

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.382 • 1,90 €

16 • març • 2006

«Encara que la granota s'assegués en un tron d'or, tornaria a submergir-se d'un salt al bassal»
Gabriel Rollenhagen

El planter sacerdotal de l'Església

La incipient revifalla vocacional de seminaristes menors a Catalunya és motiu d'esperança en la celebració enguany del Dia del Seminari

Una de les dades més esperançadores que en els últims temps han aparegut sobre els seminaris espanyols és el petit augment constatat entre els seminaristes menors. Es trenca així una llarga tendència a la baixa alhora que es confirma que Déu continua cridant al sacerdoti des de la més tendra infància. Amb l'impuls de noves modalitats més obertes d'acompanyament vocacional sembla que tornen a revifar les inquietuds dels més joves al ministeri sacerdotal. Davant de la possibilitat i el dubte que durant la infància o primera adolescència es pugui des-

pertar la vocació sacerdotal, la resposta dels formadors acostuma a remetre directament a la Sagrada Escripura: «No diguis que ets massa jove» (Jr 1,7).

També entre els seminaristes majors sembla que les xifres d'aspirants al sacerdoti s'estabilitzen. Després d'uns quants anys de descens ininterromput es viu ara un moment prou dolç. Amb el lema «Per Crist i pels altres: capellà», els seminaristes menors i majors seran el 19 de març els grans protagonistes del Dia del Seminari.

Pàg. 3, 4, 5 i 9

Mor el germà Adrià

El 8 de març, als 86 anys, moria el germà Adrià, religiós de La Salle i col·laborador del nostre setmanari. «Procurar als altres moments de felicitat» era el lema de la seva vida. Així era el germà Adrià, un testimoni infatigable de l'amor de Déu, sempre al costat dels marginats, dels desfavorits, dels presos... Per a tothom tenia unes paraules de consol, un somriure, algunes monedes... en les persones més febles veia el rostre de Déu i les estimava amb un amor entranyable que naixia d'aquest tracte d'amistat amb el Senyor que ell cuidava tant. La propera setmana publicarem un reportatge sobre la seva vida i el seu testimoni exemplar.

Els catecúmens es preparen per a la Vetlla Pasqual

Cada vegada són més les persones que a l'edat adulta decideixen abraçar la fe en Jesucrist. El 5 de març passat, primer diumenge de Quaresma, disset catecúmens, d'entre 22 i 37 anys, es van presentar davant de l'arquebisbe de Barcelona per demanar-li la seva admissió al si de l'Església. «Ens sentim plens de joia perquè el Senyor continua cridant a viure la vida segons Crist», va dir un ple-tòric Mons. Lluís Martínez Sistach

davant dels candidats a rebre els sagraments durant la Vetlla Pasqual. D'altra banda, el mateix dia però a la catedral de Girona va tenir lloc també el ritu d'elecció i de preparació per als sagraments dels setze primers catecúmens de la diòcesi després de la reinstauració del catecumenat. «Heu estat elegits per ser iniciats en els misteris sagrats en les properes festes pasquals», els va recordar Mons. Carles Soler.

Pàg. 17

Presentada una pastoral per al poble gitano

El Vaticà ha presentat el document *Orientacions per a la Pastoral dels Gitanos*, elaborat pel Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants. El text és fruit d'un llarg estudi en el qual han contribuït diferents agents pastorals, gitanos i

experts en el tema. Els sis capítols del document es divideixen en dos apartats: el primer presenta una visió de conjunt de l'Església i els gitanos, mentre que el segon se centra en qüestions pastorals.

Pàg. 8

Beneïda la nova església de Sant Antoni M. Claret de Lleida

Després de catorze mesos d'obres, el diumenge 26 de febrer va tenir lloc la solemne Eucaristia de dedicació de la nova església de Sant Antoni M. Claret, dels pares claretians, al barri de Balàfia

de Lleida. Nombrosos fidels i veïns del barri omplien de gom a gom el nou temple, edificat amb unes línies molt funcionals, d'acord amb el projecte del jove arquitecte lleidatà i feligrès de la parròquia

Antoni González. Amb tot, les obres encara no han finalitzat del tot, ja que encara hi ha pendents de construir les dependències parroquials així com un habitatge per a la comunitat claretiana. Els pares claretians atenen oficialment uns 8.000 feligresos, si bé oficiosament la xifra augmenta cada dia que passa a causa de l'expansió immobiliària del barri lleidatà de Balàfia.

Pàg. 20-21

Sumari

Pàg. 7 Benet XVI parla de la dona i dels seus drets

Pàg. 10 Perdó per als autors de l'atemptat a la basílica de Natzeret

Pàg. 18 IX Trobada del Moviment Cristià de Joves de Barcelona

Pàg. 26 Balanç del Consell Mundial de les Esglésies de Porto Alegre

Pàg. 29 Vida cristiana del desaparegut Lluís Valls Taberner

Editorial

«Progenitor A» i «progenitor B»

Els nous matrimonis, tant els canònics com els civils, quan acudeixin al Registre Civil a recollir el seu llibre de família s'enduran una sorpresa important. Al lloc on sempre hi havien figurat els termes «pare» i «mare» apareixen els de «progenitor A» i «progenitor B». No és cap broma de mal gust, ni els han donat un llibre que estava destinat només a parelles homosexuals, es tracta del compliment de l'Ordre Jus/568/2006 del 8 de febrer, que ha estat publicada pel Butlletí Oficial de l'Estat el 3 de març passat, en què es regula la modificació de models de certificacions del Registre Civil i del Llibre de Família.

Aquesta sorprenent modificació respon a l'adaptació que ha hagut de fer el Govern per poder aplicar en l'àmbit burocràtic l'aprovació dels matrimonis homosexuals i la possibilitat que aquests puguin adoptar fills. Si va ser un error monumental anomenar «matrimoni» a una parella formada per persones homosexuals, que mereixen tot el nostre respecte però que no haurien de portar mai aquest nom, aquesta nova nominació dels membres de la parella, a més de ridícula, no només és un gran error, sinó que és una cosa que podia haver-se evitat amb una gran facilitat.

És que el mateix govern ha acceptat la possibilitat que els matrimonis homosexuals puguin escollir un llibre de família en el qual els termes «marit» i «muller» són substituïts pels de «cònjuge A» i «cònjuge B». No s'entén per què no s'ha aplicat el mateix criteri en el cas dels termes «pare» i «mare», pel qual només en els comptats casos en què els matrimonis del mateix sexe aconseguixin obtenir l'adopció de fills, puguin tenir un llibre amb les dades de «progenitor A» i «progenitor B» sense obligar al noranta i escaig per cent de matrimonis heterossexuals a tenir aquesta denominació tan absurda i que és alhora font de conflictes. Perquè en el cas d'home i dona, qui és l'A i qui el B? I la dona o dones no haurien de ser

progenitores, en femení?

L'actual govern socialista ha creat moltes lleis i normes que són molt discutibles, n'hi ha que han provocat gran indignació en una bona part de la ciutadania, però aquest canvi en les dades del registre no mereix la qualificació de regular, bo o dolent, sinó de simplement vergonyant. Els noms que es donen a les coses són importants, i un pare i una mare tenen dret que se'ls anomeni com a tals, perquè encara que el terme «progenitor» ve a significar quelcom molt similar, ningú no vol renunciar a les paraules amb les quals se sent més identificat. Aquests dies tenim precisament un exemple de tot això. No és el mateix anomenar a Catalunya, en l'Estatut, *nació*, *nacionalitat* o *regió*, encara que els tres termes tinguin moltes similituds, i que aquesta discussió hagi creat un gran debat amb moltes indignacions tant per part dels qui defensen que només Espanya és una nació, com els qui afirmen amb rotunditat que Catalunya també és una nació.

Esperem que aquesta reforma burocràtica no s'estengui a altres àmbits de la vida quotidiana i es comencin a substituir les paraules «pare» i «mare» per les de «progenitor A» i «progenitor B», per exemple per parlar del «dia del progenitor A»; o que les primeres paraules dels nens petits siguin «proge» o algun altre diminutiu de futura creació. O que el mateix president del govern ens sorprengui un dia en una de les seves múltiples al·lusions al seu avi dient: «A mi em van matar a la guerra al progenitor A del meu progenitor B.» Confiem en el sentit comú de la gent, que difícilment deixarà d'utilitzar uns noms tan familiars i pròxims per substituir-los per aquests altres tan complexos i il·lògics, constatant el disbarat que s'ha fet amb aquests canvis. Aquesta última sorpresa ens demostra que si algú es pensava que ho havia vist tot en relació amb les lleis que beneficien al nostre país els homosexuals, es deu haver adonat que és possible que encara ens quedi molt per veure.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya-Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Encara que la granota s'assegués en un tron d'or, tornaria a submergir-se d'un salt al bassal» (Gabriel Rollenhagen. Escriptor alemany. 1583-1620)

Aquest pensament il·lustra molt bé l'indole innata de cadascú, el seu tarannà i naturalesa heretada. Uns altres ho anomenen «el seu destí, el que no pot deixar de fer i de ser per molt que s'ho proposi». Una passió dominant, una tendència innata o un hàbit adquirit són una cosa així com «una segona naturalesa» que, en certa manera, ens obliga a actuar d'una manera determinada fins i tot per instint. És dolent i greu quan aquesta passió, tendència o hàbit són de factura perversa i ens porten, per exemple, al furt, a ambients de baixesa i a secretismes vergonyosos, fins i tot a monstruositats de diferent tipus. És a dir, que si ens situen en un pla superior («en un tron d'or», com la granota) «tornem a submergir-nos al

bassal», en un pla inferior. «Amb tot, es pot deixar de ser granota». És a dir, de voler allò denigrant a desitjar allò digne i honrat per difícil i desesperant que sembli. Sí, es pot passar «de mort a vida» perquè comptem amb un poder de capacitat operativa i transformadora incalculable: «La voluntat.» Per a sorpresa dels metges, de vegades pot rehabilitar el desnonat i, per a sorpresa dels psicòlegs, redimir el més pervers. L'escriptor italià Giuseppe Mazzini deia que «el secret del poder rau en la voluntat»: l'escriptor i filòsof alemany J. G. Herder comentava: «És un valent el qui venç el lleó, valerós el qui el doma; però més valent i valerós el qui va saber dominar-se ell mateix.»

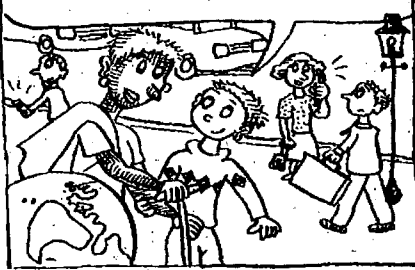
LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

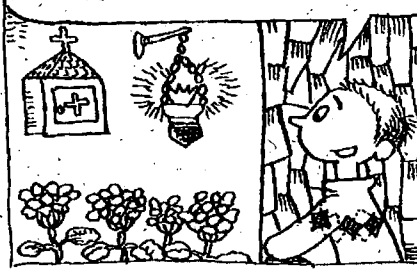
QUAN SIGUI GRAN POTSER
PODRIA SER CAPELLÀ...
PERQUÈ
ESTIMO MOLT DÉU.

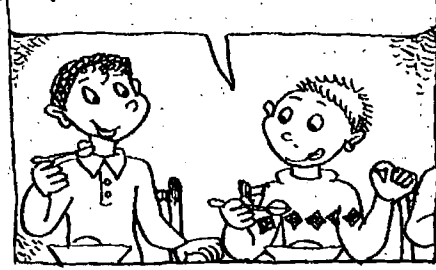
PERQUÈ M'AGRADA
MOLT AJUDAR LA
GENT D'ARREU
DEL MÓN...

...I EXPLICAR A TOTHOM
QUE DÉU
ÉS UN PARE PER A
NOSALTRES...

...I EL DIA DE SANT JOSEP
MENJARÉ AQUESTA
CREMA TAN BONA
QUE FAN AL SEMINARI!

en primer pla

«No diguis que ets massa jove»

■ Els seminaris menors viuen una esperançada revifalla gràcies sobretot a les noves modalitats d'acompanyament vocacional

Coincidint amb el Dia del Seminari, no tot són males notícies pel que fa a les vocacions sacerdotals a Catalunya. També hi ha motius per a l'esperança. En els últims anys, el nombre de seminaristes menors en règim de Seminari Obert o en Família ha crescut lleugerament. Es trenca així una preocupant tendència a la bai-

xa. El tancament en l'últim decenni de la majoria de seminaris interns catalans —tret del de Barcelona— sembla que no ha estat del tot negatiu. Les noves modalitats d'acompanyament vocacional en un règim més obert han permès que un nombre gens menyspreable de nois es plantegin la crida de Déu al sacerdoci. Davant

la possibilitat d'una vocació en aquestes edats, la resposta dels formadors o acompanyants acostuma a ser sempre la mateixa: «No diguis que ets massa jove» (Jr 1,7).

Déu continua cridant. Fins i tot des de la més tendra infància. Aquesta és la convicció que mou rectors i formadors de seminaris a continuar treballant de valent amb nois i joves adolescents que mostren aviat una certa inquietud pel ministeri sacerdotal. De totes maneres, els temps canvien i els seminaris menors ja no són el que eren antigament. El descens ininterromput d'estudiants en règim intern ha obligat en els últims anys a tancar-ne molts. El nou context social i religiós del nostre país ha impulsat a buscar modalitats d'acompanyament vocacional que responguin als nous signes dels temps. És el que se'n diu Seminari Obert o en Família, iniciat ja fa uns quants anys a Màlaga i continuat després per la majoria de diòcesis espanyoles i catalanes.

Aquesta nova modalitat d'acompanyament permet continuar vivint en família alhora que es duu a terme el procés vocacional. Un cap de setmana al mes els joves s'acostumen a trobar amb els formadors al Seminari, on participen en activitats de tot tipus: esport, oració, tallers, cinefòrums, formació, catequesi, celebracions de la fe... El repte és aconseguir crear un espai adient on es combini l'acompanyament personal i l'experiència de grup. Tot i que el procés és una mica diferent, els objectius d'aquests nous seminaris menors continuen sent els mateixos que els dels interns: oferir a infants i joves un clima educatiu que afavoreixi la trobada amb Jesús, la qual cosa el dugui tard o d'hora a fer-se la pregunta: «Senyor, què vols de mi?» Tot aquest procés es fa a diversos nivells, segons l'edat, i compta amb un acompanyament personalitzat per part dels formadors.

La nova aposta pel Seminari Obert comença ja a donar bons fruits. Tant és així que en el darrer curs s'ha constatat a Espanya un petit augment en el nombre de seminaristes menors, molts d'ells en règim obert. Feia anys que no es produïa una dada tan esperançadora, la qual cosa posa en relleu l'encert d'aquesta nova línia d'actuació en l'àmbit vocacional. Això no treu, però, que encara hi hagi un nombre considerable de diòcesis que, juntament amb el Seminari Menor Obert, mantinguin també el Seminari intern. És el cas de la província eclesial de Barcelona, on tot i que són poquets, ha estat el mateix arquebisbe Lluís Martínez

Trobada d'escolans al Seminari Conciliar de Barcelona.

Sistach qui ha decidit mantenir-lo obert i continuar treballant ben de prop el planter vocacional de la diòcesi.

El terreny sagrat de la vocació

Malgrat l'augment en l'últim any dels nois que es plantegen de ben jovenets la vocació sacerdotal, encara són molts, fins i tot dins de l'Església, que es pregunten si a aquestes edats es pot realment sentir amb claredat la crida de Déu. La resposta

dels formadors és unànime: «És clar que sí!» La mateixa Sagrada Escriptura ofereix exemples paradigmàtics de vocacions molt precoces en els profetes Samuel i Jeremies, o en el mateix apòstol Joan. També Maria, el referent cristià per excel·lència, va sentir la crida amb poc més de 14 anys. Com a exemple il·lustre de capellà diocesà que ha passat pel Seminari Menor es recorda sovint el cas de Joan XXIII, qui amb només 11 anys va entrar al Seminari Episcopal de Bèrgam.

«La darrera infància i l'adolescència és una edat més decisiva del que sembla —asseguren convençuts els formadors—, on comences a plantejar-te seriosament, encara que sigui en el subconscient, què vols ser de gran. Déu continua cridant i pot fer-ho a qualsevol edat.» Per a Mn. Joan Sabé, formador del Seminari Menor de Barcelona, «parlar de la vocació és entrar en un àmbit de misteri, per a mi sagrat, i per això és molt important escoltar i tenir en compte les inclinacions d'un infant, fins i tot dintre de la seva immaduresa».

La família és clau a l'hora d'afrontar un discerniment vocacional en aquestes edats. I ho és des de molt abans, sobretot en el conreu familiar de la fe i en l'actitud d'obertura dels pares a una possible crida de Déu al sacerdoci. Els pares tenen un paper molt important en tot aquest procés ja que són els primers responsables de l'educació dels seus fills. Juntament amb les famílies, una drecera que sovint condueix al Seminari, ja sigui intern o extern, és el pas per una escolania parroquial. N'hi ha algunes que tornen a revifar a Catalunya després de molts anys d'una certa apatia. Sembla que els infants tornen a recuperar l'interès per ajudar els mossens en les celebracions litúrgiques.

En aquest context, i gràcies moltes vegades al seguiment dels rectors i vicaris parroquials, és fàcil que alguns joves

Al servei de Crist i dels altres

Diuen els professors que em van tenir d'alumne abans d'anar al Seminari Menor que des d'infant jo ja deia que de gran volia ser metge, fuster o capellà. Potser per això els pares van pensar que el Seminari Menor podia ser un bon lloc per anar a estudiar. Vaig entrar-hi als 14 anys, cursant el que llavors era 1r de BUP. Allà va ser on es va anar aclarint la meua vocació cap al sacerdoci. Jo recordo que del sacerdoci m'atreia molt una cosa que precisament es recull en el lema d'enguany del Dia del Seminari: «Per Crist i per tots: capellà.» En aquella època el que més m'atreia era poder estar al servei de tots, i sobretot perquè coneguessin, estimessin i seguissin Jesucrist. Suposo que el Senyor em cridava a vetllar no tant per la salut del cos, sinó per la salut interior de les persones.

Pensar en el Menor em provoca abans que res sentiments de molt d'agraïment als capellans i al director espiritual, per la seva cura i atenció a aquells principis de vocació. Ells van fer possible que les inquietuds inicials s'anessin consolidant cada vegada més. Tot allò em va portar cap als 16 anys a prendre part activa en la vida

parroquial, engegant iniciatives, dirigint els cànts, participant en grups de confirmació, organitzant colònies amb nois de la catequesi... Tinc també un gran record dels companys de la Conreria, del bon ambient que hi havia i de l'ajuda que ens donàvem. Hi havia molta confiança, i encara ara, després de 20 anys d'haver deixat la Conreria, el nostre grup es continua reunint un cop l'any.

La meua experiència al Menor m'ajuda a afrontar millor la responsabilitat de ser ara al capdavant del Seminari Menor i Major de Barcelona. Fa que conegui i entengui les reaccions dels nois i que pugui ajudar-los més i millor a aclarir i enfortir, a la manera pròpia de la seva edat, la vocació sacerdotal.

Mn. Josep M. Turull

rector del Seminari Menor i Major de Barcelona

Els seminaristes de Tarragona s'apleguen sovint amb els seus formadors.

puguin sentir el desig d'exercir de grans un ministeri amb el qual estan ben familiaritzats. El primer pas acostuma a ser la invitació a una visita al Seminari, a una pregària vocacional, a una trobada d'escolans... Són diverses versions de les activitats que es preparen des de les delegacions de Pastoral Vocacional dels bisbats. S'inicia llavors un camí amb molts anys per endavant. Un camí per discernir, a través d'una història d'amistat amb Jesús, si hi ha una crida real de Déu. «És el moment —com explica Mn. Sabé— de vetllar acuradament pel tresor incipient de la vocació, manifestat en una inclinació seriosa cap al sacerdocí.»

Al Seminari Menor de Barcelona, traslladat recentment al mateix edifici Conciliar on viuen el seminaristes majors, aquest acompanyament es fa a un doble nivell: tant en règim d'internat, amb els cinc seminaristes que hi ha actualment, com en règim obert, on la xifra acostuma a pujar fins a la dotzena. Tant en un cas com en l'altre, «la manca de capellans no és motiu per a les rebaixes —apunta el formador— i el més important és crear un ambient de fe, amb gran importància de l'Eucaristia, els moments de pregària i les activitats comunitàries.»

Experiències reeixides

Algunes de les experiències més reeixides a Catalunya pel que fa al Seminari Obert tenen lloc a la diòcesi de Mallorca i a la de Tarragona. A tots dos bisbats van haver de tancar el Seminari Menor en règim d'internat ja fa uns quants anys. Simplement no eren viables i es va optar per la transformació en el Seminari Menor Obert o en Família. L'aposta per aquesta modalitat va ser fruit de la necessitat, però segons afirmen els seus formadors, el resultat ha estat molt satisfactori i en tots dos casos es compta actualment amb un bon grupet de nois que participen de l'experiència. N'hi ha que fins i tot han fet ja el pas al Seminari Major.

Com tot, la nova situació té avantatges i inconvenients. D'una banda, el seguiment del seminarista per part del formador no és tan pròper, ja que no s'hi conviu les 24 hores del dia. De l'altra, això fa possible que la relació que es crea no sigui tan disciplinària i pugui esdevenir més lliure. S'hi estableix un diàleg molt més obert, amb més confiança. Al mateix temps, així com abans sovint eren els pares els primers interessats que els fills entressin al Seminari —i moltes ve-

«La Sagrada Escriptura ofereix exemples de vocacions molt precoces en els profetes Samuel i Jeremies, o en el mateix apòstol Joan»

Mn. ANTONI VADELL ÉS RECTOR DEL SEMINARI MENOR DE MALLORCA

«La infància és el temps propici per a les grans intuïcions»

—Des de la responsabilitat de formador, quins són els aspectes que cal treballar amb els infants i joves que senten aviat la crida al sacerdocí?

—Són molts els aspectes que hem de treballar, juntament amb la família i el seu entorn. En el nostre projecte educatiu hem dissenyat una escala de virtuts que volem treballar de manera integral amb els nostres seminaristes, d'acord amb l'edat de cada etapa. Cadascun dels seminaristes fa un pla de vida a principi de curs tenint en compte quatre dimensions: relació amb els altres, relació amb Jesús, estudi-temps lliure, i compromís. Però si hagués de destacar alguns dels accents educatius, en destacaria dos: l'obertura a l'amistat amb Jesús i l'educació de l'agraïment.

—Com influeix aquest «programa» en els joves?

—Quan ajudam un nin o adolescent a descobrir la persona de Jesús i la fecunda amistat amb Ell, així com potenciar en ell l'actitud de l'agraïment, estam ajudant a formar una persona feliç, capaç de reconèixer la importància que tenen els altres i Déu en la seva vida, capaç de prendre consciència que la vida no la controlam del tot, i té molt de do i de regal... Estam convençuts que una resposta vocacional no s'improvisa, i rarament Déu crida de sobte: la capacitat d'agraïment és una condició indispensable i un tret identificador d'una persona cridada pel Senyor.

—Molta gent es pregunta si realment pot despertar una vocació sacerdotal tan jove...

—I tant que sí, i ho dic per pròpia experiència. Jo vaig ésser seminarista menor i puc dir que als 14 anys ja intuïa que la vida del capellà podia ser el meu projecte, o el que el Senyor volia per a mi. Si bé, el que no podem és pretenir que els nins, als 10 anys prenguin decisions: les decisions vénen més tard. La decisió és un moment del procés; si bé, abans hi ha d'haver una preparació o un conreu que possibiliti la decisió.

—Podria descriure breument aquest procés?

—Un nin, entorn de la primera comunió, pot sentir molt intensament la proximitat del Senyor, fins i tot, pensar que vol ser capellà, com el mossèn de la parròquia, i això no són coses de nins, són coses de Déu. Quan un nin, als 8 anys diu que vol ser metge o bomber, moltes vegades no li feim cas: ja ho veurem, encara és prest per decidir-ho; i a vegades pot ser. Igualment, si un nin als 8 anys diu que vol ser capellà, la majoria de les famílies (fins i tot les més catòliques) diuen que és molt prest per aquestes coses, i en el pitjor dels casos fan tot el possible per llevar-li la idea del cap. A la infància i a l'adolescència és prest per prendre decisions, però potser és el temps propici per a les grans intuïcions, i sobretot és un temps que el Senyor sol aprofitar per tocar el cor dels petits, com féu amb el jove Samuel i amb molts d'altres, i aquestes experiències cal acompanyar-les amb molt de respecte, amb molta llibertat, amb molta confiança en el nin i en el Senyor, i sobretot deixant que el nin sigui nin, però ésser nin no vol dir que no pensi, ni senti, ni intueixi coses interessants per a la seva vida.

A Mallorca impulsen des del 2002 el Seminari Menor en Família.

gades per motivacions gens vocacionals—, ara la iniciativa parteix dels mateixos infants. Els pares assumeixen el seu paper i els formadors del Seminari esdevenen un agent educatiu que participa del seu procés, circumstància que esdevé per a la majoria de formadors «una de les experiències més apassionants que pot viure un prevere».

A diferència del que passava antigament, els seminaris menors, ja sigui en la modalitat interna o externa, no sembla que puguin tornar a moure aquelles grans xifres d'antuvi. La tendència actual, com a conseqüència de diversos factors, és a treballar amb un nombre molt més reduït, circumstància que per força ha de perme-

tre un seguiment més personalitzat. De totes maneres, «més que estar pendents del nombre —afirma Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari de Barcelona— el que cal és treballar perquè Jesús sigui conegut i estimat. Aquesta confiança no l'hem de perdre mai. El Senyor no ens deixarà. Deixem que la nostra fe bategui al millor ritme i ja anirà donant fruits.»

Amb motiu del Dia del Seminari, el pròxim 19 de març, les diòcesis catalanes tornaran a fer campanya vocacional. Obriran les portes dels seus seminaris i a través de formadors i seminaristes mostraran sense embuts als més petits la joia de lliurar-se a Déu i als altres a través de la vocació sacerdotal. (S.G.)

Vocacions primerenques al sacerdoci

■ Testimoni de tres joves seminaristes menors a les diòcesis catalanes

Em dic Esteve Puig Puig, tinc 13 anys i sóc de Granollers. Actualment faig 2n d'ESO al Seminari Menor de Barcelona, on vaig arribar fa un any i mig. Sóc de la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima de Granollers. Des de petit participo activament en l'Escolania.

—Què t'ha portat al Seminari Menor?

—La crida de Déu per entrar al Seminari es va concretar sobretot a través del meu rector, Mn. Joan Samper. També van tenir-hi un paper molt important els meus pares i un dels meus germans grans, que també va passar pel Menor i em va ajudar a dir que sí.

—Alguns nois de la teva edat es poden preguntar què és això de la crida de Déu.

—És com la fórmula secreta de la coca-cola, no es pot explicar. És molt difícil de posar-hi paraules. És com una inquietud, un desig, un pensar «per què no?»...

—Què és el que més t'agrada del Seminari Menor?

—Sobretot els companys..., tot i que també els formadors, que et donen un gran suport en el dia a dia. El seu acompanyament és molt positiu, m'ajuda a créixer en la fe i sovint em fan pujar l'estat d'ànim.

—Segur, però, que també teniu les vostres disputes, sobretot entre companys...

—No, aquest any encara no n'hi ha hagut cap [riu], estem molt tranquils. L'any passat sí que vam tenir alguna baralla.

—Què és el que més t'atreu del sacerdoci?

—Poder servir els altres i anunciar la Paraula de Déu. És una missió molt bonica! M'agrada.

—Però avui dia aquesta missió no està gaire de moda...

—En dos mil anys d'història hem passat èpoques bones i èpoques que no tant... No crec que el cristianisme desaparegui, i sempre faran falta capellans. Tot i que no estigui de moda, a mi m'agrada i mai no serà sobrer.

—Et veus com a capellà d'aquí a uns quants anys?

—Jo no..., però molts companys meus d'escola, sí. Sempre m'ho han dit.

—...que no et veus com a capellà!

—Potser sí, però no hi penso gaire. De moment, l'objectiu principal és estudiar i anar discernint aquesta crida. M'agrada, però que es faci el que Déu vulgui.

—Et deu agradar també la teologia.

—Més que no pas la filosofia...

—Et veus diferent de la resta de nois de la teva edat?

—Jo crec que no. Tot i haver sentit aquesta crida tan poc habitual avui dia, sóc un jove igual que la resta. M'agrada jugar al futbol i a handbol, tocar el piano i sóc seguidor incondicional de l'Espanyol.

—Què diuen els pares de la teva vocació?

—Estan contents, i només s'enfaden una mica quan els porto les notes. L'any passat va ser una mica dur. Espero aprovar aquest any. A veure si ens en sortim.

—Com vius la separació de la família?

—Al principi la vaig patir molt però t'hi acostumes. S'aprofiten molt més els caps de setmana i t'adones que els estimes molt. Des d'aquí animo els joves que sentin inquietuds que no es tapin les orelles i que es plantegin la possibilitat de venir al Seminari. Si més no, a provar-ho. Realment val la pena. No se'n penediran.

Em dic Josep Teixidó Cuenca, tinc 17 anys i sóc de Vilassar de Mar. Actualment faig 2n de Batxillerat. Sóc de la parròquia de Sant Joan, on he estat molts anys a l'Escolania. Tot i que des dels 14 anys he assistit al Seminari Obert en diverses etapes, no ha estat fins aquest any que m'he plantejat més seriosament la vocació sacerdotal. L'any vinent, si Déu vol, entraré al Seminari Major de Barcelona.

—Què et va portar al Seminari Menor Obert?

—De petit deia que volia ser bisbe... [riu], però vaig anar madurant. Fa 11 anys que faig d'escolà a la parròquia. Tot i que amb 14 anys vaig assistir a algunes trobades vocacionals, no veia clara la possibilitat d'entrar-hi. La crida s'ha anat madurant més tard. M'hi han acompanyat el rector i el vicari de la parròquia: Mn. Josep M. Galvany i Mn. Manel Pérez. M'han convidat a provar-ho després de tant de temps d'escolanet. Per què no provar-ho? M'han explicat el seu procés i m'hi he animat...

—Què és el que més t'atreu del sacerdoci?

—El fet de lliurar-se a Déu i dedicar-se als altres... no només amb la missa, sinó també

Em dic Ignasi Sánchez Rull, tinc 17 anys i sóc de Tarragona. Actualment curso 2n de Batxillerat. Sóc de la parròquia de Sant Cosme i Sant Damià, on faig catequesi als infants de primera comunió. Enguany farà gairebé quatre anys que sóc al Seminari Obert.

—Què et va portar al Seminari Obert?

—És curiós, perquè la decisió de participar en el Seminari Obert tampoc no va ser gaire meditada. Aquell estiu anterior havia participat en una experiència vocacional a Lourdes molt maca, i allò m'encoratjà molt. La veritat és que sentia alguna cosa, potser alguna crida, però després d'aquell estiu vaig oblidar-ho una mica. Un dia, quan ja havia tornat a les classes, vaig veure a la meua parròquia un cartell del Seminari Menor Obert, amb una frase de Jeremies que deia: «No diguis que ets massa jove.» Vaig recordar la cita i vaig llegir la vocació del profeta a casa. M'havia impactat, però tampoc sabia què havia de fer... i tot d'una, sense esperar res, em van trucar per proposar-me de participar en el Seminari Obert. Ara farà ben bé quatre cursos que hi vaig, un cop al mes, compartint amb altres companys una experiència de fe que m'ajuda a reafirmar-me en una futura vocació de prevere.

—Com vius l'assistència al Seminari Obert?

—Procuo treure'n el màxim, de l'assistència al Seminari Obert. Sobretot em serveix per trobar-me amb gent de la meua edat que, sense esperar grans respostes, participen d'aquesta experiència encuriosits pel que significa ser capellà... No té més secret! Tot plegat m'ajuda precisament perquè és obert, perquè no m'obliga a triar ni a desentendre'm del que passa al món, sinó que m'hi apropa i em fa veure una realitat molt diferent: la de persones que, confiant en Déu, entreguen la seva vida als altres.

—Què és el que més t'atreu del sacerdoci?

—La donació, el desprendiment total d'un mateix. Hi ha, certament, molta gent que és voluntària en algun lloc, que ajuda, però des de sempre m'ha sorprès que el sacerdoci no és pas un voluntariat puntual... M'impresiona saber que hi ha gent que fa de l'altruisme el seu estil de vida. Un dia un amic em va preguntar: «Com intervé Déu en el dolor del món?» I vaig dir-li: «Posant al món persones que veuen el sofriment i que no estan disposades a quedar-se de braços creuats.» Aquesta resposta, que a mi mateix em va sorprendre, em va dur a reflexionar... M'atreu el sacerdoci perquè no és compartir la vida amb una persona concreta, sinó que el mossèn sent la necessitat de donar-se a tota la comunitat.

—T'hi veus, algun dia, fent de capellà?

—Per què no? Si quan em sento estimat també sento que he de tornar aquest amor, i quan ho faig, sóc feliç, per què no plantejar-me de veure el sacerdoci com la vocació que em regala Déu? A més, tant de bo l'any que ve pugui començar a estudiar al Seminari Interdiocesà, a Barcelona!

—Què diuen els pares i els germans?

—Fa temps que saben que em ronda pel cap la idea de ser capellà. Com qualsevol pare i mare, que volen el millor pel seu fill, estan contents de la meua opció sempre que sigui feliç. La meua germana, que és més petita, també n'està, d'orgullosa, com jo n'estic d'ella! Realment dono gràcies a Déu per haver-me donat la família que tinc. Sempre he vist el Seminari Obert com una experiència enriquidora; els meus pares, en canvi, suposo que devien anar més lluny i van veure en aquest fet la possibilitat que el seu fill fos capellà, i que avui dia agraeixo que l'acceptessin amb joia.

posant-nos al servei de tots els qui tenen necessitat, els pobres, els malalts. Tot això és molt enriquidor.

—Com van reaccionar els pares?

—Jo em pensava que els costaria més, però ho han acceptat prou bé. Els ho vaig dir el dia de la Immaculada. La meua mare és catequista i el meu pare treballa molt per la parròquia. M'han deixat llibertat. També tinc una cosina carmelita que és al Seminari, en les tasques d'atenció als seminaristes. Suposo que és ja una cosa de família!

—Creus que et costarà la vida al Seminari?

—Potser una mica, però això és llei de vida. Tard o d'hora cal prendre decisions a la vida i si aquesta la veig ara clara, per què esperar? M'hi acostumaré al ritme del Seminari. De fet, ja reso la litúrgia de les hores i vaig sovint a missa.

—Et veus diferent de la resta de nois de la teva edat?

—Gens! Sóc igual que els meus amics. Vaig amb ells al cinema, a la discoteca, de compres, a prendre alguna cosa, igual que qualsevol altre noi de la meua edat.

—I la relació amb les noies?

—[Riu... i riu] A mi em va agradar una noia, però això és el més normal. Penso que el fet de no estar amb una noia no és el més important. Viure sense parella no em preocupa especialment. Estàs més sol, però alhora tens més present Déu.

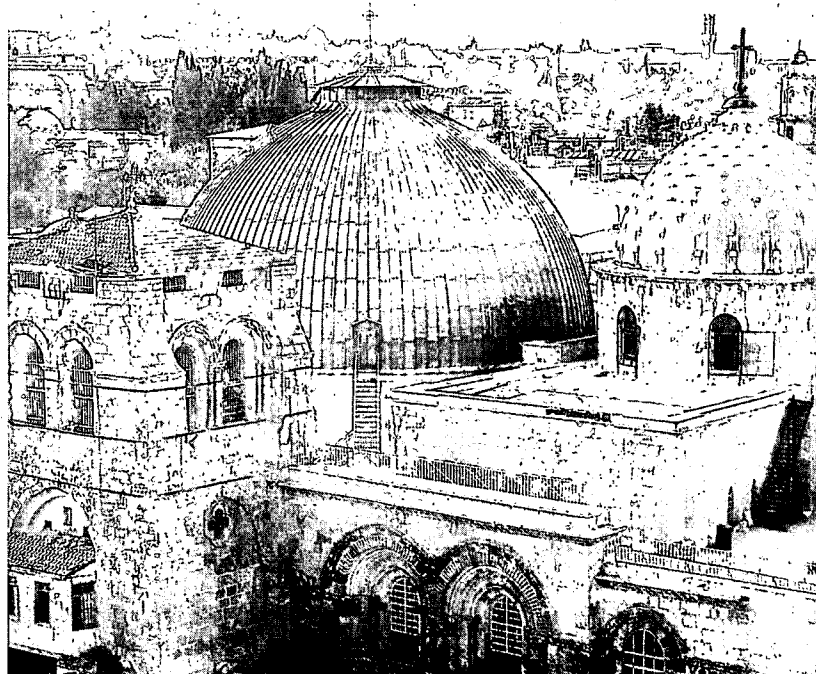
Reportatge: Samuel Gutiérrez

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

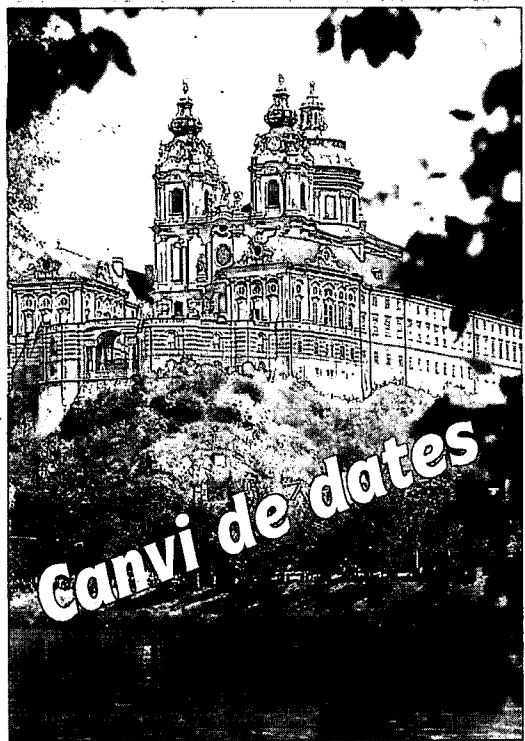
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

1a quinzena de setembre

canvi de dates

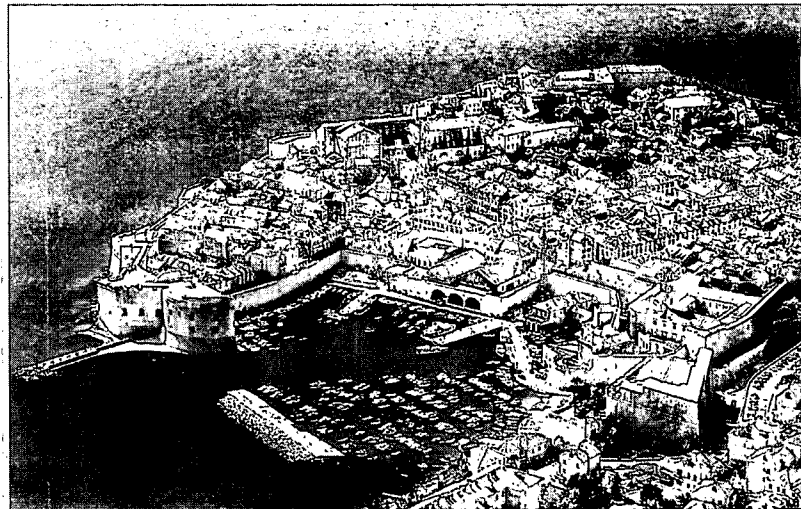
**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudir dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

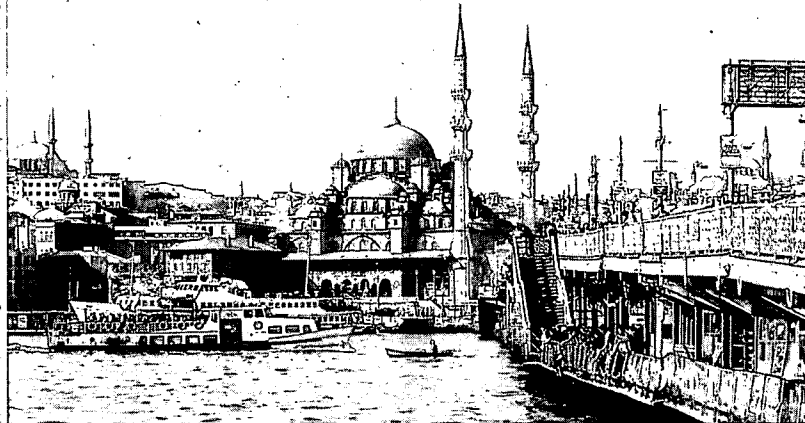
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istambul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Benet XVI assumeix que l'Església està «en deute» amb la dona

■ La Santa Seu condemna la violència sexual contra la dona

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI troba «just» preguntar-se si és possible deixar «més responsabilitats a la dona en l'Església catòlica». El Papa va improvisar un discurs sobre la dona en el govern de l'Església durant una audiència amb alguns rectors i vicaris romans el 2 de

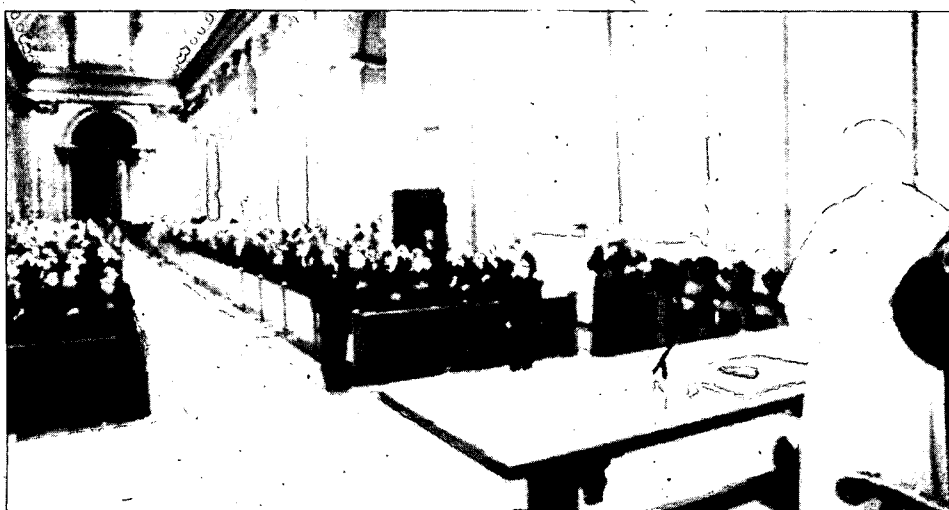
març passat. Tot i constatar que «la dona té molt a dir en el si de l'Església», va deixar clar que «l'ordenació sacerdotal és un tema tancat», i va repetir les paraules de Joan Pau II, segons el qual «l'Església no té de cap manera la facultat de conferir l'ordenació sacerdotal a les dones».

En una dinàmica que al Papa li agrada, que consisteix a trobar-se amb persones i respondre les preguntes que li fan espontàniament, Benet XVI va encarar l'argument en resposta al pare Marco Valentini, vicari parroquial de Sant Jeroni a Corviale. Concretament li va preguntar: «Per què no fer que la dona també participi en el govern de l'Església? De fet, el seu punt de vista en les decisions que cal prendre és diferent del masculí.» En la seva resposta, el Papa va començar constatant que els sacerdots tenen l'experiència de «dones creients que ens ajuden en el nostre camí», motiu pel qual «l'Església té un gran deute per agrair a les dones».

En realitat, el Papa va aclarir que «les dones fan molt, gosaria dir, pel govern de l'Església, començant per les germanes dels grans pares de l'Església, com sant Ambrós, fins a les grans dones de l'edat mitjana, santa Hildegarda, santa Caterina de Siena i, després, santa Teresa d'Àvila, fins a arribar a la Mare Teresa». «Diria que aquest aspecte carismàtic es distingeix certament del sector ministerial, en el sentit propi de la paraula, però és una autèntica i profunda participació.»

Aquesta contribució, va indicar, «és sempre un factor determinant, sense el qual l'Església no pot viure». Ara bé, el Papa mateix va deixar espai a veus que diuen: «Volem veure també més visiblement, de manera ministerial, les dones en el govern de l'Església.» Va aclarir que «el ministeri sacerdotal està reservat pel Senyor, com sabem, als homes, ja que el ministeri sacerdotal és govern en el sentit profund». En definitiva, va subratllar, «el Sagrament governa l'Església».

«El punt decisiu» de la qüestió, segons el Bisbe de Roma, és aquest: «No és l'home qui fa alguna cosa, sinó que el sacerdot, fidel a la seva missió, governa, perquè mitjançant el Sagrament és Crist mateix qui governa, ja sigui a través de l'Eucaris-

El Papa es va trobar amb rectors de Roma.

tia ja sigui en els altres sacraments, de manera que és sempre Crist qui presideix.» «No obstant això, és just preguntar-se si també en el servei ministerial, malgrat que en aquesta qüestió Sagrament i carisma conformen l'única via que es realitza en l'Església, és possible oferir més espai, més posicions de responsabilitat a les dones», va apuntar.

Condemna a la violència sexual contra la dona

D'altra banda, la Santa Seu ha demanat l'adopció de lleis que defensin les dones de la violència sexual. La petició va ser presentada per Marilyn Ann Martone, la qual en nom del Vaticà va intervenir en la 50a sessió de la Comissió sobre la Condició de la Dona del Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides (ECOSOC) que va abordar els temes del seguiment de la IV Conferència Mundial sobre la Dona i de la 23a sessió especial de l'Assemblea General dedicada a «Dones en el 2000: igualtat de gèneres, desenvolupament i pau per al segle XXI».

La delegació va recordar que l'objectiu

de la Comissió era preparar retomanacions per a l'ECOSOC sobre la «promoció de drets de la dona» en tots els àmbits, i que les polítiques que persegueixen aquest propòsit han de «restaurar l'equilibri i la imparcialitat en les estructures socials» perquè el seu mateix èxit convenci tothom de l'avançatge de lluitar pel «progrés de la dona».

La intervenció va elogiar també els resultats de l'any del microcrèdit, adreçat sobretot a les petites empreses de les dones en els països en vies de desenvolupament i a la mecànica del qual les Esglésies locals han donat suport des de fa anys. En un altre ordre de coses, va advertir de nou del perill del tràfic d'éssers humans, els protagonistes del qual són gairebé sempre dones; de les repercussions dels conflictes armats en les noies i dones, freqüentment víctimes de violacions sistemàtiques. La delegació va condemnar amb fermesa la violència sexual contra la dona i va apostar per la promulgació de lleis que la defensin d'aquests actes, recordant, a més, la xacra de la prostitució femenina, un negoci xifrat anualment en 3.000 milions de dòlars.

Miriam Díez i Bosch

Exercicis espirituals per a la Cúria vaticana

CIUTAT DEL VATICÀ.— Com és costum al Vaticà, un predicador ha dirigit els exercicis quaresmals del Papa i de la Cúria vaticana. Enguany ha estat el patriarca emèrit de Venècia, el cardenal Marco Cé, amb el tema *Caminant amb Jesús cap a la Pasqua*. El Sant Pare va dir públicament que aquest recés «m'ajudarà a mi i als meus col·laboradors de la Cúria romana a entrar amb més consciència en aquest clima quaresmal característic», «temps favorable per a una revisió de vida atenta en el recolliment, en l'oració i en la penitència». El Pontífex va assegurar als pelegrins «un record davant del Senyor perquè la Quaresma sigui per a tots els cristians una ocasió de conversió i un impuls més valent cap a la santedat». El cardenal Cé va confessar als micròfons de Ràdio Vaticana que el punt central de les seves prèdiques ha estat que «Déu estima aquest món nostre i el vol salvar amb la mort i amb la resurrecció de Jesús. Vull donar a tots un missatge d'esperança». (M.D.B.)

Missatge papal per a la campanya de Quaresma del Brasil

CIUTAT DEL VATICÀ.— Amb motiu de la Campanya Anual de Fraternitat promoguda per l'Església brasilera en el temps litúrgic de la Quaresma, Benet XVI ha enviat un missatge al cardenal Geraldo Majella Agnelo, arquebisbe de San Salvador de Bahia i president de la Conferència Nacional dels Bisbes del Brasil. En el missatge, el Papa afirma que el tema d'enguany, *Fraternitat i persones amb discapacitat*, assumeix «un caràcter de reflexió i d'estímul per renovar amb més força el manament de la caritat, especialment vers els discapacitats». «No es tracta únicament d'una actitud de tendresa i de consol, sinó que aquests germans i germanes nostres en Crist s'integrin totalment a la societat.»

Benet XVI afirma que «tot i que la persona discapacitada estigui ferida en la ment o en les seves capacitats sensorials i intel·lectuals, és un subjecte plenament humà, amb els drets, sagrats i inalienables propis de tota criatura humana. L'ésser humà, independentment de les condicions en què es desenvolupi la seva vida i de les capacitats que pugui expressar, posseeix una dignitat única i un valor singular des de l'inici de la seva existència fins al moment de la mort natural». El Papa subratlla que «assumir la dignitat volguda per Déu, pròpia d'aquesta vida, exigeix actuacions de vegades heroïques i dignes del premi etern, no només per part dels qui pateixen, sinó també dels qui ajuden els més necessitats». (VIS)

XINA

Arrestats dos sacerdots de l'Església clandestina

HEBEI.— Els sacerdots Guo Yanli, de 39 anys d'edat, i Lu Genjun, de 44, que pertanyen a la diòcesi de Baoding (Hebei), van ser arrestats el 17 de febrer per oficials de seguretat xinesa mentre esperaven un amic a l'estació de trens d'aquesta localitat. Des d'aquell dia el P. Guo roman al centre de detenció del comtat de Xushui i es desconeix el lloc on està detin-

gut el P. Lu.

Segons informa la Fundació Cardenal Kung, el P. Lu, ordenat sacerdot el 1990, ja havia estat arrestat l'abril del 1998 i, després, el 2001, quan va ser tancat durant tres anys en un camp de treball al comtat de Gao Yang de Hebei. Poc després del seu alliberament va ser detingut el 14 de maig del 2004 per un període indeterminat.

De la seva banda, el P. Guo, ordenat el 1998, no havia estat arrestat fins ara. La Fundació també va recordar que el bisbe Jia Zhiguo, arrestat per vuitena vegada el 8 de novembre del 2005, encara continua detingut i el seu parador és desconegut. El prelat, que tenia cura de gairebé 100 nens discapacitats, ja havia passat vint anys empresonat anteriorment. (ACI)

Vaticà

Pastoral d'homenatge al poble gitano

■ El Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants presenta unes orientacions

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants acaba de presentar orientacions per tal que els cristians acullin el poble gitano i per tal que els gitanos s'integrin en la vida social i eclesial. El document és volgut general i demana adaptació als contextos locals. El va presentar

el cardenal Stephen Fumio Hamao, president del Consell Pontifici, dient que en aquestes orientacions es recorden «els signes d'una evolució positiva en la manera tradicional de viure i pensar dels gitanos» i també «el desig creixent d'instruir-se i assolir una formació professional i una major consciència social i política».

El text subratlla «la creixent presència de la dona en la vida social i civil» i «el creixement de vocacions al diaconat permanent, al presbiteri i a la vida religiosa». A més, esmenta especialment el primer gitano beatificat, Ceferí Jiménez Malla (El Pelé), de Fraga. «L'Església reconeix el seu dret a tenir una identitat pròpia (...) respectant la cultura i les sànes tradicions. Els drets i els deures, no obstant això, estan vinculats estretament i, per tant, també els gitanos tenen deures respecte d'altres poblacions», diu el text, que recomana una «purificació de la cultura», no només de la cultura gitana sinó de totes les cultures. «Una defensa indiscriminada de tots els aspectes de la cultura gitana, sense les degudes distincions i els relatius judicis evangèlics, no és oportuna: purificació, en tot cas, no significa buidor sinó també una certa integració amb la cultura circumdant:

es tracta d'un procés intercultural», va insistir el cardenal japonès Hamao.

«S'hauria de promoure en les comunitats gitanes la igualtat de drets d'homes i dones, eliminant tota forma de discriminació; aquesta igualtat exigeix, a més, el respecte de la dignitat de la dona, l'elevació de la cultura femenina i la promoció social, sense perjudicar el profund sentit de família present en els gitanos.» En aquest context, el document fa present que si la introducció de projectes de promoció humana és, en primer lloc, responsabilitat de l'Estat, pot ser convenient i necessari que l'Església participi amb iniciatives concretes en aquest sentit, i donar espai als gitanos com a protagonistes. «Cap cristià hauria de romandre indiferent davant de situacions de marginació en relació amb la comunitat eclesial. Per tant, la pastoral dels gitanos, precisament pel seu caràcter espe-

cífic, exigeix una formació atenta i profunda de tots aquells que hi estan involucrats directament, mentre les comunitats cristianes han de mostrar una actitud d'acollida», va dir el president Hamao.

«L'anunci de la Paraula de Déu serà rebut més fàcilment pels gitanos, si el proclamen els qui han demostrat solidaritat amb ells en les situacions de la vida diària. A més, és important incloure en la catequesi un diàleg que doni la possibilitat, als gitanos, d'expressar com entenen i viuen la seva pròpia relació amb Déu. Per això caldrà traduir textos litúrgics, llibres de pregària i la Bíblia a l'idioma que utilitzen els grups ètnics diversos en les diferents regions.» Com també, la música *Nû* tan ben volguda i practicada entre els gitanos. *Nû* constitueix un suport molt vàlid per a la pastoral, que s'ha de promoure i desenvolupar en les trobades i en les celebracions litúrgiques. Això mateix es pot dir de tots els mitjans audiovisuals de la tècnica moderna. Pel que fa a les peregrinacions tenen una im-

S'ha de posar fi a tota forma de discriminació amb el poble gitano.

portància especial en la vida dels gitanos, perquè representen oportunitats ideals per a reunions de les famílies. Amb freqüència, els «llocs sagrats», fita de la peregrinació, estan vinculats a la història familiar. Per això un esdeveniment, un vot, un camí d'oració, es viuen com una trobada amb el «Déu del "seu" sant», que consolida la fidelitat d'un grup. Les peregrinacions ofereixen, a més, als que hi participen, una experiència de catolicitat, remarca el text.

El perill de les sectes també és abordat en aquestes orientacions, que reclamen una implicació més forta dels organismes catòlics de gitanos per tal d'evitar que alguns membres en siguin seduïts.

Miriam Díez Bosch

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasfatima.org

Un document llargament esperat

Era l'any 1965 quan Pau VI es va reunir a Pomezia amb els milers de gitanos d'arreu d'Europa que havien anat de romiatge a aquell campament proper a Roma. En aquell lloc i en ple context del Concili Vaticà II, el Papa els va assegurar que eren «al cor de l'Església». Més de 40 anys després, l'Església concreta ara aquell compromís en opcions pastorals determinades, després de la celebració de cinc congressos internacionals sobre aquesta matèria, la beatificació de Ceferí Jiménez el 1997, la petició del perdó del Jubileu de l'any 2000 i el treball diari de molts sacerdots, religiosos i laics amb el poble gitano.

El document *Orientacions per a una Pastoral dels Gitanos* és així el primer a tractar específicament la pastoral d'una minoria concreta, com és el poble gitano, que és la més antiga, nombrosa i discriminada d'Europa. Només en les diferents diòcesis de la Regió Eclesiàstica Tarraconense compta amb gairebé 75.000 integrants, entre ells els nombrosos romanesos arribats recentment. Es tracta, d'entrada, d'un text altament realista, que reconeix l'especificitat del treball amb els gitanos i la necessitat de situar-la en les agendes diocesanes. També parteix d'una valoració de la cultura gitana com un lloc privilegiat d'evangelització, i assenyalava la necessitat d'apostar pel protagonisme dels mateixos gitanos com a subjectes i no com a objectes de l'acció pastoral.

El document, fruit d'una llarga sèrie de consultes entre les persones directament implicades en la pastoral gitana, ofereix també criteris per al treball diari, tant pel que fa a actituds dels agents de pastoral com a estructures diocesanes, i proposa alhora criteris per a una inculturació que permeti una celebració dels sagraments autèntica. De forma original, el text del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Migrants i Itinerants insisteix en la tasca profètica que l'Església ha de tenir en la denúncia de les situacions d'injustícia que encara pateixen els gitanos, i assegura també la seva promoció humana i social, tot i que els anima a «purificar» aquells elements de la seva identitat que han de permetre la seva incorporació a tots els àmbits de la societat actual.

Orientacions per a una Pastoral dels Gitanos és un document altament realista que reconeix la pastoral gitana com a element essencial en la missió de l'Església. Una intuïció similar a la que van tenir Mn. Jordi García-Die o el jesuïta Pere Closa, als anys seixanta, en ser els iniciadors de la Pastoral Gitana a l'Estat espanyol.

Sergi Rodríguez

Espanya

Sant Francesc Xavier, model de prevere per als joves d'avui

■ El Dia del Seminari té com a lema «Per Crist i per tots: capellà»

MADRID.— El Dia del Seminari se celebra enguany centrant la seva atenció en la figura de sant Francesc Xavier i el proposa com a icona d'escolta i de resposta a la crida que Déu fa avui, i com a enviat a evangelitzar. El lema d'enguany és ben directe: «Per Crist i per tots: capellà.»

Durant tot aquest any 2006 se celebra el 500è aniversari del naixement de sant Francesc Xavier, un jove universitari que va escoltar la crida i que hi va respondre amb el lliurament total de la seva vida al servei de Déu i dels altres. Aquesta dimensió del sant navarrès com a prevere, missioner i evangelitzador és la que es proposa als joves, i que motiva la campanya del Dia del Seminari d'enguany. Així, el material preparat pel Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola assenyala: «Proposem sant Francesc Xavier com a icona d'escolta i de resposta a la crida que Déu fa avui, i com a enviat a evangelitzar.»

El cartell i el tríptic de la campanya d'enguany estan agafats del mosaic del P. Marco Rupnik, a la capella del Seminari Sant Francesc Xavier, a Badin, diòcesi de Banská Bystrica (Eslovàquia). Al mosaic es representa Maria, sant Francesc Xavier, sant Joan Baptista i sant Joan Evangelista als peus del crucificat.

Al tríptic es pot llegir que «Francesc

Cartell de la campanya d'enguany.

Xavier és home de profunda contemplació. I la contemplació no és estar assegut davant del mur, sinó aixecar-se i posar-se en acció, començar a treballar, a córrer. La contemplació és comprendre la voluntat de Déu i ser instrument perquè la salvació de Déu arribi al món». També s'assenyala que «com Joan Baptista, Xavier és un asceta. El Baptista es consumeix pel Senyor, disminueix perquè Ell creixi; i igualment Francesc Xavier va consumir la seva vida, es va lliurar totalment fins a morir jove, cansat, esgotat, totalment lliurat a l'anunci de l'Evangeli. Xavier és un asce-

ta, un profeta, un precursor que obre pistes, un evangelitzador».

Finalment, destaca que «Joan Evangelista és l'home més savi dels Evangelis. Sabem que Xavier és un teòleg, home de gran intuïció teològica, de gran saviesa, el més intel·ligent dels companys de sant Ignasi, el més brillant i excel·lent per la seva intel·ligència... que, finalment, ho deixa tot i abraça l'Evangeli, la saviesa de l'Evangeli. Francesc Xavier també s'assembla a Joan Evangelista en la tendresa. La mirada del Baptista s'adreça a Crist, que és l'únic sentit de la seva vida; i així va ser per a Xavier: Crist, viure i predicar Crist, el sentit de la seva vida. Joan Evangelista mira Maria, perquè al costat de la creu ha rebut la maternitat de Maria i alhora les seves atencions. I Maria és també el símbol de l'Església. Xavier es va comprometre totalment com a espòs de l'Església».

Objectius

El dia del Seminari el Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats

es proposa un seguit d'objectius:

- Sensibilitzar tothom, especialment els infants, els adolescents i els joves, per prendre consciència que Déu crida i envia, que la vocació i la missió sacerdotals són realitat entre nosaltres. Una cultura vocacional per al ministeri sacerdotal.
- Valorar la realitat dels nostres seminaris, en què tants infants, adolescents i joves es preparen per ser capellans, preveres al servei de Déu a l'Església i al món. El Seminari existeix.
- Provocar i facilitar la crida en les nostres comunitats eclesials, comunitat de cridats i enviats, apòstols: pregar per les vocacions sacerdotals, animar, oferir i presentar candidats. Déu continua cridant avui.
- Responsabilitzar tots els cristians en la vida i la formació dels seminaristes. Suport social, eclesial i econòmic al Seminari, als seminaristes, perquè ningú no arribi a sentir-se'n exclòs per raons socials o econòmiques. Col·lecta econòmica del Dia del Seminari. (C.C.)

Lladró donarà copons, calzes i patenes a la TMF

VALÈNCIA.— L'empresa valenciana Lladró donarà un total de 4.400 copons, calzes i patenes, elaborades íntegrament amb porcellana i amb un disseny exclusiu, per a la missa conclusiva de la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF), que presidirà el Papa a València el 9 de juliol vinent. L'empresa valenciana també va fer els copons que es van fer servir en l'eucaristia que va presidir Joan Pau II el 1982. Per a la missa final de la TMF, la firma Lladró prepararà 2.000 copons, 200 calzes i 2.200 patenes. Així, els copons estaran ornamentats amb espigues de blat, l'escut papal i una creu grega. Els calzes es decoraran amb raïm i fulles de parra, mentre que la creu grega serà el dibuix central de les patenes i, a més, es repetirà al peu dels calzes.

Totes les peces que es faran servir durant la missa que presidirà el Papa seran de color blanc, amb acabat mat, tret de l'interior dels calzes, i estaran enllestides per ser lliurades al juny. «Estem ja en plena fabricació de les peces per a la Trobada Mundial», han indicat fonts de l'empresa, ubicada al terme valencià de Tavernes Blanques.

També han precisat que el projecte va ser acollit «amb enorme entusiasme per part de la direcció i dels treballadors», des que es va assumir la iniciativa a finals del mes de maig passat, quan Benet XVI va ratificar la designació de València com a seu de la TMF, que havia anunciat el seu antecessor, Joan Pau II.

Els calzes, els copons i les patenes, que es faran servir a la missa final de la TMF, seran presentats públicament dies abans de l'esdeveniment. Així mateix, l'empresa Lladró prepara una línia de productes commemoratius de la TMF entre els quals s'inclourà una creu, una imatge del Papa i una espelma amb el distintiu «Dies en Família».

La firma Lladró va ser creada el 1953 pels germans Juan, José i Vicente Lladró, que van obrir el primer taller a la localitat d'Almàssera. Des dels orígens, l'empresa ha col·laborat en nombroses ocasions amb l'Església en diferents activitats. Actualment compta amb més de dos mil treballadors i les seves creacions en porcellana s'exporten a més d'un centenar de països d'arreu del món. (AVAN)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Israel

Perdó per als autors de l'atemptat a la basílica de Natzaret

■ El custodi de Terra Santa condemna tot acte contra un lloc sagrat

NATZARET.— El custodi de Terra Santa, fra Pierbattista Pizzaballa, es va trobar el 6 de març amb els membres de la família autora de l'atemptat de la basílica de Natzaret. Cap a les 17.30 del 3 de març, un home israelià va entrar a la basílica acompanyat per la seva

esposa i la seva filla, i va col·locar uns explosius que va fer esclatar rere la gruta de l'Anunciació. Haïm Eliahou Habibi, jueu de 43 anys, i la seva esposa Violette, cristiana de 40 anys, ja havien amenaçat el març del 2003 de fer explotar la basílica de Betlem.

La trobada del custodi amb la família va tenir lloc en una comissaria de policia de Natzaret on la parella es trobava arrestada amb la seva filla. La pressió mediàtica era tan forta que fra Pizzaballa només va poder passar uns quants minuts a soles amb la família. «Volia trobar-me amb aquesta família per escoltar-la, per intentar comprendre, per perdonar-la. Penso que, com a responsable dels Llocs Sants, tenim la responsabilitat de manifestar una actitud i un caràcter cristians. La veu de la pau és la del perdó», ha explicat el custodi de Terra Santa. Segons fra Pizzaballa, es tracta d'«una família en dificultats, afligida pel fet que un dels seus fills li va ser arrabassat pels serveis socials. Es tracta veritablement de pobra gent. M'han commogut molt. Han demanat perdó pel que han fet i he conciliat amb ells aquest perdó».

Tan bon punt es va assabentar de l'atemptat, fra Pizzaballa va expressar la seva tristesa pel fet de ser la basílica de Natzaret un dels santuaris més significatius de la comunitat cristiana. En un comunicat, la Custòdia de Terra Santa «condemna fermament tot acte comès contra un lloc sagrat i contra els creients que el sovintegen, no importa de la religió que siguin. La Custòdia agraeix a tothom el suport i solidaritat que aquella mateixa tarda [la de l'atemptat] van manifestar, però no pot sinó deplorar el fet que la manifestació del divendres al vespre a Natzaret hagi degenerat en una qüestió política en un moment en què el país es troba immers en un període electoral». En aquest sentit, deia el P. Pizzaballa: «La política no ha de travessar els llindars dels santuaris.» De fet, els líders cristians i musulmans, així com l'alcalde de Natzaret i les autoritats civils, van col·laborar per salvar la vida dels autors de l'atemptat davant de l'enfurisma-

Foto: CTS Notícies

Una multitud es va congregar a la basílica de l'Anunciació.

da reacció popular i van intentar calmar la multitud congregada.

El mateix custodi va agrair l'interès del primer ministre en funcions d'Israel, Ehud Olmert, que li va trucar per mostrar-li la seva solidaritat i assegurar-li que el seu govern actuarà amb rapidesa i contundència davant de qualsevol agressió contra els Llocs Sants. Això no obstant, demanava a l'Estat d'Israel que vetlli pels Llocs Sants i afegia que «la Custòdia de Terra Santa coneix i comparteix els sentiments de la població araboisraeliana, i en especial la situació dels cristians, considerats ciutadans de segona categoria. Ella comprèn la frustració dels ciutadans israelians que, pel fet de ser àrabs, pateixen tot tipus de discriminacions, especialment en la contractació. És per això que la Custòdia, quan pot i quan creu que ho ha de fer, no dubta a reclamar a l'Estat d'Israel el deure de garantir la igualtat de drets entre els ciutadans del seu país».

Per la seva part, el patriarca llatí, Mons.

Michel Sabbah, la Custòdia de Terra Santa i els responsables de les Esglésies a Galilea van publicar una nota en què destacaven el gest de les autoritats israelianes, ja que «veiem la seva comprensió de la gravetat dels fets i la importància d'emprendre esforços d'educació per evitar aquests incidents en tota circumstància». El text agraiïa que persones de totes les creences sortissin en defensa dels Llocs Sants, i interpretava aquest gest com un esforç per evitar que aquests fets puguin repetir-se.

La Custòdia de Terra Santa també ha deixat clar que continuarà «la seva missió d'animació dels Llocs Sants i de sosteniment a les poblacions perquè regni en aquest país la pau, una pau justa i necessària. Déu vulgui que, imitant l'exemple de la Mare de Déu a Natzaret, tinguem el cor preparat per escoltar la Paraula que vol encarnar-se en nosaltres i que el Senyor trobi obrers deleirosos d'establir un món de pau i d'amor!». (C.C.)

Ordenació episcopal d'un araboisraelià

IBILLINE.— El 25 de febrer l'arximandrita Elias Chacour va rebre l'ordenació episcopal a l'església d'Ibilline, de la qual era el rector. El custodi de Terra Santa, fra Pierbattista Pizzaballa, hi va anar amb les nombroses autoritats que hi van acudir per homenatjar el nou bisbe, juntament amb una gran afluència de fidels de Galilea i dels qui van poder anar-hi des de Judea. La celebració en àrab va durar tres hores i es va retransmetre per televisió pel canal libanès de Télé Lumière. Durant l'homilia, Mons. Chacour va convidar els fidels a caminar cada dia amb il·lusió. Després de la comunió els fidels no van trigar gaire a sortir per esperar i aclamar el nou bisbe. Eren presents a la celebració representants de les diverses Esglésies orientals ortodoxes i nombrosos religiosos llatins.

Mons. Chacour relleva Mons. Boutros Mouallen. Fins ara el pare Elias Chacour, de 67 anys, israelià, nascut en una família catòlica àrab del nord d'Israel, era rector d'Ibilline i president de Mar Elias Educational Institutions. Conegut pel seu afany a l'hora de promoure la pau i la reconciliació entre jueus, cristians i musulmans, el Mar Elias University Campus d'Ibilline es va fundar el 2003 i és la primera universitat arabocristiana a Israel. Acull 120 estudiants jueus, cristians, musulmans i drusos. Nascut l'any 1939 a Baram, Galilea, Mons. Chacour va cursar els seus estudis superiors a Natzaret. Després va estudiar teologia a París, al Seminari Sant Sulpici i a la Sorbona. El 1968 va ser el primer palestí que es va llicenciar a la Universitat hebrea de Jerusalem, en l'àmbit dels estudis bíblics i talmúdics. El 1972 va fer el doctorat en Teologia ecumènica a la Universitat de Ginebra. Té sis doctorats *honoris causa* en universitats europees i americanes. (CTS Notícies)

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____
Cognoms: _____
Adreça: _____
Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____
Codi Postal: _____
Població: _____
Província: _____
E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Missatge del patriarcat llatí de Jerusalem per a la Quaresma

JERUSALEM.— «El nostre missatge quaresmal vol prestar atenció a la caritat dins de la nostra vida d'Església. És veritat que som una Església pobra que rep, però hem de recordar també que tenim la capacitat d'estimar i, per tant, de donar», afirma el missatge de Quaresma difós per Mons. Michel Sabbah, patriarca llatí de Jerusalem. El text subratlla que, malgrat les dificultats i patiments que viu Terra Santa, els fidels cristians han de ser capaços de donar. «S'ha de fer una reeducació que formi el cristià de Terra Santa per saber i poder viure, fins i tot en la necessitat i en la pobresa, la riquesa de la comunió de la

primera Església de Jerusalem», es llegeix en el text, que recorda l'encíclica de Benet XVI, *Deus caritas est* i el missatge papal per a la Quaresma 2006. El patriarca continua: «L'amor vers tothom, indistintament, evitarà que la nostra fe i la nostra vida de comunió es transformi en confessionalisme o en l'individualisme religiós o en el fanatisme agressiu. «Feu-vos un cor nou i un esperit nou», diu Ezequiel (18,31). S'ha de tendir cap a això: renovar-nos en l'esperit per ser cada vegada més capaços d'acollir la vida que Déu vol concedir-nos.» (Fides)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Per Crist i per tots: capellà

La vida és un do de Déu. És un do meravellós que ens permet realitzar durant anys i anys petites i grans meravelles. Les capacitats que ens ofereix la vida que hem rebut de Déu són moltíssimes. El Senyor crida els joves que dediquin el do de la vida a ideals nobles i grans. Ell concedeix a cadascú la seva pròpia vocació.

Hi ha una vocació meravellosa: la vocació sacerdotal. Déu crida joves a ser sacerdots. És una crida radical i exigent, fruit d'un amor predilecte del Senyor. I els joves, per les característiques de la seva edat són els qui poden escoltar millor aquesta crida i donar-hi una resposta afirmativa ben generosa.

Jesús passa prop dels joves, com va fer amb aquells pescadors de Galilea, i els diu: «Vine i segueix-me... et faré pescador d'homes.» La vocació sacerdotal és una crida de Déu per «estar amb Ell», per seguir de més a prop el Senyor. És estimar Jesús i voler estar sempre amb Ell, estimant tots els germans. El lema del Dia del Seminari d'enguany és precisament aquest: «Per Crist i per tots: capellà.»

Perquè un jove escolti la crida de Jesús per ser sacerdot

convé que s'acosti a Ell, estigui amb Ell i mantingui moments silenciosos i generosos d'oració. Déu parla en el silenci i en el diàleg amb Ell.

El Senyor crida els futurs sacerdots per enviar-los a portar la Bona Nova del seu amor i de la seva salvació a tothom. La vida és un do de Déu i el sacerdot la posa al servei de l'Església i del món plenament. És totalment disponible per ser enviat a servir les comunitats parroquials i els moviments, i també per exercir els diversos ministeris sacerdotals. Perquè s'ha lliurat per Crist i per tots.

L'amor del sacerdot és un amor fecund, ja que no es limita a una família de carn i sang, sinó que es lliura a la nombrosíssima família dels fills de Déu. És sacerdot de tots i per a tots. És signe i vincle d'unitat en el si de la comunitat cristiana. És pare especialment dels petits, dels pobres i dels marginats. És signe de transcendència i d'esperança per als homes i les dones del nostre món, per bé que en moltes ocasions sigui «una veu que crida en el desert».

Avui com sempre hi ha joves que escolten la crida de Jesús a ser sacerdot i deixen el que tenen, com ho feren els

Apòstols. Avui en la joventut hi ha capacitat de donació generosa, il·lusió pels ideals nobles i seriositat per assumir un compromís per tota la vida. Els joves que senten la crida de Jesús per ser sacerdots experimenten que val la pena donar la vida per servir els germans com a sacerdot.

I com crida el Senyor? El jove que estima Jesús i els germans pot ben bé escoltar la crida contemplat les parròquies i els moviments eclesials amb pocs sacerdots. Fàcilment recordarà aquella escena evangèlica: «Jesús recorria tots els pobles proclamant el missatge joïós del Regne. En veure les multituds, se n'apiadà, perquè estaven cansades i abatudes com ovelles sense pastor.»

Davant d'aquesta escena evangèlica, que avui és ben actual, Jesús digué als deixebles: «La collita és abundant, però els segadors són pocs; pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors a les seves messes.» Les comunitats cristianes han de demanar que Déu atorgui el do de la vocació sacerdotal a força joves. Els pares cristians han de considerar una especial benedicció de Déu la vocació sacerdotal d'un fill seu.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Déu ha parlat als homes

En el comentari als primers punts del Compendi del Catecisme vam considerar que és inherent a la naturalesa humana la possibilitat de conèixer i estimar el Creador. El Catecisme ho resumeix dient que l'home és capaç de Déu.

Però hi ha un altre tipus de coneixement que supera les nostres forces naturals: és el de la Revelació divina. Déu ha parlat als homes i ens ha revelat quin ha estat, des de l'eternitat, el seu disseny benivolent en favor nostre: que puguem participar de la seva vida divina com a fills seus d'adopció i així gaudir amb ell, ara i després d'aquesta vida terrenal, d'una eterna felicitat d'amor.

La revelació de Déu als homes es va iniciar mitjançant la relació afectuosa amb els iniciadors del llinatge humà, els nostres primers pares, anomenats a la Bíblia Adam i Eva. A causa del seu pecat —que en diem original— i del posterior allunyament de Déu per part dels homes, la

revelació inicial es va anar esvanint. Però Déu mai no va abandonar els homes. Des del primer moment els va prometre que els enviaria la seva salvació.

La Revelació s'ha realitzat a la vegada amb accions i amb paraules, amb una «pedagogia divina» particular. Déu s'ha comunicat gradualment amb l'home, l'ha preparat per etapes per acollir la Revelació sobrenatural que ha culminat en Jesucrist.

Per reunir la humanitat dispersa Déu va elegir Abraham i va establir amb ell un pacte, fent-lo dipositari de la promesa de salvació. Per aquest motiu diem que Abraham és «el nostre pare en la fe». Això passava, segons els estudis històrics actuals, al voltant del segle XIX abans de Crist.

Passats uns sis-cents anys, el Senyor va constituir un poble amb els seus descendents i, amb Moïses al capdavant, els va deslliurar de l'esclavatge d'Egipte. Al mont Sinaí, Déu va establir una aliança amb el seu poble elegit.

La relació de Moïses amb Déu va ser tan intensa que la Bíblia diu d'ell que coneixia el Senyor i el tractava cara a cara, com cap altre profeta a Israel mai no ho havia fet.

Després, en el transcurs de la història d'Israel, Déu, per mitjà dels profetes, va anar mantenint i encenent en el poble el desig i l'esperança creixent en la vinguda del Salvador.

Finalment, en arribar la plenitud dels temps, Déu va enviar al món el seu propi Fill, Jesucrist, que és l'únic Déu juntament amb el Pare i l'Esperit Sant. El Crist, Fill de Déu fet home, és la Paraula única i perfecta del Pare. En ell el Pare ens ho ha revelat tot: ja no hi haurà més paraula que aquesta.

Tota aquesta història de la salvació, tan ràpidament explicada, ens diu que efectivament Déu ha parlat als homes i ens ha obert, si ho podem dir així, el seu cor perquè nosaltres el puguem conèixer i estimar.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Natàlia Plá Vidal
De l'Àmbit Maria Corral

Possessions subtils

Si parlem de persones, no podem parlar de possessió. Cap persona no pot ser posseïda per una altra. És una forma de relació inadequada per als éssers humans entre ells.

Tot i que l'expressió més evident de la possessió de les persones és l'esclavitud, hi ha, de fet, moltes altres formes més o menys subtils d'intentar posseir algú. És un exercici de poder que es desenvolupa per vies diferents. Per exemple, una manera de posseir les persones és mantenir-les amb recursos materials o econòmics escassos: aquesta persona no és lliure per fer o des-fer, anar i venir, quedar-se al costat d'algú o deixar-lo... Ens apropiem de la seva vida no facilitant-li els diners necessaris perquè pugui, efectivament, viure com vulgui.

Una altra manera d'intentar posseir les persones és el control de la informació. D'una banda, intentar saber-ho tot d'elles: què fan, en quin moment, amb qui... De l'altra, amagar dades als que hi tenen dret perquè els afecten i que poden incidir en la seva opinió, els seus desitjos o la seva conducta. Robar la intimitat d'una persona és una manera d'apropriar-se de la seva vida. De la mateixa manera que ho és apropiant-se de les seves relacions.

De vegades, aquesta possessió es vehicula a través de processos psicològics de culpa, deute, dependència, desconfiança, etc. Tots aquests són sentiments que fan que la persona perdi o disminueixi importantment la seva autonomia.

Si ens aturem a pensar-ho amb serenitat, tota aquella forma de relació que no respecta almenys uns principis d'amistat bàsics, és una relació que pretén posseir o dominar l'altre d'alguna manera. Tot el que atempta contra la

llibertat d'una persona és una manera d'intentar posseir-la; tot el que no contribueix a una vinculació amistosa pot contenir desitjos de submissió. Tot el que no es vesteix de gratuïtat en les relacions és una manera d'intentar una compravenda de les persones.

Oblidem, un cop més, que l'amor no es pot imposar. Els afectes se semblen i es fan créixer en una terra de llibertat, ja que, altrament, deixen de ser autèntics. Es convertiran en caricatures d'un amor veritable. Encara pitjor, es convertiran en les sàtires respectives.

El llenguatge ens posa una trampa. De la mateixa manera que considerem que ens hem de «guanyar» la vida —com si la vida no fos el regal primer i bàsic!—, també pensem que ens hem de «guanyar» les persones. De guanyar-nos-les a pretendre comprar-les, hi ha un pas ben curt.

L'única manera apropiada de relació entre els éssers humans és la de la llibertat, el respecte, la confiança. Certament, que a la vida tindrem errors i, fins i tot, causarem ferides. Però, a pesar de tot, continuen sent les claus per a una relació

gratificant per a tots. Tenir cura dels altres en la mesura que ho necessiten sense pretendre per això que siguin com nosaltres volem, que facin el que nosaltres desitgem. Procurar que tota persona tingui el suficient —materialment i immaterialment— perquè desenvolupi la seva vida plenament, és obrir la possibilitat al fet que, veritablement, puguin ser els amics nostres. No els *tindrem*: estaran amb nosaltres! Renunciar a tenir-posseir amics és l'única manera d'arribar a ser-ho.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El sentit de la vida

Diumenge, 5 de març, primer diumenge de Quaresma, del Sant Pare, com és tradicional, va sortir a la finestra dels seus apartaments a fi de resar l'*Angelus* amb els fidels que es concentren per pregar i escoltar uns mots del Pontífex.

Va adreçar unes paraules als oients que els mitjans de comunicació —he trobat aquesta notícia a Internet— intitulen «Benet XVI: Quaresma, el temps per trobar el sentit de l'existència». En efecte, es va referir a la sagrada quarantena com a estímul que condueix els cristians a comprometre's en un camí de preparació per a la Pasqua. Jesús, conduït per l'Esperit Sant, va al desert de Judà. S'hi està quaranta dies i venç les temptacions del Maligne. «També els cristians entren espiritualment al desert quaresmal per afrontar amb Jesús el combat contra l'esperit del mal.»

El Papa evoca el temps de l'èxode dels israelites. Alliberats de l'esclavatge d'Egipte, fan camí, durant quaranta anys, cap a la terra promesa. Quin camí tan dur! La

força i la persistència del temptador els abocaven a desconfiar de Déu i a desfer el camí. Però aprenen, gràcies a Moisès, a escoltar la veu del Senyor, «que els cridava a convertir-se en el seu poble sant».

Aquest passatge fa comprendre que «per realitzar plenament la pròpia vida en la llibertat cal superar la prova que comporta la mateixa llibertat, és a dir, la temptació. Només si s'allibera de l'esclavatge de la mentida i del pecat, la persona, mercès a l'obediència de la fe que l'obre a la veritat, troba el sentit ple de la pròpia existència i assoleix la pau, l'amor i l'alegria.»

La Quaresma és un temps vertaderament privilegiat. El deixeble, al costat del seu Senyor, avança en el camí de la llibertat, el tresor més gran que li ha estat regalat. I del qual és responsable. Què ha de fer per envigorir la llibertat? «Una atenta revisió de vida en el recolliment, la pregària i la penitència.» Aprofitem aquesta hora favorable! Ara és el temps de la salvació! Caminem, amb la força del Senyor, cap a la pau, l'amor i l'alegria!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Tàperes

Era el meu primer viatge a Terra Santa. Acabàvem d'entrar a la península del Sinaí, el guia ens va assenyalar una paret i, en aquesta, una planta. «És una tapera», va dir, «un vegetal l'arrel del qual segrega àcid oxàlic, gràcies al qual és capaç d'obrir-se camí en la roca». Això de l'àcid em va intrigar i em continua intrigant, perquè no he pogut confirmar aquest detall.

Quan observem meravellats el Mur Occidental del Temple de Jerusalem, mal anomenat per la cultura cristiana Mur de les Lamentacions, podem observar entre les junctures de les pedres uns arbustos que ningú no ha d'arrencar i que el decoren, es tracta de la *Capparis spinosa*, nom científic de la planta. Suposo que alguna disposició deu establir que no s'han d'extirpar. Passa el mateix a les muralles que circumden la ciutat. Viatjant pel país, ens adonem que, on hi ha una paret calcària, sens dubte, n'hi trobarem i, a l'inrevés, on veiem aquesta planta hi trobem roca calcària. Si les observem a l'estiu, a més de branques llargues i primes, amb unes espines petites i inofensives, en veurem les flors. No són gaire vistoses, no ressalten, són d'un color rosat suau i les hem d'observar amb deteniment, per descobrir-ne l'encant, que no és, als pètals, sinó als estams fins de color violeta. Les poncelles i els fruits posteriors són comestibles, però més que aliment, es consumeixen com a aperitiu. Llegeixo que, com tantes altres, tenen propietats medicinals. La planta i l'escorça de les arrels. Expliquen quines substàncies tenen aquests valors, però ja ho he dit, ni en aquests llibres, ni a Internet, no he trobat cap referència a l'àcid.

Fa poc assenyalava aquesta planta al Gmà. Rafael, superior de Getsemani, i sorprenentment, em va dir: «Sí, és una planta estranya, no creix a terra i, en canvi, viu a les parets.» No sé com se'n surt per aconseguir nodrir-se. Em sorprenia perquè el Gmà. Rafael Dorado va complir la tardor passada, en la nostra companyia i en paratges sinàtics, 80 anys. No és comú en una persona d'aquesta edat que se sorprengui, el més habitual és estar de tornada de tot i no admirar res. Però ell, que coneix la planta des de la seva infantesa andalusa, continua sent capaç de sorprendre's. Un dels seus mèrits. Sóc testimoni que s'aixeca a les cinc del matí i que no se'n va a dormir abans de les onze de la nit. Atén les visites (recorda molt bé, entre altres coses, la conversa amb el president Maragall i Carod-Rovià, molt interessats en les seves explicacions) acull grups que hi van a meditar i lloar el misteri de la Pregària a l'Hort. És tolerant i servicial i la seva vida no sé com dóna per a tant. He explicat tot això perquè penso que el meu amic pot trobar un símbol en la tapera. I ens toca a nosaltres aprendre, de la planta i de la seva persona, que ens hem d'espavilar, agafar-nos als detalls més ínfims que la vida ens presenta o que s'amaguen a les trobades inesperades de Déu. I no lamentar-nos mai de la manca d'oportunitats, perquè sempre n'hi ha.

N'he plantat llavors i, tot i que tenien abundant massa calcària, no he aconseguit que creixessin més de 4 o 5 centímetres. Segurament el fred n'impedeix el creixement. Tot i que la planta és molt comuna a Terra Santa, a la Bíblia només hi surt una vegada. Es tracta de l'Eclesiastès (12,5) on, amb el realisme cru del llibre es posa com a exemple de la finitud de les coses.

Notes insignificants

Germà Adrià*

Nosaltres, els honrats

Nosaltres, els bons, necessitem viure tranquils.

Nosaltres, els honrats, necessitem que ningú no es fixi en la nostra bossa i ens l'estiri.

Nosaltres, els tranquils, necessitem tranquil·litat.

I a qui ens la pertorbi, que el tanquin. A la presó és on estan més bé. Allà, tancats, almenys mengen i dormen en un llit perquè al carrer no tenen res i no ens en podem refiar. Són un destorb per a la nostra ciutat o els nostres pobles, cada vegada més atractius, fins i tot, per al turisme. Sí, són dolents...

Avui he passat el matí en una presó. I he parlat amb alguns d'aquests dolents que ens enreden tant. Allà ben tancadets, ben vigiladets.

Allà hi ha el Cordo.

Ja té 46 anys. És un dels primers noiets amb qui vaig fer amistat als anys setanta, quan vaig començar a voltar pel xino.

Va ser noi de televisió. Els pares no se n'ocupaven. Gairebé no ha anat a l'escola.

La mare va morir. Una germana molt guapa era prostituta a Robadors i va ser una de les primeres mortes de sida.

Un germà seu va morir a causa de la droga quan va sortir de la presó als vuitanta.

Fa uns tres mesos va tornar al carrer després d'onze anys a la presó. Amb el seu farcell de roba va anar molt content al taller del seu pare. I el seu pare, quan el va veure entrar, va etzibar un renec davant dels seus treballadors. I li va donar un bitllet de 50 euros.

Ell no el va ni agafar. Se'n va anar a una pensió. Hi va estar quatre dies. Va intentar veure'm a mi, però no ho va aconseguir. I va tornar a robar. I el van agafar. I ara té una altra condemna d'onze anys. És multireincident.

«Germà, ja no sortiré. La malaltia, tot i

que em cuiden, avança. Ja no podré viure lliure. No hi he viscut mai. El carrer (que era una lluita contínua per sobreviure), el reformatori, la presó. No, sé què és la llibertat. Ja no m'estima cap noia. Ja només confio en vostè.» I el Cordo es va posar a plorar i plorar. L'home de 46 anys, dur entre els durs, plorava com un nen. No l'havia vist plorar tant ni quan era petit.

I no va poder dir res més. Després d'una estona, em va fer dos petons. I em va demanar que en la propera visita li portés un rosari com el que li vaig portar a Quatre Camins. Resa a la Mare de Déu.

El Cordo és un pobre preferit de Déu?

Quan els bons cristians afirmem que els pobres són els predilectes de Déu i que per a nosaltres són també els nostres predilectes, pensem en el Cordo?

Sí, en la meua propera visita diré al Cordo que estigui tranquil. Que ell, pobre entre els pobres, és un predilecte de l'Església. I que pensi en aquesta predilecció.

També vaig visitar el Cantu.

El Cantu és el petit de quatre germans que estan en diferents presons.

De petits, tots quatre van estar en un reformatori.

El Cantu, que ja fa anys que està tancat, ara està bé. És l'encarregat d'un grup de tallers. Amb una xicota més gran que ell, però molt bona.

Quan surti, d'aquí a set mesos, aconseguirà viure assossegat, sense ser cap destorb per a nosaltres?

Jo ja li vaig dir que no ens torni a destorbar. Perquè nosaltres, els honrats, tenim una arma molt fina, la denúncia, i ens fan molt de cas.

Cantu, portat bé. No ens robis.

Nosaltres, els bons, els honrats, volem viure tranquils.

* Article pòstum

La propera setmana publicarem un extens reportatge sobre la seva vida i el seu testimoni exemplar de lliurament total a Déu en els més pobres

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel s'uneixen al dolor per la mort del

GERMÀ ADRIÀ TRESCENTS

religiós de La Salle Catalunya i col·laborador del setmanari.
Va morir cristianament als 86 anys.

Que el Senyor l'aculli al seu Regne

La missa funeral pel seu etern repòs tindrà lloc el 17 de març, a les 17.00 h, a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Una encíclica a contrapeu

La primera encíclica de Benet XVI, *Deus caritas est*, ha agafat desprevinguts diferents sectors de la premsa, que no han sabut trobar titulars adients. S'ha esvaït en el text la fama inquisitorial del cardenal Ratzinger i no hi ha manera de trobar en l'articulat cap rastre del seu estereotip mediàtic. La densitat del tema, exposat d'una manera senzilla i pastoral, amb un llenguatge més proper a un teòleg que ensenya que no pas a un Papa que proclama, requereix una mena d'anàlisi i reflexions per a la qual molts periodistes no estan preparats. El fet d'haver gairebé suprimit la secció de religió de les pàgines dels rotatius té les seves conseqüències: es confonen amb els temes de societat, falten especialistes i es pretén simplificar missatges i reflexions, sovint profundes, i abocar-hi tòpics i vaguetats. El fet que la religió afecti sectors mol amplis de la població no significa que qualsevol persona en pugui universalitzar l'anàlisi. Passa com en l'economia. Molta gent no entén la borsa, però capta un missatge positiu quan es diu que la borsa puja. Les anàlisis es reserven als experts. La fe viu al cor i no hi ha cap filtre que impedeixi que tothom hi pugui tenir accés. La reflexió sobre la fe, com a especulació racional i teològica, és diferent. Els temes bioètics, per exemple, són de tanta complexitat d'anàlisi que no es poden despatxar amb un titular simplista. Una acceptació acrítica o una desqualificació global són dues tortuositats que impedeixen caminar per la via de la reflexió i del diàleg. Catalunya Cristiana va publicar íntegrament l'encíclica del Papa. Podem llegir-ne tots els comentaris possibles, però sempre val més anar al text. Com en el cinema, els comentaris ajuden a la interpretació, però a ningú no se li acut pensar que substitueixen veure la pel·lícula.

Escric aquesta columna després d'haver llegit el text complet. Sóc conscient que ha passat l'impacte de la notícia nova. Per això, considero que val més parlar ara de l'encíclica. Em sembla rellevant que la primera cita, amb nota infrapaginal corresponent, es refereixi a Nietzsche. També que per quatre vegades comenti el pensament marxista. El llenguatge és assequible però les tesis de fons requereixen reflexió. Es tracta d'una encíclica sobre l'amor cristià per a la meditació dels que integren les comunitats eclesials.

Al marge de les diferències i dels matisos entre *eros*, *philia* i *agapé* (tres maneres gregues de parlar sobre l'amor) i d'altres temes interessants, en voldria destacar un, que Benet XVI rescata de l'arxiu dels que semblaven superats. La diferència entre justícia i caritat, que se sustenta en la distinció clara entre Estat i Església, expressada pel Vaticà II com l'autonomia de les realitats temporals. «Són dues esferes diferents, però sempre en relació recíproca.» El primer punt: «L'ordre just de la societat i de l'Estat és una tasca principal de la política», ja que «la justícia és l'objecte i, per tant, també la mesura intrínseca de tota política». El segon punt: «L'amor —*caritas*— sempre serà necessari, fins i tot, en la societat més justa. No hi ha ordre estatal, per just que sigui, que consideri superflu el servei de l'amor.» La raó: «El que cal no és un Estat que ho reguli i ho domini tot, sinó que generosament reconegui i doni suport, d'acord amb el principi de subsidiarietat, les iniciatives que sorgeixen de les diverses forces socials i que uneixen l'espontaneïtat amb la proximitat als homes necessitats d'auxili.» Heus aquí, entre altres, un tema de gran actualitat, que valdria la pena debatre i reflexionar en les comunitats cristianes.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

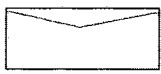
C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY - Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL
LECTORPrevisió de
despeses

Tots els països tenen previst un pressupost de despeses per quan ens visita el president d'una nació, ministres, reis o representants civils, militars i eclesiàstics. També generen despeses les cavalcades de Reis i de Carnestoltes, els concerts de tot tipus, etc.

El proper estiu vindrà el Sant Pare a Espanya, concretament a València. Lògicament, vindrà acompanyat dels seus col·laboradors. Benet XVI és el cap de l'Església catòlica, estesa arreu del món. És una autoritat que, igual que qualsevol altra, genera despeses amb la seva visita (lloc d'estada durant uns dies, viatges per poder estar amb més persones...). Jo crec que el que més costa d'aquestes visites no són les despeses personals, sinó el desplegament policial per tal d'assegurar-ne la protecció i que tot vagi bé.

Tots els estats tenen previstes aquestes coses. Això vol dir que una part dels impostos que paguem tots van destinats aquí. Per tant, em desconcerta llegir en un diari un article on es diu el següent: «Espanya finança les despeses exagerades que ocasiona aquesta visita i que, no cal dir, no paga el Papa, ni l'Església catòlica, ni els catòlics, sinó que és el Govern espanyol i la Comunitat Valenciana la que desemborsarà aquesta gran quantitat de diners amb els impostos de tots els espanyols.»

Jo em pregunto: i per què no paguen els partits d'esquerra les despeses de la visita a l'Estat espanyol del Sr. Fidel Castro, la del Sr. Chaves...? Són prou complicades moltes coses; no les compliquem encara més. Siguem hospitalaris i donem la benvinguda a tothom. Fem agradable l'estada a casa nostra.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

Conseqüències de la
ignorància religiosa

Sempre apareixen notícies als diaris que conviden a la reflexió: uns pares denuncien que els fills els peguen; uns pares maltracten els fills petits; cada quatre minuts es trenca un matrimoni al nostre país; el govern aprova unes lleis que no són del grat de molta gent, etc. Tot i la pobresa que hi havia cinquanta o seixanta anys enrere, cal dir que hi

havia entre la població un gran ordre moral, familiar i religiós, així com molta il·lusió per la vida que ara no sé si hi és. Ara surten les conseqüències de l'enorme ignorància religiosa cristiana que hi ha avui dia. Aquesta ignorància és fruit de no ensenyar la doctrina cristiana a les escoles. No sé si el benestar econòmic sense formació religiosa millora la societat o la degrada.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Bon gust

En una època en la qual la majoria de les persones del nostre país tenen l'indispensable per viure, caldria exigir als mitjans de comunicació (televisió, cinema, anuncis, desfilada de models, etc.) que la dedicació que presten als seus espectadors no sigui motiu de provocació que augmenti els baixos instints de les persones, sinó que fomenti el bon gust i els bons costums i que encomani el bo i millor que tothom té en el cor.

És molt greu, per exemple, la utilització de models per fomentar la primor extrema—que condueix a la malaltia—per poder vendre més. I a costa de la salut dels nostres joves. Comunicar, és fer comú. No produeix més felicitat encomanar el bé que el mal? És millor fomentar la baixesa, la malaltia i la incertesa moral?

MONTSE COLOMER
Barcelona

Nova llei de
reproducció assistida

Fa aproximadament mig any que a la Gran Bretanya es van plantejar limitar a un el nombre d'embrions que es poden implantar per cicle de fecundació *in vitro*. El 2004, al mateix país, la Human Fertilisation and Embriology Authority —organisme britànic que regula la reproducció assistida— va limitar en dos el nombre d'embrions per cicle que es poden implantar (tres si la dona supera els 40 anys). Ara ha anunciat l'obertura d'una ronda de consultes per estudiar la conveniència de baixar el límit a un sol embrió per cicle.

saris es vegin com a enemics.

En principi, la majoria dels ciutadans rebutja aquestes actituds, però malauradament el 90% de l'espai i del temps dels mitjans d'informació està dedicat a l'esport i a la política, per la qual cosa no tan sols es transmet a tothom la crispació que patim, sinó que comencem a veure com a normal allò que de cap manera hauria de ser-ho. Tots n'hauríem de prendre consciència, atès que tots som una mica culpables.

JOSÉ PRATS CARRASCO
Salt

Esport i política

Els insults de caràcter racista a Samuel Eto'o no constitueixen un fet aïllat. La cultura de l'insult és una pràctica habitual en el futbol, reflex al seu torn d'una visceralitat amb la qual força aficionats viuen aquest esport —també uns quants més—, que exalta els instints primaris i impedeix la racionalitat. Una cosa similar passa en la política, en la qual lamentablement l'atac personal, la desqualificació contínua i els insults són a l'ordre del dia; fruit d'un sectarisme partidista que fa que els adver-

El motiu és que els parts múltiples, freqüents en la fecundació artificial, constitueixen un risc tant per a la dona (mare) com per als nens.

Altres països de la Unió Europea, com Bèlgica, Holanda, Finlàndia i Suècia, ja havien adoptat mesures similars. L'anterior llei espanyola ho limitava a tres; la nova LRHA (Llei de Reproducció Humana Assistida) permet la fecundació i implantació il·limitada, igual que a Europa. Penso que aquest cas, a més de ser una llei contra la dignitat humana, vol ser tan *progre* que no té en compte les experiències de països més avançats. No haurà massa interessos creats?

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Caricatures i
carnestoltes

Es publica una caricatura de Mahoma i provoca la indignació dels musulmans amb manifestacions, incendis i fins i tot morts. A l'Estat espanyol es ridiculitzen els símbols cristians en vinyetes de diaris, exposicions d'art, obres de teatre, programes de televisió i manifestacions d'homosexuals i, llevat d'alguna protesta aïllada mitjançant cartes al director, no passa res. Perquè els cristians hem après a perdonar els qui ens ofenen.

Recentment ha tingut lloc el Carnestoltes a moltes ciutats. I un cop més vam haver de veure adults i infants disfressats de capellans, monges, bisbes i fins i tot Papes, i de quina manera es fa mofa de coses, per a molts, sagrades. Ens fa mal i ens escandalitza que tot això es justifiqui, i que s'anomeni llibertat d'expressió allò que és ofensa gratuïta o expressió festiva i artística allò que no passa de burla grollera i vulgar.

I també ens causa profunda pena la manca d'equitat que suposa que al Carnestoltes no gosin ironitzar sobre símbols de l'islam i, en canvi, no els importi ofendre els sentiments de molts conciutadans. El nostre president demana a la premsa internacional respecte per a totes les religions, però no reclama en el nostre país la mateixa consideració per a la religió de la majoria de persones a les quals teòricament representa.

FEDERICO GÓMEZ PARDO
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Viure la Quaresma

—Fa uns anys, en una resposta del Consultori, vostè va donar unes pautes per confessar-se que em van ser de gran utilitat. Avui li voldria demanar algunes orientacions pràctiques sobre com viure la Quaresma, coses que ens puguin ser útils i molt pràctiques. També li vull preguntar si creu que tenen encara sentit pràctiques com ara el dejuni limitat a restringir un àpat el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant i l'abstinència de carn els divendres. No caldria actualitzar tot això?

—Miraré de donar una resposta de conjunt al que em planteja donant-li la perspectiva d'uns consells pastorals i espirituals. M'agrada la seva pregunta i confio que la resposta sigui útil perquè aquesta Quaresma que estem fent no sigui desaprovechada. Em centraré en els tres aspectes tradicionals que ens recomana l'Església: la pregària, el dejuni i l'almoïna.

• Pregària. Que es noti que estem a Quaresma i que volem tenir una intimitat més gran amb Déu. Propostes pràctiques: al matí, llevar-se un quart d'hora abans que de costum i dedicar-lo a l'oració. Es podria llegir el fragment de l'evangeli del dia i de les lectures de la paraula de Déu de la missa. A nivell comunitari, aconsello fer tot el que calgui per participar en la celebració de la missa dels dies d'entre setmana. Miri els horaris de les esglésies més properes a casa seva i planifiqui's el temps. Pregui també per les altres persones, encara que no les conegui. Jo ho faig sovint quan viatjo en metro. Em fixo en les persones, a vegades capficades i cansades, i les encomano a Déu. Sigui imaginatiu i quedarà sorprès de les ocasions de pregària que ens proporciona la vida de cada dia. No deixi de fer, si pot, una estona privilegiada davant del sagrari. Practiqui el Via Crucis cada divendres.

• Dejuni. Ens enganyaríem i molt si ens limitéssim a fer al peu de la lletra el que vostè diu i que mana l'Església. Cal fer-ho, però no n'hi ha prou. Potser el més important és el sacrifici de l'obediència. Cal cercar dejunis i privacions que ens facin més lliures i solidaris. Privar-se de despeses superflues, paraules inútils. Menys televisió i més vida de convivència familiar.

• Almoïna. Molt relacionada amb les pràctiques anteriors. Seria molt bonic i molt cristià anar guardant en un racó tot el que estalviem en el dejuni i despeses superflues (tabac, begudes, espectacles, compres innecessàries, luxes...) i, amb una aportació extra, lliurar-lo per a la col·lecta de Càritas del Dijous Sant.

Per acabar, no deixi que arribi la Pasqua sense fer una bona confessió. Crec que, vivint aquests senzills consells, aquesta Quaresma podria ser una bona ocasió per créixer en la nostra vida cristiana.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Les vocacions al ministeri

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«Fer-se capellà»

Ho diem tan sovint en el llenguatge col·loquial que hem arribat a configurar-ne la idea. Ens passa el mateix en altres coses. Diem, per exemple, «fer-se batejar», o «confirmar-se», etc. Aquest verbs en reflexiu desvien la veritat d'aquests fets vers l'acció dels destinataris, quan en realitat tots ells són això: destinataris d'una acció que sembla desaparèixer en aquestes fórmules: l'acció de Déu en el sagrament corresponent. En realitat, ningú no «es bateja», sinó que és batejat; ningú no «es confirma», sinó que és confirmat; ningú no «es fa capellà», sinó que és ordenat diaca, o prevere, o bisbe.

Aquesta precisió de llenguatge no és anar a la recerca de filigranes, sinó que és fer notar la importància de les fórmules precises, i de les conseqüències que la manera de dir i, sovint, la manera de pensar tenen en la pràctica personal i comunitària.

Quedem-nos, només, en l'anàlisi del que es refereix al ministeri. La setmana que comença amb el dia 19 de març i acaba amb la solemnitat de l'anunciació

del Senyor, dia 25, ens dona oportunitat per fer algunes reflexions. Com a element destacat, tenim el «dia del Seminari».

La persona, la comunitat, el sagrament

El ritual de l'elecció del Papa, bisbe de Roma, preveu la possibilitat que els cardenals reunits elegeixin algú que no sigui un d'ells, i fins i tot que no sigui bisbe. En aquest cas, diu el ritual, caldrà preguntar-li de seguida si accepta aquesta elecció; si és així, entrarà a la Capella Sixtina, i serà ordenat bisbe tot seguit, abans de comunicar res públicament. Després de l'ordenació, els cardenals ja el tractaran com a bisbe de Roma, i podrà ser presentat amb el ritual: «*Habemus Papam!*»

Evidentment, és un cas excepcional; però és suficient per mostrar de quina manera es concep el ministeri. No n'hi ha prou que els cardenals hagin fet una elecció, que es pot considerar prou meditada, sinó que és necessària l'acceptació i l'ordenació sacramental. Són passos diversos.

En qualsevol ordenació ministerial es manté bàsicament aquest itinerari. Hi ha la presentació generosa de candidats, que creuen poder tenir les condicions d'aptitud per al ministeri, i admeten entrar en un procés de formació. És necessari que tinguin ben clar el que el ministeri implica en la vida personal i en l'exercici, per tal que, en el moment en què siguin elegits, puguin estar perfectament en sintonia amb l'elecció. Això, però, encara no és el terme: és l'ordenació, amb la imposició de les mans feta pel bisbe i la pregària amb la invocació del do de l'Esperit, l'acció que els conformarà en ministres de Crist.

Ésser ordenat en l'Església és un afer que depèn de la persona —ningú no és ordenat per força!—; però no pertany a la persona, ni determinar les condicions d'elecció, ni configurar al seu aire l'actuació ministerial. Això aclareix qualsevol dubte sobre la legitimitat de principi d'unes determinades condicions que l'autoritat de l'Església vulgui posar en les persones que es presenten com a candidats al ministeri. Això aclareix també el sentit de l'obediència ministerial que fa

possible una acció pastoral unida al servei del poble de Déu. Encara més: això aclareix que el ministeri no és una «professió» en el sentit habitual de la paraula, sinó un «encàrrec»; una «missió», que ve de Jesucrist Ressuscitat, que «configura» els ordenats a la seva imatge de pastor.

Pregar pel seminari

Aquesta estreta vinculació entre el ministeri i l'Església és la que fa comprensible la urgència de la pregària per aquells cristians que es preparen per l'elecció. D'una banda, la pregària perquè siguin abundants els qui accedeixen. És un tema que inclou molts aspectes: la família cristiana, l'animació apostòlica, la pietat i la participació en els sagraments, la generositat i disponibilitat al amor de Déu i de la seva Església, etc. D'altra banda, la pregària perquè els mateixos candidats, i la institució que els acompanya —el Seminari—, mantinguin alta la intenció i la intensitat, conscients del que suposa per a l'Església el que ells facin. La comunitat cristiana s'hi juga molt en tenir o no «pastors segons el cor de Déu».

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Wilamowice, Polònia, l'any 1860
- ☐ Arquebisbe de Lviv, avui Ucraïna
- ☐ Va sobresortir per defensar la concòrdia entre les diferents confessions
- ☐ Va morir a Lviv l'any 1923
- ☐ Canonitzat per Benet XVI el 23 d'octubre passat

A bans de la Segona Guerra Mundial, l'Europa de l'est era un mosaic molt ric de diverses llengües, religions i confessions escampades a banda i banda de les fronteres arbitràries dels grans imperis. Va ser en aquesta coexistència de diverses cultures que es va educar el nostre sant d'avui.

Josep Bilczewski va néixer en una població de la zona de Cracòvia, territori polonès sota domini de l'imperi austrohongarès. Va ser ordenat sacerdot l'any 1884, i anys més tard va passar a ser professor de teologia i finalment rector de la universitat de Lviv, ciutat també llavors sota administració de Viena però que avui forma part d'Ucraïna. El prestigi de sant Josep Bilczewski com a home culte i d'esperit conciliador va fer que l'any

Sant Josep Bilczewski

1900 el Pontífex el nomenés arquebisbe metropolità de Lviv dels llatins.

La tasca que tenia encomanada al capdavant d'aquest arquebisbat no era fàcil, perquè a la diòcesi convivien grups molt diversos, tan religiosament (catòlics, ortodoxos i jueus), com pel que fa a les nacionalitats (polonesos, ucraïnesos i austríacs). Va saber mantenir la concòrdia entres totes les comunitats i com a cap visible dels catòlics va vetllar especialment per les vocacions sacerdotals i va promoure la construcció d'esglésies, escoles i asils. Sant Josep Bilczewski, a més, va dur a terme una tasca pastoral important entre els pobres de la diòcesi, cosa que va fer que ràpidament es guanyés l'estimació dels fidels.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 3)

MARÇ

19. Diumenge

III de Quaresma, Morat. Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1 Corintis 1,22-25 / Joan 2,13-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Amanç, diaca i mr.

Festa Major: a Picamoixons.

20. Dilluns

Sant Josep (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a (o bé: Lluc 2,41-51a)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ambrós de Siena, rel.; Martí de Dumio, b.; Santes, Fotina, mr.; Eufèmia i Alexandra, mr.

21. Dimarts

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Filèmon, mr.; Santes, Fabiola.

22. Dimecres

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, p.; Octavià, mr.; Deogràcies, b.; Benvingut, b.; Santes, Lea, rel.

23. Dijous

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23. (Es pot commemorar: *Sant Toribi de Mogrovejo*) BARCELONA: es pot commemorar *Sant Josep Oriol*. TORTOSA: Aniv: òbit bisbe Manuel Moll, *Blanc*.

24. Divendres

Fèria, Morat. Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Simó, mr.; Santes, Caterina de Suècia, vg.

25. Dissabte

L'Anunciació del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ireneu, b.; Humbert, ab.; Santes, Dula, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 20,1-17

La llei, Déu la donà a Moisés

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

[No et facis cap escultura ni cap imatge de res del que hi ha dalt al cel, a baix a la terra o a les aigües que neixen de sota la terra. No adoris imatges ni els donis culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu gelós: castigo les culpes dels pares en els fills fins a la tercera i la quarta generació, dels qui no m'estimen, però sóc bondados fins a milers de generacions, dels qui m'estimen i guarden els seus manaments. Quan juris,] no prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom.

Celebra el repòs sagrat del dissabte. [Durant sis dies treballa i ocupa't en les feines que calgui, però el dia setè és dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No us ocupeu en cap treball, ni tu, ni els teus fills, ni les teves filles, ni els teus criats, ni les teves criades, ni els teus animals, ni els forasters que resideixin a les teves poblacions, perquè el Senyor en sis dies va fer el cel, la terra i el mar, i tot el que es mou en aquests llocs, però el dia setè va reposar. Per això el Senyor beneí el dissabte i en va fer un dia sagrat.]

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell».

Salm responsorial

18

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

R. Senyor, Vós teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;

els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. *R.*

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. *R.*

Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regalimant de la bresca. *R.*

Lectura segona

1Co 1,22-25

Proclamem un Messies crucificat, que és un escàndol per als homes.

Però aquells que Déu ha cridat veuen en ell la saviesa de Déu

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Mèsies crucificat, que és un escàndol per als jueus; i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

Aclamació

Jn 3,16

Déu estima tant al món que ha donat el seu Fill únic; tots els qui creuen en ell tenen vida eterna

Evangelí

Jn 2,13-25

Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.»

Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar:

«Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

Barcelona

diòcesis

Disset catecúmens celebren el ritu d'elecció

■ L'arquebisbe va admetre els candidats en el si de l'Església

BARCELONA.— Fins a 17 adults, d'entre 22 i 37 anys, han volgut entrar a formar part de l'Església catòlica. Després d'una preparació d'entre mig any i any i mig, el 5 de març passat tots 17

es van presentar davant de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i van plasmar el seu nom en el Llibre dels Escollits. Seran iniciats en els misteris sagrats en la Vetlla Pasqual.

«E ns sentim plens de goig perquè el Senyor continua cridant a viure la vida segons Crist.» Així de pletòric rebia l'arquebisbe de Barcelona els 17 homes i dones adults que el diumenge 5 de març van fer públic el seu desig de formar part de la comunitat cristiana. La catedral de Barcelona va ser el lloc escollit per al ritu d'elecció d'aquests adults que fa entre sis i divuit mesos que es preparen per rebre els sacraments cristians. El seu gran dia serà la Vetlla Pasqual.

Cada any són més les persones que en una edat adulta decideixen professar la fe cristiana. En aquesta ocasió, 17 persones d'entre 22 i 37 anys es van presentar davant de l'altar, acompanyats pels seus padrins i padrines respectius, davant de l'arquebisbe de Barcelona per demanar-li ser admesos en el

Catecúmens i padrins escolten les paraules de l'arquebisbe.

si del'Església. Així ho va fer Mons. Martínez Sistach i, d'un en un, van deixar escrit el seu nom i cognoms en l'anomenat Llibre dels Escollits.

Aquest ritu d'elecció té lloc en l'equador de la seva preparació. Primer han estat admesos en les seves parròquies respectives el primer diumenge d'Advent. Més tard han compartit la majoria d'ells una

jornada de recés basada en la pregària i en la posada en comú d'experiències de vida, i ara, la seva admissió pel màxim representant de l'Església diocesana. La seva preparació continuarà fins que en la propera Pasqua passin a formar part de la comunitat cristiana a través dels sacraments.

Text i fotos:
Consuelo Chaves

Aina Martínez en el moment de registrar-se en el Llibre dels Escollits.

«Per a mi és un descobriment de vida apassionada»

Aina Martínez té 23 anys i és mestra de música en una escola. Fa tres anys va conèixer el seu novio i va ser ell qui la va motivar a interessar-se per la fe cristiana. Es casaran el proper setembre i tots dos pertanyen a la parròquia de Santa Juliana i Santa Semproniana.

—Què ha suposat per a tu abraçar el cristianisme?

—Per a mi és un descobriment de vida apassionada. Tots els éssers humans som febles i caiem. La fe cristiana t'ajuda a no ser un esclau de les coses materials; a no posar la teva vida a la casa, el cotxe, el treball, etc., perquè tot això s'acaba. T'atorga consciència de tu mateix. Això no vol dir que el cristià no caigui; cau, però se'n adona.

—Què destacaries dels valors cristians?

—La capacitat d'estimar els altres sense rebre res a canvi, perquè si tu saps interiorment com fas les coses i, tot i així, veus que Déu t'estima, ets capaç d'estimar els altres. I també m'agrada molt la forma en com es comprèn la família en el cristianisme. La societat d'avui dia entén les persones només d'acord amb el produeixen, d'acord amb l'economia. El cristianisme té en compte totes les persones pel simple fet de ser persones.

—Què has sentit en el ritual de l'elecció?

—La veritat és que, tot i que va ser bonic l'acte, per a mi no és el més important. El més important és com el cristianisme canvia la meua vida: Viure-ho dia a dia.

Primers catecúmens de la diòcesi de Girona

El dia 5 de març, primer diumenge de Quaresma, va tenir lloc a la catedral de Girona el ritu de l'elecció i preparació per als sacraments dels 16 setze primers catecúmens de la diòcesi després de la reinstauració del catecumenat. La cerimònia va ser presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, i va començar amb una litúrgia de la paraula. En l'homilia, el prelat va definir l'Església com «els qui hem cregut en el testimoni dels apòstols de Jesucrist». I va animar tots els assistents a estimar l'Església «perquè en el seu si hem conegut Jesús», que és «el Mestre dels qui aprenem a ser i a viure com a fills de Déu, el seu Pare que ha volgut que fos, també, el nostre Pare». «Com a germans, ens hem d'ajudar i servir», va afegir. Adreçant-se als catecúmens, va dir: «En el marc solemne d'aquesta església catedral us exhorto: avanceu pels camins de l'Evangeli, en la pau del Crist.»

Després de l'homilia, Mn. Joan Amich, delegat diocesà per al Catecumenat, va presentar els candidats al bisbe, el qual va consultar els padrins sobre la seva idoneïtat. També va in-

La celebració va tenir lloc a la catedral de Girona.

terrogar els candidats sobre la seva voluntat de rebre els sacraments de la iniciació i, després, cadascun d'ells va dir el seu nom i el va escriure. Tot seguit, el bisbe va pronunciar la fórmula de l'elecció: «Heu estat elegits per ser iniciats en els misteris sagrats en les properes festes pasquals.» La celebració va prosseguir amb unes pregàries, amb la unció amb l'oli

dels catecúmens i amb el lliurament del Credo i del Parnostre als elegits.

El cor parroquial de Sant Jaume de Salt va encarregar-se de l'animació musical de la celebració, acompanyat a l'orgue per Mn. Frederic Pujol, canonge-organista de la seu gironina.

Els setze catecúmens que van participar en el ritu de l'elecció pertanyen

a les següents parròquies: el Mercadal de Girona, Sant Cugat i Sant Jaume de Salt, Bonmatí, Sant Antoni de Calonge, Santa Cristina d'Aro, la Bisbal, Sant Pere de Figueres, Castelló d'Empúries, Santa Teresa de Blanes, Malgrat de Mar i Pineda de Mar. A la cerimònia van participar els seus padrins i padrines, juntament amb rectors i feligresos de les parròquies respectives. En la celebració van utilitzar-se, a més del català, dues llengües més: el castellà i el francès.

La celebració va començar a dos quarts de sis de la tarda i va ser el darrer acte d'una jornada que havia començat a les onze del matí al Seminari Diocesà. Al matí, els catecúmens i alguns dels padrins i padrines van poder sentir el testimoni de tres persones cristianes i van participar en un diàleg. També van preparar alguns aspectes de la celebració de la tarda. Havent dinat, van fer una visita a la catedral, amb una explicació catequètica, a càrrec de Mn. Joan Nasplada, canonge i provicari general, sobre alguns elements arquitectònics i artístics del temple. (C.S.)

Barcelona

IX Trobada del Moviment Cristià de Joves

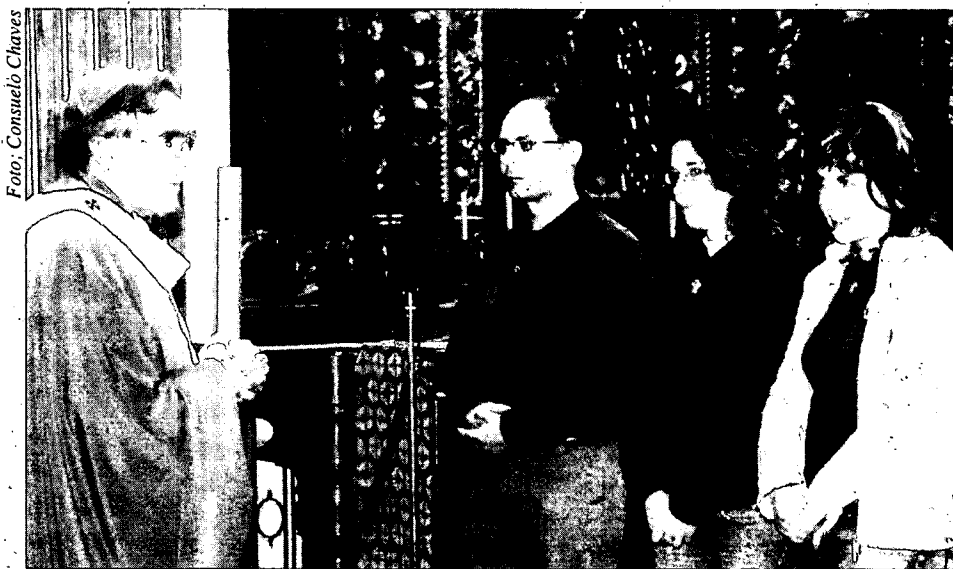
■ L'arquebisbe Martínez Sistach va beneir tres nous militants

BARCELONA.— El 26 de febrer passat es va celebrar la novena edició de la trobada general del Moviment Cristià de Joves (MCJ). Van acudir uns 140 joves a aquesta cita anual, la celebració eucarística de la qual es va oficiar a l'església de Sant Vicenç de Sarrià per, posteriorment, fer una ofrena floral a la tomba del beat Pere Tarrés. Mons. Martínez Sistach va presidir l'Eucaristia en la qual va beneir els tres joves que han decidit incorporar-se a aquest moviment juvenil.

Sota el lema «Església en construcció: treballem per ella» es van aplegar, un any més, els joves que pertanyen al Moviment Cristià de Joves de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Durant tota la jornada del dissabte 26 de febrer, es van dedicar a aprofundir en el pla de curs *Jesucrist i Església*, i més concretament en la seva segona part, tal com va explicar el coordinador de la Delegació de Pastoral de Joventut, Jaume Galobart: «En la primera part ens vam fixar en la figura de Jesucrist i, en la segona part, tractem com a partir de la figura de Jesús comencem a treballar per l'Església i, per tant, veiem des de les nostres parròquies què fem i quins compromisos podem adquirir per construir una comuni-

tat millor, una parròquia millor, un arxiprestat millor, una Església diocesana millor.»

Hi van participar un total de 140 joves, segons l'organització, que anaven des dels 15 fins als 25 anys. El lloc escollit per a la trobada va ser la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià per un motiu ben especial: van voler retre homenatge a la figura del beat Pere Tarrés per haver estat un dels precursors de l'Acció Catòlica a Catalunya. Així, van presentar una ofrena floral a la tomba del beat després de l'Eucaristia oficiada per l'arquebisbe de Barcelona. L'ofrena va ser dipositada pels tres nous militants que en aquell mateix dia s'incorporaven al moviment. Mons. Martínez Sistach va ser l'encarregat de

L'arquebisbe va beneir la Bea, el David i la Silvia.

beneir el David, de la parròquia de Sant Andreu; la Silvia, de la parròquia de Sant Mateu, i la Bea, de la parròquia de Sant Pacià, de 27, 22 i 23 anys, respectivament.

Una jornada reflexiva i lúdica

En aquesta trobada general cadascú aporta allò que durant el curs ha treballat dins del seu grup, dins de la seva parròquia i es posa en comú entre tots. L'activitat del matí, de caràcter més teòric, també va tenir com a referent el beat Pere Tarrés. A partir d'un dels seus textos, els joves van haver de resoldre unes qüestions mirant de

veure què se'ls demana avui per construir Església. «Hem fet tres nivells de grups perquè hi ha tres nivells d'edat. La diferència d'edat és notable, entre 15 i 25 anys, però ens interessa l'opinió de tots i els compromisos que pugui fer cadascú segons les seves possibilitats», va explicar Galobart.

Durant la tarda cada parròquia va haver de fer una presentació breu del seu grup i de la seva parròquia amb l'objectiu de conèixer-se els uns als altres per potenciar el sentiment de pertinença al moviment i fer-lo créixer.

Consuelo Chaves

I Concurs d'Estudi i Investigació per a Joves
IV Concurs d'Assaig
V Concurs de Poesia«Fundació Fe i Cultura
Mossèn Manyà» Tortosa

BASES

ESTUDI I INVESTIGACIÓ PER A JOVES

Tema: **Vida i missatge de Mn. Manyà** (Gandesa 1884-Tortosa 1976).

Comentari lliure.

Font d'investigació: pàgina web del bisbat de Tortosa <http://www3.planalfa.es/obtortosa> buscar Manyà: una flama al vent.

Extensió: 5 folis DIN A4, a doble espai. En català.

Premi: 300 euros i publicació de la recensió a *Catalunya Cristiana*.

Accésit. Un lot de llibres.

Jurat: Josep Alanyà, Federico Diego, Àngels Massip i Ramon Rosales.

ASSAIG

Tema: **Influència actual dels mitjans de comunicació social en els valors morals i en especial en la imatge de l'Església catòlica.**

Reptes i esperances.

Extensió: 12 folis DIN A4 a doble espai. En català o castellà.

Premi: 1.100 euros i l'edició del llibre.

Accésit. Un lot de llibres.

Jurat: Daniel Arasa, Artur Juncosa, Carles Ruiz, Mn. R. Octavi Sánchez i Mons. Joan Carrera.

POESIA

Tema: **lliure**, en català i no premiat en altres concursos.

Extensió: entre 14 i 50 versos en total i en 1, 2 o 3 poemes.

Premi: 500 euros i la publicació a *Catalunya Cristiana*.

Mossèn Joan Bta. Manyà.

Accésit: un lot de llibres.

Jurat: Zoraida Burgos, Jesús Massip, Emili Rosales i Gerard Vergés.

Normes comunes

Presentació: cinc còpies a màquina o ordinador. En sobre a part, escriure-hi els títols i el pseudònim. Dintre incloure-hi nom i cognoms, DNI, adreça electrònica, si es té, telèfon de contacte, adreça postal. Cal adreçar els treballs a «Fundació Fe i Cultura Mossèn Manyà». Especificar en el sobre si s'opta per investigació per a joves, assaig o poesia. Apartat de correus 95 - 43500 Tortosa.

Termini de presentació: 31 d'agost del 2006.

Lliurament de premis: 23 d'octubre en el decurs d'un festival que se celebrarà al Patronat Sagrada Família, c/ Mercaders 2, Tortosa.

Els concursants premiats s'obliguen a rebre el premi personalment o, almenys, delegar-lo en una altra persona.

Els premiats podran llegir en la festa del 23 d'octubre el seu poema o una recensió de la investigació o assaig. Extensió: un foli.

El jurat pot declarar desert el premi.

No s'hi poden presentar les persones guardonades en els concursos del 2003, 2004 o 2005.

Informació, Tel. 977 441 147.

Comunicat en defensa de
Mn. Andreu Oliveras

Davant dels fets que han sortit a la premsa referents a una actuació suposadament incorrecta de Mn. Andreu Oliveras, capellà del Centre Penitenciari Model de Barcelona, la Delegació de Pastoral Social de l'arquebisbat de Barcelona i el Secretariat de Pastoral Penitenciària (Sepap), manifesten:

- 1.— Acreditam l'honorabilitat de Mn. Andreu Oliveras i reconeixem el treball que ve avalat per la tasca que realitza des de fa setze anys en diferents centres penitenciaris a favor de l'acompanyament i rehabilitació dels presos, per les accions i iniciatives que ha impulsat juntament amb els voluntaris per eradicar el consum de droga entre els presos. Són molts els testimonis de professionals, presos i expresos que avalen aquestes afirmacions.
- 2.— Denunciem la forma esbiaixada i manipulada amb què s'ha difós la notícia en els mitjans de comunicació, fent judicis d'intenció sobre la tasca pastoral de Mn. Andreu Oliveras, posant en qüestió la feina desinteressada de molts voluntaris.
- 3.— La nostra voluntat és de continuar treballant en favor de la població reclusa en tot allò que pertany al nostre àmbit i demanem que així com nosaltres respectem la tasca dels responsables dels centres penitenciaris, que també es respecti i valori la tasca desinteressada dels capellans i voluntaris del Sepap. Creiem que la col·laboració conjunta facilita el treball a favor de la rehabilitació dels presos.

Actes amb motiu del Dia del Seminari

BARCELONA.— Amb motiu de la festa de Sant Josep, el 18 de març el Seminari de Barcelona organitza com cada any la jornada de portes obertes, de 17 a 19 h, amb visita guiada a l'edifici i comunitats dels seminaristes. Altres actes que tindran lloc aquest dia són la vetlla jove de pregària per les vocacions sacerdotals, a la capella del Seminari Conciliar, de 20 a 20.45

h, i l'Eucaristia que presidirà després el rector del Seminari i delegat episcopal de Pastoral Vocacional, Mn. Josep M. Turull. El 19 de març, coincidint amb la celebració del Dia del Seminari, tindrà lloc l'ordenació diaconal de David Álvarez i Ferran Blasco, a les 19 h a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, presidida per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach. (C.C.)

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

A l'Eucaristia de dedicació hi havia el general dels Claretians, el provincial i religiosos d'arreu de Catalunya

Lleida inaugura la nova església de Sant Antoni M. Claret

Durant la tarda plujosa del diumenge 26 de febrer va tenir lloc la solemne Eucaristia de dedicació de la nova església de Sant Antoni M. Claret, dels pares claretians, al barri de Balàfia de Lleida. Nombrosos fidels i veïns del barri omplien de gom a gom el nou temple, edificat amb unes línies molt funcionals, d'acord amb el projecte del jove arquitecte lleidatà i feligrès de la parròquia Antoni González.

La processó d'entrada va ser encapçalada pels infants portant la creu.

Un muntatge en «power point» va ajudar a presentar el perquè del nou temple.

Van assistir a la celebració l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, el president de la Diputació, Isidre Gavín, i altres autoritats, així com el conseller d'Agricultura de la Generalitat, el lleidatà Antoni Siurana. Va ser en el seu mandat com a alcalde de Lleida quan la Paeria va cedir el solar de 1.807 m² on ha estat bastida la nova església, a la vora del Casal Social del barri, entre els carrers Penedès, Vic i Josep Olondriz.

Va presidir l'Eucaristia el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i va ser concelebrada pel general dels claretians, el lleidatà Josep M. Abella; el provincial, Màxim Muñoz, i religiosos claretians de les comunitats de Catalunya, així com un bon nombre de preveres diocesans i tres diaques.

Iniciada la processó d'entrada amb el cant *Poble de Déu* i feta la salutació per part del bisbe, es va passar a explicar el perquè d'un nou temple, amb el suport d'un original muntatge de *power point* on tothom va poder veure amb imatges el procés de construcció fins a arribar a la seva inauguració, que en aquell moment es feia: «Hem volgut des del primer moment que fos una obra senzilla, i no només perquè la parròquia disposa d'uns recursos limitats, sinó perquè entenem que l'Església d'avui ha de viure amb una gran senzillesa, per tal que només es vegi la brillantor de l'Evangel·li.»

Nombrosos religiosos claretians i preveres diocesans van concelebrar l'Eucaristia.

Oferiment del nou temple

Tot seguit, l'arquitecte va assenyalar que una església és un dels edificis que comprèn més simbolisme. «Així l'havia imaginada; crec que és l'església que volíeu i l'hem aconseguida», va dir Josep Antoni González. El constructor va fer l'oferiment del temple al bisbe, amb el gest simbòlic de lliurament de les claus, «per tal que, en endavant, aquest edifici faci un bon servei a l'Església. Fins ara jo n'he posat a punt les parets; des d'ara vostè i els seus col·laboradors les hauran d'omplir de persones per tal de realitzar la tasca pròpia de la comunitat cristiana», va dir Roigé.

Mons. Ciuraneta va continuar amb la litúrgia de dedicació beneint l'aigua i, tot seguit, aspergint l'altar, les parets i els fidels en memòria del Baptisme. Proclamada la Paraula de Déu des de l'ambó i per primera vegada a la nova església, el bisbe de Lleida va iniciar l'homilia amb paraules d'agraïment per a tots els qui han fet possible aquesta nova església «que, amb la bellesa i simplicitat de les seves formes, ens revela el misteri de Crist i de l'Església. Al barri, el temple hauria de ser la font

L'altar és una mola de tr

De la nova església de Sant Antoni M. Claret destaquen per la seva singularitat la mesa de l'altar, feta amb una mola d'un trull de l'any 1813 provenint d'Ulldecona, i el peu, que és un corró dels que servien per esclafar les olives i treure'n l'oli. A l'entorn de l'altar hi ha uns canelobres i una creu provinents de la cambra on va néixer sant Antoni M. Claret, a Sallent.

Una magnífica pintura presideix el presbiteri, amb la representació de Jesús amb els deixebles d'Emmaús. És obra del religiós claretà d'origen asturià Maximino Cerezo Barredo, conegut artística-

ment per *Mino*, autor d'una extensa i estudiada obra pictòrica molt estesa a Amèrica Llatina.

Molt originals són també els petits 14 vitralls que reproduïen les estacions del Via Crucis, dissenyades pel mateix artista i elaborades pel grup de manualitats de la Vocalia de la Dona del Centre Cívic del barri de Balàfia, encapçalat per Pilar Botargues.

A la petita capella del Santíssim destaca l'altar fet amb una pedra rodona d'un molí d'oli que té com a peu un corró estriat que es feia servir per batre el blat, provinents de la Segarra. Tots aquests

Quatre infants de la comunitat van ofrenar el pa i el vi, així com unes espigues i raïm, com a símbols eucarístics.

visible de l'aigua viva, que sacia la set d'un amor profund i sincer. Un barri sense temple seria una font sense aigua. Només Déu pot saciar la set del nostre esperit».

El prelat va finalitzar invitant els fidels a contemplar la vida del titular, sant Antoni M. Claret, «perquè ens desvetlli la força i el vigor d'obrir nous camins evangelitzadors. La parròquia no pot restar tranquil·la anunciant l'Evangeli a uns pocs, ha de sentir la necessitat d'arribar a tothom».

Relíquies del P. Claret i dels màrtirs de Barbastre i Mèxic

El ritu de dedicació va prosseguir amb les lletanies dels sants. Van ressonar amb

força els noms dels sants i beats claretians i també els dels lleidatans com sant Anastasi, santa Teresa Jornet i els beats P. Francesc Palau i Francesc Castelló. Tot seguit van ser presentades al bisbe de Lleida les relíquies de sant Antoni M. Claret, dels beats màrtirs claretians de Barbastre i la del beat Andreu Solà, fill de Santa Eugènia de Berga, i companys màrtirs de Mèxic. El bisbe les va lliurar al general dels claretians, Josep M. Abella, que les va dipositar en un òcul de l'altar.

Mons. Ciuraneta va fer a continuació la pregària de dedicació del nou temple mentre ungia l'altar amb el sant crisma, símbol del Crist ungit. També quatre preveres van ungir les parets del temple. Finalitzat el ritu, es va preparar l'altar per celebrar-hi per primera vegada l'Eucaristia.

Abans d'acabar la celebració, el pare general dels claretians i el rector de la parròquia van manifestar el seu goig i van tenir paraules d'agraïment per a tothom. «Permeteu que us doni les gràcies a tots els qui heu fet possible la construcció d'aquesta església. Tenia ganes de dir el nom de cada persona concreta i vaig fer la llista, però jo mateix vaig quedar-ne sorprès de la llargària. No diré cap nom per no deixar-me ningú; a tots, moltes gràcies», va dir emocionat el rector de la parròquia, el P. Nemesi Solà.

Mons. Ciuraneta va aspergir i beneir la nova església.

ull provinent d'Uldecona

elements de l'altar del Santíssim, com els de l'altar major, han estat facilitats per la Fundació del Parc Temàtic de l'Oli, de les Borges Blanques.

A la mateixa capella podem contemplar una ceràmica del P. Claret feta als obradors de les Benetes, del monestir de Santa Cecília de Montserrat, i que presidia fins ara l'església dels pares claretians al carrer Mn. Pelegrí.

En una paret lateral de la nova església hi ha col·locada una ceràmica del matrimoni de ceramistes Antoni Rafart i Adelina Tripana, de Solsona. En aquesta peça artística es pot llegir la pregària

apostòlica que sant Antoni M. Claret va escriure i que els fidels s'emportaren també com a record en un punt de llibre: «Senyor i pare meu! / que et conegui i et faci conèixer, / que t'estimi i et faci estimar, / que et serveixi i et faci servir, / que et lloï i et faci lloar per totes les criatures.»

Entrant al nou temple, a mà esquerra, es pot contemplar una antiga imatge del Sant Crist que va ser venerada durant molts anys a l'església que els Missioners Claretians tenien a la capital de la Segarra, a Cervera, i molt estimat pels religiosos fills del P. Claret.

Els claretians van arribar a Lleida el 1886

Els religiosos claretians són presents a Lleida des de fa 120 anys. Quan hi van arribar l'any 1886, es van instal·lar a l'antiga església de Sant Pau, al carrer de la Palma, on posteriorment van bastir una nova casa que durant molts anys va ser el focus d'espiritualitat i d'acció apostòlica i pastoral dels missioners claretians.

En aquest indret hi van ser fins al 1973. Concretament el 23 de juny d'aquell any es crea la nova demarcació parroquial al barri de Balàfia i el bisbe Ramon Malla l'ofereix a la cura pastoral dels pares claretians. El 24 d'octubre del 1978, festa de Sant Antoni M. Claret, té lloc la benedicció de la nova parròquia dedicada a Sant Antoni M. Claret, fundador dels Missioners de l'Immaculat Cor de Maria, que comença a funcionar a la planta baixa del carrer Mn. Pelegrí núm. 8, fins a l'actualitat.

En tres fases de construcció

Les obres de construcció de la nova església parroquial es van iniciar el 5 de desembre de l'any

2004 i han tingut una durada de 14 mesos. El projecte total del nou complex parroquial té un pressupost superior als 900.000 euros. Les obres, però, s'executen en tres fases: la primera, que és l'actual, ha contemplat la construcció de l'església central i la capella del Santíssim (més petita), amb un pressupost de 700.000 euros. La segona i tercera fases, amb un pressupost de 300.000 euros, es dedicaran a la realització, en primer lloc, de les dependències parroquials i, posteriorment, a la construcció d'un habitatge per a la comunitat claretiana. Fins que no sigui una realitat, els religiosos continuaran residint a la casa de la comunitat, que fins ara assumia també les funcions d'església. El bisbat de Lleida ha col·laborat en la construcció de la nova parròquia amb 273.000 euros; la resta es finançarà mitjançant els donatius de la comunitat parroquial i d'empreses i d'institucions privades.

Els pares claretians atenen oficialment uns 8.000 feligresos, si bé oficinament la xifra augmenta cada dia que passa a causa de l'expansió immobiliària del barri lleidatà de Balàfia.

L'himne a sant Antoni M. Claret va posar punt final a una emotiva i solemne cerimònia: «Cantem tots amb veu fervent / del gran Claret / la glòria i santedat. / Lloem l'obrer de Sallent, / l'apòstol de nostra gent, / l'egregi fundador i sant prelat.»

Mentrestant, el bisbe de Lleida, el rec-

tor de la parròquia, el pare general dels claretians i les autoritats presents van signar l'acta que deixa constància escrita de la dedicació de la nova parròquia de Sant Antoni M. Claret de Lleida, que és ja una joiosa realitat.

Reportatge: Jordi Curcó

Fotos: Josep M. Prada

El P. Josep M. Abella, acompanyat pel P. Nemesi Solà, va dipositar les relíquies a l'altar.

Foto de família del bisbe, el general dels claretians i el rector amb les primeres autoritats de Lleida, l'arquitecte i el constructor del temple.

Urgell

El copríncep rep la visita de Manuel Marín

■ Mons. Joan Enric Vives i el president del Congrés dels Diputats van parlar de l'evolució d'Andorra

LA SEU D'URGELL.— L'activitat de Mons. Joan Enric Vives com a copríncep d'Andorra és constant. La darrera setmana va rebre la visita del president del Congrés espanyol, Manuel Marín, amb qui va parlar de l'evolució d'Andorra en els darrers anys, sobretot en aquells punts que fan referència a Espanya.

El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra va mantenir una conversa de més d'una hora amb el president del Congrés dels Diputats espanyol. L'entrevista es va desenvolupar en un ambient cordial, i en acabar, Mons. Vives va obsequiar el polític espanyol amb un llibre sobre el *Beatus de Liébana*, incunable guardat al Museu Diocesà.

Aquest tipus de trobades entren dins de la normalitat. Tot sovint, els polítics i representants de diverses institucions espanyoles mantenen una entrevista oficial amb el copríncep quan fan una visita a Andorra. En aquest cas, Manuel Marín va ser convidat pel parlament andorrà per parlar de la creació d'un grup d'amistat entré el Consell General i el Congrés dels Diputats espanyol. Joan Gabriel, síndic general, i Manuel Marín, president del Congrés, van acordar formalitzar «per

escrit» l'acord i es nomenaran els parlamentaris que formaran part del grup bilateral.

A la tarda, Manuel Marín va entrevistar-se de manera oficial amb el copríncep episcopal en una conversa distesa. Precisament, el president del Congrés va destacar, en sortir de l'entrevista, la cordialitat de l'encontre.

Va declarar als mitjans la seva satisfacció per la trobada i va apuntar de què van parlar: del futur del Principat, especialment d'aquells temes que poden tenir relació amb Espanya pel que fa a l'economia, la política, el desenvolupament social i també l'evolució del model econòmic del Principat.

El copríncep episcopal i Manuel Marín, durant l'entrevista.

Manuel Marín considera que el parlament andorrà i la resta d'estaments polítics i institucionals del país s'han d'esforçar per trobar el seu propi model de futur, un model econòmic sostenible i respectuós amb el medi ambient.

M. C. Orduña

Reformes a la casa d'allotjament del santuari del Sant Crist

BALAGUER.— A finals del mes de juny hi ha prevista la finalització de les obres de reforma de la casa d'allotjament del Sant Crist de Balaguer, que permetrà oferir un total de 60 llits repartits en 30 habitacions i una sala de reunions instal·lada a l'antiga torre medieval dotada amb les darreres tecnologies i que permetrà acollir un centenar de persones. Amb un cost de 700.000 euros, el projecte preveu la reforma de les tres plantes de l'hostatgeria que hi ha a sobre del restaurant i tant l'interior com l'exterior de la torre medieval. Un cop reformada, la casa d'allotjament del Sant Crist augmentarà l'oferta de llits per als visitants de la ciutat i la possibilitat d'organitzar actes i congressos multitudinaris, ja que actualment Balaguer només disposa d'un hotel i de dos hostals amb una capacitat total de vuitanta llits. (M.C.O.)

Baix Urgell estudia crear una casa de l'Església a la zona

VALLVERD D'URGELL.— Els sacerdots de l'arxiprestat del Baix Urgell han iniciat una reflexió sobre el projecte, a llarg termini, de posar en marxa una casa de l'Església (casa-conventori) en aquesta zona. Així ho ha dit Mn. Jaume Mayoral, secretari de l'arxiprestat. Seria un edifici que acolliria activitats arxiprestals, però també serviria com a lloc de trobada i de convivència per als sacerdots diocesans de la zona.

Se'n va parlar en la reunió arxiprestal que es va mantenir el 24 de febrer a Vallverd d'Urgell (Pla d'Urgell). A la trobada hi va assistir el vicari general del bisbat, Mn. Joan Pujol. La sessió de treball es va iniciar amb la pregària a l'església parroquial de Sant Miquel arcàngel, que va oferir-se especialment per les vocacions al ministeri sacerdotal del bisbat. Després, i d'una manera simbòlica, es va fer el traspàs de la parròquia de Vallverd. Mn. Lluís Baro cedia el repleu al nou rector, Mn. Jaume Mayoral.

Abans d'anar a dinar i per continuar la jornada de convivència, els mossens van visitar la zona de l'estany d'Ivars, un recorregut per tot el perímetre de la zona per veure les diferents obres que s'han dut a terme, així com les millores que cal fer-hi en els propers anys. La diada va acabar amb un àpat, on també es van fer presents companys sacerdots del veí bisbat de Solsona, amb qui comparteixen la tasca-ministerial a la mateixa comarca del Pla d'Urgell. (M.C.O.)

Mans Unides promou un dia de dejuni voluntari

Eduard Moreu i Núria Guerrero expliquen els projectes.

ANDORRA LA VELLA.— Com cada any la diòcesi d'Urgell ha celebrat la Campanya contra la Fam de Mans Unides, que promou una diada de dejuni voluntari en solidaritat amb els milions de persones que dejenen diàriament per necessitat arreu del món. A Andorra, el bisbe Joan Enric Vives es va sumar a la jornada que es va organitzar a Andorra la Vella, i on la delegada de Mans Unides, Núria Guerrero, va explicar els tres projectes que apadrinaran aquest any. Hi va participar també el president de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Barcelona, Eduard Moreu Malaret, tot parlant sobre els desafiaments d'una justa globalització. El diumenge dia 12 de març acabava la campanya amb la participació de l'Esbart Sant Romà, que oferia l'espectacle *Mimetismes 2006*. (M.C.O.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadis temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Terrassa

Homenatge al fundador de Comunió i Alliberament

■ La catedral de Terrassa acull una missa d'acció de gràcies en el primer aniversari de la mort de Luigi Giussani

TERRASSA.— El 22 de febrer passat —justament un any després de la mort de Luigi Giussani, fundador del moviment eclesial Comunió i Alliberament— es va celebrar a la catedral de Terrassa una missa d'acció de gràcies pel do que la seva persona i la seva obra han representat per a la vida dels seus seguidors i per a tota l'Església. La missa va ser presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, i concelebrada per altres sacerdots amics del moviment.

La cerimònia va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, i concelebrada per Mn. Manuel Valls, Mn. Toni Deulofeu i Mn. Manuel Coronado.

Unes 120 persones, sobretot famílies i joves treballadors i estudiants, es van aplegar el 22 de febrer passat a la catedral de Terrassa per participar en la missa d'agraïment per la persona de Luigi Giussani —traspasat fa un any—, i pel XXIV aniversari del reconeixement pontifici de Comunió i Alliberament. El sentiment durant la cerimònia era unànime: «El trobem a faltar però no ens sentim orfes... L'aniversari de la seva mort ens posa a tots davant de la seva herència, que no és només una cosa passada, sinó un esdeveniment present que continua desafiant la nostra raó i la nostra llibertat.» I és que el carisma impulsat per Giussani ha ajudat i continua ajudant molta gent a l'Església a descobrir el cristianisme com a esdeveni-

ment que abraça i dona sentit ple a tota la vida. Com diu el Papa a *Deus caritas est*, «no es comença a ser cristià per una decisió tècnica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un horitzó nou a la vida i, amb això, una orientació decisiva».

A l'inici de la cerimònia es va llegir la carta autògrafa de Benet XVI a Julián Carrión, successor de Giussani com a responsable de Comunió i Alliberament. El Papa, que encara com a cardenal Ratzinger va presidir la missa fúnebre al Duomo de Milà fa un any, afirma, entre altres coses, a la carta: «M'associo espiritualment a vós i a tot el moviment de Comunió i Alliberament per donar gràcies a Déu pel do d'aquest sacerdot tant zelós, enamorat de

l'home perquè està enamorat de Crist.» I afegeix: «De l'estimat Giussani, tal com vaig subratllar a les exèquies, cridaven

l'atenció sobretot la ferma fidelitat a Crist i l'esforç incessant per comunicar les riqueses del missatge evangèlic.» La missiva es tancava amb una especial benedicció apostòlica: «En senyal de particular afecte imparteixo a tots una benedicció apostòlica especial, i la faig extensiva als familiars de monsenyor Luigi Giussani i a tots els que conserven viva la seva memòria.»

Des del moviment Comunió i Alliberament a Catalunya s'han mostrat també molt agraïts al bisbe Josep Àngel Saiz «per la paternitat que ens ha demostrat un cop més». El prelat va recordar a l'homilia el valor del carisma de Giussani per a tota l'Església, a més de ressaltar el valor de la missa del dia, dedicada a la Catedral de Sant Pere: «La fidelitat profunda a l'Església i a Pere ha estat una de les característiques de la vida i de l'obra de Giussani.»

Aquesta celebració a la catedral de Terrassa va ser una de les moltes que aquell mateix dia es van oferir a diferents llocs en memòria del fundador de Comunió i Alliberament. A Madrid va ser presidida pel bisbe Martínez, a Milà, pel cardenal Tettamanzi, a Roma, pel cardenal Ruini i a Bolonya, pel nou cardenal Caffarra.

Giorgio Chevallard

Ordenació sacerdotal de Mn. Jordi Peña

TERRASSA.— El proper 26 de març, a les 18.00 h, tindrà lloc a la catedral del Sant Esperit de Terrassa l'ordenació presbiteral de Mn. Jordi Peña. La cerimònia serà presidida per Mons. Josep Àngel Saiz. El jove que serà ordenat sacerdot és fill de Granollers i actualment col·labora com a diaca adscrit a la parròquia de Sant Pere Octavià de Sant Cugat del Vallès i a l'església de Mira-sol.

D'altra banda, la diòcesi va iniciar el 8 de març passat a la catedral del Sant Esperit la celebració de cinc conferències quaresmals sobre la darrera encíclica papal *Deus caritas est*. Les tres primeres —dues d'elles ja celebrades— són a càrrec del bisbe Josep Àngel Saiz, mentre que les dues darreres —els dies 29 de març i 5 d'abril— seran pronunciades per Mn. Salvador Cristau, vicari general de Terrassa. Les conferències tenen lloc els dimecres a les 20.30 h a la catedral. (C.C.)

TARRAGONA

Trobada de Jean François Six amb la Comunitat de Jesús

TARRÉS.— Continuant els lligams d'amistat iniciats per Pere Vilaplana, fundador de la Comunitat de Jesús, a finals dels anys seixanta, Jean François Six, president d'Unió Sodalitat i un dels principals estudiosos avui dia sobre Carles de Foucauld, va visitar el 25 de febrer passat el poble de Tarrés (les Garrigues) per primer cop. Va protagonitzar una trobada amb els germans i amics de la Comunitat de Jesús. Six va valorar molt vivament el treball que es du a terme a les diferents cases rehabilitades a Tarrés per la Comunitat i va admirar el servei d'acollida que ofereixen des de fa trenta anys.

En el decurs d'una reflexió adreçada als membres i amics de la Comunitat va mostrar amb detall i precisió l'herència espiritual de Carles de Foucauld, un veritable místic capaç de viure Crist continuament

Jean François Six va parlar sobre l'herència espiritual de Carles de Foucauld.

en els diferents canvis i etapes de la seva vida: en comunitat amb els trapencs, com a ermità a Natzaret i com a sacerdot portant Jesús als més allunyats i abandonats del món.

Jean François Six va desenvolupar dos temes clau que cal tenir en compte per entendre el seu carisma: Natzaret i l'Eucaristia. La imitació de la família de Natzaret el fa evolucionar des d'una vida contemplativa com a monjo ermità cap a una convivència amb la gent propera en el

dia a dia, amb «la gent del carrer». L'Eucaristia el condueix a donar-se als més pobres, a irradiar Jesús i a evangelitzar el món compartint la humil-condició humana. Les atencions dels tuaregs el salven d'una greu malaltia fruit de les dures condicions de la seva vida i l'ajudaran a comprendre que la veritable eucaristia es viu en la donació als altres, sobretot als més pobres.

Davant de tot el treball d'acollida de joves a Tarrés, Six va plantejar a la Comunitat de Jesús el repte de saber arribar a tots els joves, sobretot els més allunyats i necessitats de Déu, de saber introduir-se en la cultura dels joves d'avui, fer-se part

d'aquesta cultura i acceptar les diferents sensibilitats amb obertura i estimació, sense oblidar mai la tasca «d'obrir solcs» al nostre món.

La trobada va acabar amb la celebració de l'Eucaristia i amb un dinar de germanor, veritable àgape i expressió de les paraules compartides abans amb Jean François Six. Des de la Comunitat de Jesús, la trobada va ser valorada molt positivament, alhora que confirmava el desig cada cop més profund que «Tarrés continuï sent un testimoni molt viu del treball al Regne de Déu», tal com va escriure el mateix Jean François Six en la dedicatòria-record de la seva visita. (Joan Figuerola)

LLUGUERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestioandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193

189 - 08011 BARCELONA

Tarragona

Primera pedra de l'edifici d'educació infantil de l'Escola Joan XXIII

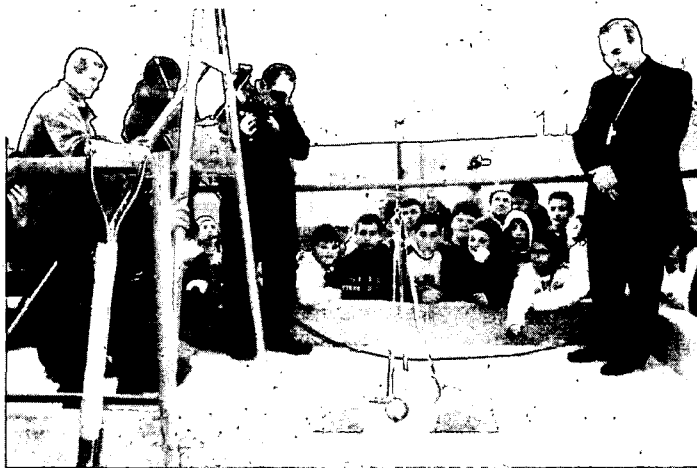
TARRAGONA.— El barri tarragoní de Bonavista tindrà el proper curs escolar 2006-2007 un nou edifici destinat a educació infantil, pertanyent a l'Escola Joan XXIII, la titularitat de la qual és de l'arquebisbat de Tarragona. L'acte protocol·lari de col·locació de la primera pedra del futur centre va tenir lloc el dimarts 21 de febrer.

Unes 1.300 persones, entre alumnes, pares, professors i públic, es van congregar als patis de l'Escola Joan XXIII per ser testimonis de l'inici de la construcció del nou edifici d'educació infantil del centre, que haurà de donar cabuda a un total de 300 alumnes d'aquest col·legi concertat. A hores d'ara les aules de la llar d'infants estan ubicades a dins mateix de l'edifici de l'església i de les dependències parroquials, tal com es van concebre fa uns quaranta anys.

A l'acte de col·locació de la primera pedra hi van assistir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, els regidors de l'Ajuntament de la ciutat Albert Vallvé i Maria Mercè Martorell, el director dels Serveis Territorials d'Educació de la Generalitat de Catalunya, Josep M. Pallàs, i altres autoritats. A la pedra, posteriorment colgada, hi havia gravada la data del 21 de febrer del 2006 i al seu interior es van dipositar exemplars de la premsa del dia i

monedes de curs legal, a més de records dels mateixos alumnes.

L'arquebisbe de Tarragona, en el seu parlament, es va dirigir de manera especial als més menuts, que seran els qui ocuparan el nou centre, per procedir després a la benedicció de la pedra commemorativa. Per la seva part, Josep M. Pallàs va destacar el fet «de treballar plegats, escola pública i concertada, per poder oferir una bona educació», a més d'agrair, en la persona del director del centre, Cèsar Egido, la tasca que fan els Maristes. Amb aquesta acció, l'arquebisbat de Tarragona fa una aposta decidida per l'educació al creixent barri de Bonavista i a la zona de Ponent. D'altra banda, Mons. Jaume Pujol va anunciar que l'actual edifici de l'esglé-

Mons. Pujol va presidir la col·locació de la primera pedra.

sia serà en un futur enderrocat i que es construirà un nou temple. El col·legi concertat Joan XXIII de Bonavista imparteix ensenyament infantil, estudis de primària, ESO i formació professional i va ser fundat per l'aleshores arquebisbe de Tarragona, el cardenal Benjamín de Arriba y Castro, el curs 1967-1968, especialment sensibilitzat en matèria d'escolarització als barris de la ciutat. Inicialment el centre s'anomenava Col·legi de la Mare de Déu de Lourdes.

Joan Boronat

Bicicletes per als centres dels Rogacionistes a les Filipines

TARRAGONA.— El 23 de febrer va tenir lloc a Tarragona la sortida del primer contenidor de la campanya de recollida de bicicletes amb destinació als centres dels Pares Rogacionistes de Manila i de Mindanao, a les Filipines. Aquest primer carregament —al qual està previst que en segueixin d'altres— va ser beneït per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i ha estat fruit de la col·laboració entre el Rotary Club, els Amics del Loreto i l'Ajuntament de Tarragona.

Aquesta campanya, impulsada al santuari del Loreto de Tarragona, on hi ha la comunitat dels Pares Rogacionistes, en principi està destinada a recollir bicicletes usades amb destinació a les dues *Ciudades de los Muchachos* que dirigeix el P. Carmelo Capizzi, però és oberta a altres aparells. Així, de cara a l'abril, es proposa una nova escomesa per tal de recollir ciclomotors, eines, maquinària agrícola i altres aparells que poden ser de gran utilitat a les Filipines com a elements de transport o bé eines de treball. Tots els interessats a col·laborar-hi poden adreçar-se al telèfon de l'amistat dels Pares Rogacionistes del Loreto: 977 231 111. (J.B.)

CAPELLA DE LA SANTA FAÇ

EXPOSICIÓ MAJOR DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT:

Feiners de dilluns a divendres de 10.30 a 13.30 i de 16 a 19 h.

Dimarts i dijous,
Santa Missa a les 19 h.

Jonqueres, 15, pral. 1a B
08003 Barcelona

PER UN FULL, UN RETORN

«És un fet real que va passar fa pocs anys. El protagonista era un portuari d'una capital illenca. No era un mal home però com tants altres vivia allunyat de l'Església a causa dels prejudicis i de la ignorància. Un diumenge, avorrit a casa, va llegir —primer amb curiositat, després amb interès— un full que el seu fill havia portat de la parròquia i havia deixat a la tauleta del menjador. Què va passar per la seva ànima? No ho sabem. El que és cert és que va tornar a la pràctica religiosa i a la seva parròquia que no trepitjava des de la seva primera comunió. Tot això gràcies a un senzill full imprès que va tocar en el moment oportú el cor d'un home, assedegat de veritat com ho estem tots! Però abans aquest full el va editar algú; i algú també el va distribuir.»

Fundació Obra Cultural edita els Fulls Culturals des de fa més de 50 anys. Us en podem enviar de franc fins a 25 exemplars de cada número que surti. Us animeu a enrolar-vos en l'apostolat de la propaganda escrita i/o donar-nos suport econòmicament?

C/c: 2100 3205 17 2200322184

OBRA CULTURAL

Roger de Llúria, 4 • 08010 Barcelona
Tel. 933 181 896 - a/e: foc@obracultural.org
www.obracultural.org

Girona

Matinal d'espiritualitat sobre «L'experiència de Déu»

GIRONA.— Noranta persones, entre laics i religiosos, s'aplegaven el dissabte 18 de febrer a la sala d'actes del Col·legi Vedruna, que enguany celebra el primer centenari de la seva presència docent a Girona, per participar en una matinal d'espiritualitat. El tema era *L'experiència de Déu*. L'acte s'ha de situar en continuïtat amb els que any rere any la Delegació diocesana de la Vida Consagrada ofereix pels volts de Quaresma sota el paraigua de formació continuada per a religiosos però que és obert a tot hom que hi estigui interessat.

Xavier Melloni i Ribas, jesuïta de la Comunitat de la Cova de Sant Ignasi de Manresa, va convidar els assistents a reflexionar sobre una realitat vital per a l'home d'avui i de sempre: veure el rostre de Déu. Els va ajudar a crear l'ambient de repòs i de serenor per possibilitar d'aquesta manera deixar-se atrapar i aconseguir el reencontre amb Déu. Va parlar d'una ex-

Unes noranta persones es van aplegar al Col·legi Vedruna.

periència que és alhora una exigent i modesta professió de fe: «Sense Vós, Senyor, no puc viure! No sóc jo qui et posseeix, sinó que sou Vós qui m'ha pres! El que sóc realment és el que passa entre nosaltres dos.»

Del que es tracta, va continuar dient el P. Melloni, és de buscar i de manifestar amb passió el batejar de la Presència que s'insinua a cada cantonada de l'existència, bo i donant a la realitat la seva veritable pregonesa i consistència. Dit d'una altra manera: la vida no és més que la pregunta,

l'anhel insaciable, dels primers deixebles de Jesús: «Mestre, on habites?» I la resposta: «Veniu i ho veureu.»

El moderador va fer veure com cal ser catalitzadors d'aquesta Presència. Ésser atrets per Déu, apassionar-se per Ell, desplega un estil de vida que es manifesta en signes com l'audàcia de la llibertat, la capacitat de contemplar Déu en els marges, la pacificació interior, l'alliberament del jo, l'atenció i el desvetllament.

A continuació, el P. Xavier Melloni va exposar les trampes i els obstacles que

impossibiliten l'experiència: l'afany d'immediatesa i de presentisme, la dificultat de fer silenci i, finalment, la dificultat de no saber pregar junts.

La segona part, després d'uns moments de descans, va començar precisament amb un llarg espai de silenci i d'oració tots junts abans d'exposar l'aportació de l'experiència de Déu en un altre món possible.

En un món globalitzat no ens podem permetre una experiència de Déu particularitzada. Remetre a l'experiència de Déu comporta aprofundir en la consciència que no ens pertanyem sinó que tota identitat és rebuda. Només quan ens sentim creatures restablím l'ordre just.

Tot seguit va explicar els quatre temps de la respiració aplicats als quatre moments de l'experiència de Déu: inspirar, interioritzar, exhalar i mantenir-se en el buit.

El jesuïta va concloure exhortant a viure amb la màxima qualitat aquests quatre moments, que són quatre actituds davant de la vida: acollir, interioritzar, oferir i desprendre's fins a buidar-se completament perquè Déu pugui irrompre novament i poder sentir com a nostre el destí dels seus sis mil milions de filles i fills i, per tant, germanes i germans nostres, disposats a conspirar amb el que Ell inspira a cada tradició religiosa. Va resultar ser una matinal pletòrica i oxigenant, per no oblidar.

Jaume Avellí

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del res del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del res del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del res del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviem el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

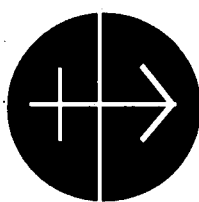
COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARI

Goig · Llum · Dolor · Glòria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb €	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Ecumenisme

«El compromís conjunt dels cristians és un gran testimoniatge»

■ El Dr. Antoni Matabosch ha participat en la IX Assemblea del Consell Mundial d'Esglésies a Porto Alegre

El Dr. Antoni Matabosch ha tornat molt engrescat de Porto Alegre, on del 14 al 23 de febrer va tenir lloc la IX Assemblea del Consell Mundial d'Esglésies (CME). El director de l'Iscreb (Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona) ha estat testimoni privilegiat de les grans qüestions que marcaran el futur de la missió ecumènica del CME.

—Quins punts han marcat l'agenda de Porto Alegre?

—L'Assemblea ha quedat marcada per una sèrie de temes o de problemes als quals calia donar una resposta. En primer lloc, calia aclarir-nos sobre quina ha de ser la finalitat o el contingut del moviment ecumènic que es treballa a l'interior del CME. Per a molts cristians la unitat visible, orgànica, de les esglésies cristianes ha passat a ser una utopia en aquest món, de manera que la unitat de les esglésies hauria de projectar-se a l'escatologia, al final dels temps. Així, l'ecumenisme no seria un camí, un mitjà, sinó un fi en ell mateix. És a dir, només ens podríem proposar una bona convivència de tots els cristians, un pregar junts, un treballar units en el servei a la societat. Per tant, les assemblees del CME haurien de promoure la pregària, l'estudi bíblic, les bones relacions i els compromisos socials de tots. A Porto Alegre s'ha afirmat clarament que l'objectiu de l'ecumenisme és també, i especialment, cercar la unitat visible, global. S'ha decidit que cal elaborar una base teològica per a la totalitat dels treballs del Consell. Per tant, Fe i Constitució ha quedat reforçat.

Un segon punt que ha marcat l'agenda és l'increment espectacular dels evangelistes radicals, especialment dels pentecostals, a Amèrica i Àsia. Un 20% dels cristians d'Amèrica Llatina són pentecostals (100 milions). Les esglésies reunides a Porto Alegre s'han vist abocades a entrar més a fons en el significat i el contingut de la fe cristiana. Junes han de valorar el desafiament del pentecostalisme. Junes van decidir que convocaran un Fòrum Cristià Global de tots els cristians, inclosos els catòlics, el 2007.

Un tercer punt és la relació amb els ortodoxos i amb els catòlics. Els resultats de la comissió mixta entre CME i Ortodoxos que es va crear a l'Assemblea de Harare (1998) han estat molt positius. El Consell ha revisat els seus treballs a fi que l'ortodòxia hi tingui més entrada; es revisaran els compromisos socials i ja no es faran votacions sobre temes doctrinals, sinó que les aprovacions seran per consens, la qual cosa exigeix un anar més a fons segons l'Evangelí.

—En quin sentit n'ha sorgit un ecumenisme renovat?

—Fa anys que el Consell Mundial està preocupat per la «reconfiguració» del mo-

viment ecumènic. Cal recordar que el CME és l'inventor de l'ecumenisme. Va ser l'organisme que primer se'n va preocupar i que va posar les bases teològiques, teòriques, del moviment ecumènic. Fins i tot l'Església catòlica va assumir els principis bàsics de l'únic ecumenisme en el Vaticà II i hi va aportar la seva pròpia particularitat. Al cap de molts anys, l'ecumenisme, afortunadament, s'ha estès arreu i hi ha iniciatives molt plurals que s'escapen clarament del que fa el Consell, tot i que encara és una organització ecumènica molt forta. Per sort, ha tingut èxit i l'ecumenisme va molt més enllà que el Consell. El que passa és que el CME ha de trobar el seu lloc dins el moviment ecumènic. A Porto Alegre s'ha renovat la col·laboració amb diferents esglésies, s'ha donat molta força als joves i s'han intentat establir centres concèntrics de col·laboració ecumènica, de manera dinàmica.

—Davant de les grans qüestions que afecten el món, cal més que mai que les esglésies cristianes mostrin un missatge d'unitat?

—Evidentment. No hi pot haver fe sense obres que en siguin una conseqüència necessària. Les diverses confessions cristianes no sempre tenen el mateix criteri de a quins compromisos arribar o quina és la relació entre fe i compromís, però en tot cas la fe s'ha de mostrar en les obres. El compromís conjunt dels cristians per ajudar les persones representa, doncs, un gran testimoniatge. El president Lula da Silva va dir clarament que els cristians junts en el CME han donat un testimoniatge molt clar ajudant en els moments de la dictadura militar al Brasil. El document sobre Orientació de

Programes diu: «S'insta el CME que, en compliment de la seva responsabilitat històrica en nom de les seves esglésies membres, faci escoltar una veu ètica ferma i fidedigna en el seu testimoni al món. Aquesta veu i aquest testimoni han de tenir un fonament espiritual i teològic a fi que les esglésies puguin ser escoltades enmig de

El Dr. Matabosch en una fotografia amb el cardenal Walter Kasper.

les altres veus que hi ha al món. Les esglésies tenen una contribució pròpia en l'enfortiment de la cooperació internacional multilateral i de l'estat de dret a nivell internacional en l'àmbit dels drets humans, del militarisme i de la solució pacífica dels conflictes.» A Porto Alegre s'han aprovat una colla de documents i de declaracions de compromís: s'ha denunciat el genocidi al nord d'Uganda, s'ha demanat una vegada més el perdó del deute extern, s'han anunciat programes per lluitar contra la sida, s'han pres decisions per ajudar a Amèrica Llatina, i moltes altres.

—Aquest missatge d'unitat també és important en el diàleg interreligiós?

—És evident que avui vivim en unes societats on el pluralisme religiós és cada vegada més gran. Ara ja no és possible viure tranquil a l'interior de la nostra clos-

ca. Ho vulguem o no, estem immersos en el pluralisme religiós. Fa anys que el CME ha establert uns lligams amb altres religions, de manera que a cada Assemblea hi ha convidats de les principals religions mundials. A Porto Alegre s'ha posat un accent especial en el tema i s'ha decidit el següent: «En aquesta Assemblea s'ha reafirmat amb força la urgent necessitat que tenen les esglésies i el CME de treballar en la col·laboració i el diàleg interreligiosos. És important que el CME, en el seu compromís futur amb altres religions, continuï fent el seu treball en el context de la pluralitat religiosa i continuï fomentant el diàleg i l'acció comuns en relació amb les qüestions teològiques i socials.» Fa poc s'ha publicat un document on el Consell estableix els principis d'aquestes relacions.

—Quin és el paper de l'Església catòlica al CME?

—L'Església catòlica, tot i que no és membre del CME, hi col·labora molt activament. L'any 1971 el Vaticà va decidir que la manera de ser i d'actuar de l'Església catòlica era molt diferent de la del CME. Fa 40 anys es va crear una comissió mixta que ha treballat molt i molt bé, i que a cada Assemblea presenta un informe del treball efectuat. El que es va presentar a Porto Alegre és més consistent que mai i va ser molt ben rebut pels delegats de les esglésies. L'Assemblea va acceptar per consens «donar suport a la continuació del Grup

Mixt de Treball i a les seves recomanacions per al futur, però sol·licita així mateix al Grup Mixt, en col·laboració amb Fe i Constitució, que inclogui en els seus programes mesures concretes en aquest context per realitzar els «somnis» de l'informe del moderador respecte de la data comuna per a la celebració de la Resurrecció del Senyor i el reconeixement mutu de totes les Esglésies d'un únic baptisme... i respecte de la celebració d'una assemblea ecumènica en comú, que ofereixi, en especial, formes per aprofundir en la base teològica de tota la tasca ecumènica i emprendre el treball per a la resolució de les divergències teològiques que encara ens mantenen separats».

—Quina serà l'aportació del pontificat de Benet XVI a l'ecumenisme?

—El Papa ha insistit que posa l'ecumenisme en el centre del seu pontificat. Crec que hi ha dos punts en què posa i posarà molt l'accent. Un és a refer les relacions amb l'ortodòxia. Fa quinze anys que hi ha una crisi amb l'ortodòxia a causa de la creació de quatre diòcesis a Rússia, del retorn dels béns confiscats pel comunisme, del tema del proselitisme des d'Occident a països orientals. La tensió és especialment forta amb el patriarcat de Moscou, però sembla que des de fa una mesos hi ha un nou ambient i fins i tot es parla de refer aviat la comissió mixta que fa anys que es troba hivernada.

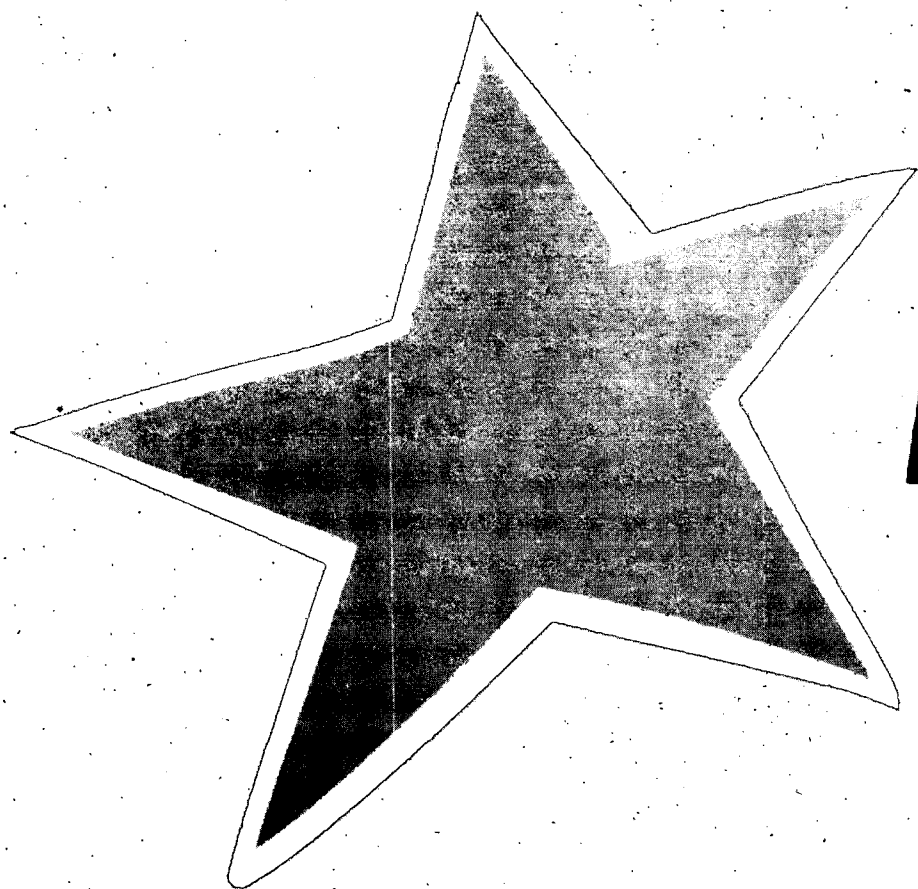
D'altra banda, sembla que el Papa intentarà assumir alguns dels acords ecumènics que les comissions mixtes han elaborat després de molts anys de feina. Seria un camí molt positiu, iniciat amb la declaració conjunta amb els luterans sobre la justificació i els acords sobre la divinitat i la humanitat de Jesucrist amb les Esglésies orientals.

Carme Munté

El cardenal Kasper proposa als cristians llegir junts la Bíblia

El cardenal alemany Walter Kasper veu l'ecumenisme com «una conversió de tots els cristians a Jesucrist». Ho va afirmar en la lliçó magistral dins del Màster Església, Ecumenisme i Religions de la Facultat de Teologia de l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum de Roma dirigit pel català Joan Andreu Rocha. El cardenal Kasper, que acabava de tornar de l'Assemblea del Consell Mundial d'Esglésies a Porto Alegre, va dir que en l'àmbit parroquial l'ecumenisme s'ha de potenciar «pregant junts» i va suggerir la lectura conjunta de la Bíblia. Després de subratllar com darrerament les relacions de l'Església catòlica romana s'havien intensificat molt amb les Esglésies ortodoxes —especialment amb la grega i la russa—, va dir que «en una època en què el terme globalització caracteritza la nostra condició l'ecumenisme també esdevé una resposta als signes dels temps».

L'encarregat vaticà de les relacions amb cristians d'altres confessions va dir que després d'una fase del moviment ecumènic caracteritzada per una «certa eufòria, com a conseqüència del Concili Vaticà II, en l'última dècada s'han experimentat senyals de cansament, de desil·lusió i d'estancament fins al punt que alguns parlen d'un nou hivern ecumènic». «Però l'ecumenisme —va dir— ens demostra que és molt més el que ens uneix als cristians que el que ens separa», i va acabar convidant a promoure l'ecumenisme espiritual i a organitzar trobades, intercanvis i pregàries conjuntes. (M.D.B.)

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Imatges de les conseqüències de les pluges torrencials sobre els campaments de refugiats.

Situació d'emergència del poble sahrauí

■ Set entitats sense afany de lucre han iniciat una campanya per canalitzar l'ajuda als refugiats

Fa escassament un mes que unes fortes pluges i les inundacions posteriors van arrasar els camps de refugiats del poble sahrauí situats a Tindouf, Algèria. Tot i que afortunadament no va haver-hi víctimes, les pluges van agreujar la situació de precarietat que es

viu en aquests camps. Van causar pèrdues materials considerables: fins al 50% de les infraestructures amb les quals comptaven estan fetes malbé i es calcula que 12.000 famílies s'han quedat sense llar. A això, cal afegir-hi la pèrdua d'aliments, estris i medicaments.

Fa aproximadament 30 anys que milers de persones viuen en una zona desèrtica a la frontera d'Algèria amb el Marroc. Esperen que els tornin la seva terra. Tot va començar el 1975 quan l'Estat espanyol va deixar a la seva sort la zona del Sàhara que encara conservava com a colònia. Va marxar i va prometre al poble sahrauí la celebració d'un referèndum en el qual podrien decidir el seu futur. La riquesa en matèries primeres, del terreny i de la costa, va fer que el Marroc ocupés la major part d'aquest territori i centenars de milers de sahrauís es van veure obligats a abandonar casa seva i a fugir cap a terres algerianes. Només a la província algeriana de Tindouf es calcula que hi malviuen 158.000 refugiats sahrauís.

Els terrenys algerians en els quals hi ha la població sahrauí refugiada es caracteritzen per l'aïllament i l'aridesa, característiques que limiten la participació en activitats productives i generadores d'ingressos i converteixen aquestes persones en dependents de l'ajuda externa.

Durant els dies 9, 10 i 11 de febrer passats van caure en la zona incessants pluges torrencials que han deixat prop de 12.000 persones sense llar, segons fonts d'organitzacions humanitàries. Moltes d'elles van dormir la primera nit al ras. No es van haver de lamentar pèrdues huma-

nes però sí ferits. A causa de les pluges s'han produït multitud d'ouedes o rius torrencials que recullen les aigües de l'hamada (nom que rep el desert de pedres) i inunden els campaments.

Les aigües han fet malbé les cases de tova i khaimes (tendes de campanya típiques de la cultura tradicional sahrauí) i els rebostos d'aliments i alguns magatzems de queviures d'emergència; els mercats han quedat coberts pel fang; i les escoles romanen tancades per por de despreniment d'algun dels murs. Segons Creu Roja, la majoria dels centres educatius presenten danys irreparables. Fins al 50% de les infraestructures estan fetes malbé.

L'ajuda humanitària en termes d'aliments, era deficient abans del desastre i això amplia encara més l'estat d'emergència; segons ONG presents en el terreny. Creu Roja, que compta a la zona amb una delegació permanent des del 1996, després de fer-ne una primera avaluació va identificar necessitats principalment en les àrees següents: ajuda alimentària, alberg i refugi, aigua i sanejament i estris bàsics de primera necessitat (mantes, equips de cuina, lots higiènics).

Accions implementades

A Catalunya set organitzacions sense afany de lucre han iniciat campanyes amb

la finalitat de recaptar ajuda econòmica i material, i enviar-la als campaments: Creu Roja, l'Associació Um Draiga, Solidaritat Internacional, Farmamundi, Metges del Món, l'Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí i Moviment per la Pau.

Ja sobre el terreny, són diferents les accions que s'han fet i es fan. Les forces armades de l'exèrcit algerià han facilitat a les autoritats locals dels campaments de refugiats sahrauís ambulàncies, dipòsits d'aigua potable, medicines, quatre hospitals de campanya i aliments. ACNUR ha convocat una reunió amb la resta de les organitzacions internacionals presents en el terreny i s'ha format un gabinet de crisi per fer un seguiment de la situació. Farmacèutics Mundi ha subministrat unes vuit tones de medicaments essencials, 10 farmàcies, instrumental sanitari i material d'higiene finançats per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional (AECI).

L'Agència Catalana de Cooperació per al Desenvolupament, l'Ajuntament de Barcelona, Apotecaris Solidaris, el Govern Balear i el Fons d'Ajuda Humanitària i Emergències Farmamundi han finançat aquesta ajuda humanitària que es compon de medicaments essencials i material sanitari bàsic per atendre 30.000 persones durant tres mesos.

De la seva banda, Metges del Món

aporta 1,7 tones de medicaments. La crisi de medicaments, segons aquesta organització, va precedir l'emergència provocada per les inundacions. Per tot això, una de les prioritats actuals és rehabilitar els centres de salut i restablir els serveis d'atenció primària. Amb aquest objectiu, Metges del Món treballa juntament amb l'AECI en l'avaluació de danys en l'estructura de salut. Així, s'intentaran instal·lar iglús prefabricats que substituiran de forma transitòria alguns dels dispensaris fets malbé totalment o parcialment.

Segons Metges del Món i Creu Roja, dies després de les inundacions, els campaments sahrauís van recuperar la normalitat mentre continuava arribant l'ajuda humanitària. Es va començar la retirada de runes i la desinfecció de fosses sèptiques. Els grans bassals que aglutinaven els residus de la població i els animals s'han assecat. Creu Roja, però, es fa ressò de les necessitats existents encara clamoroses: khaimes, mantes, medicaments i productes alimentaris bàsics dins del mínim termini possible per respondre a les mancances de milers de famílies que romanen encara sense sostre i preveure la degradació de la situació sanitària dels refugiats sahrauís.

Consuelo Chaves

ENTITATS AMB CAMPANYES EN ACTIU:

Creu Roja Espanyola
www.cruzroja.es
 Associació Um Draiga
www.umdraiga.com
 Solidaritat Internacional
www.solidaridad.org
 Moviment per la Pau
www.mppd.org
 Farmamundi
www.farmamundi.org
 Metges del Món
www.medicosdelmundo.org
 Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí
www.sahara-accaps.org

Generalitat de Catalunya
 Departament
 de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
 punt de trobada

Gran porta d'entrada
 als àmbits associatius

Informació,
 coneixements,
 reflexió...

Persones
 i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Lluís Valls Taberner: parlar amb els fets

■ Cal remarcar la fidelitat als principis ètics i evangèlics del finat

Es un bon moment per a aquesta semblança de Lluís Valls Taberner, i deixeu-m'hi afegir —quant als gentilicis— i Arnó-Maristany, per mantenir l'equilibri en l'atenció a les seves arrels familiars. Com que he vist, amb satisfacció, que els diaris d'informació general o els diaris econòmics ja han valorat com es mereix l'aspecte més conegut de la seva tasca professional, el de banquer, ha d'escaure al ludir a algun altre tret de la seva personalitat.

M'hi porten records que vénen de l'època en què vam coincidir, bé que en cursos diferents, a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, i els contactes que, més aviat a distància, no han mancat al llarg de tots aquests anys. Haig de dir que no m'ha estat mai difícil parlar directament amb ell per telèfon o tenir resposta al que li he volgut dir; cosa que sempre he interpretat com un detall de senzillesa en un home del seu rang.

S'ha remarcat la seva fidelitat als principis ètics que haurien de caracteritzar allò que se'n pot dir *ortodòxia bancària* i que s'ha de manifestar en el fet que en totes les possibles maniobres i especulacions d'aquesta mena d'entitats, o a l'hora d'assumir riscos, sempre es tinguin en compte els drets dels accionistes, grans o petits, i que estimin que elles estan per donar a tothom un bon servei.

També s'ha notat que en el seu moment, mantenint-se fora dels enfrontaments polítics i en el respecte de la llibertat de tots, degué pensar que no s'havia de deixar portar per favoritismes o discriminacions en el tracte amb els diversos partits, per exemple, en les necessitats econòmiques de les campanyes electorals, i que no havia de desconèixer els aspectes positius que hi ha sempre en tot programa polític, ni el fet que els qui han de tirar-los endavant són persones que han de ser capaces de fer les rectificacions convenients.

Es podria rememorar la seva entrada en aquest àmbit a través de l'adquisició d'una entitat —el Banc Popular dels Previsors del Porvenir— que havia estat

Lluís Valls Taberner.

fundada per un parent seu, fet que suara ha estat evocat per Albert Manent en una biografia guardonada sobre aquest parent dels Valls, Fèlix Millet Maristany. Un nom de grates ressonàncies en el nostre país, no solament musicals —per les diverses generacions que han fet que l'Orfeó Català sigui allò que és—, sinó també les que estan vinculades a una marca exemplar en el terreny de la militància catòlica, la de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, que ha unit per a la història els noms de Fèlix Millet Maristany, Pere Tarrés Claret i Albert Bonet Marrugat.

Recuperar la memòria històrica

Sé ben bé que en aquests últims temps han estat un motiu de consol per a la pietat filial de Lluís, i també dels altres germans, els treballs de diversos intel·lectuals, encaminats a recuperar la memòria històrica de les aportacions a la cultura catalana del seu pare, Ferran Valls Taberner, el qui fou director de l'Arxiu de la Corona d'Aragó i catedràtic d'Història Medieval i d'Història del Dret a la Universitat de Barcelona i un dels valors més sòlids d'una generació d'historiadors, amics tots, als quals de diverses maneres la guerra va afectar: Jordi Rubió i

Balaguer, Pere Bosch Gimpera o Nicolau d'Olwer.

Jo mateix he tingut el goig de referir-me en una recent publicació a una biografia de Ferran Valls Taberner escrita pel malaguanyat Josep M. Mas Solench, i que ha ajudat a sospesar adequadament paraules i actituds en el seu context històric. Serà una altra prova de tot això la reedició, de què s'ha ocupat Manuel Rucabado, de la biografia de sant Ramon de Penyafort que havia publicat l'any 1936 i que l'eminent P. Batllori havia recomanat.

Era home de fets —els estrictament professionals estan a la vista de tots— i em consta que en tot allò que es relacionava amb l'ajuda als altres i a les causes que s'ho mereixen, era d'aquells que volien viure el consell evangèlic segons el qual, davant d'aquestes coses, no ha de saber una mà el que fa l'altra, i puc dir que en va fer moltes, de coses, amb una i altra mà, i que ja s'aniran sabent.

Jo, amb el seu permís, n'he explicat una en un llibre de memòries, *El retorn del temps* (pàg. 216-217): la seva intervenció oportuna, en una col·laboració demanada per l'advocat defensor d'un

capellà que era objecte d'una injustícia, perquè s'imposessin els criteris jurídics, i això ho va fer en aquesta ocasió perquè es tractava d'un sacerdot, tot i el profund desacord que podia existir en alguns punts entre l'un i l'altre, i que no n'hagués d'esperar cap reconeixença. Aquella referència meua n'era un agraïment, i aquesta d'ara també, i m'alegro que les seves amistats —tantes i a tots els nivells— servissin sobretot per fer favors als qui ho necessitaven.

I encara una nota personal. Un grup d'amics i col·legues em van preparar una vegada, en festiva circumstància, una celebració. A un d'ells, catedràtic, se li va acudir trucar a en Lluís per obtenir alguna paraula seva d'adhesió, gravada o per telèfon. Ell es va interessar per detalls del programa, però la cosa va quedar sense acabar de concretar i, arribat el dia, en Lluís es va desplaçar de Madrid a Barcelona, es va presentar al lloc de la festa i hi va participar expressivament.

Una altra confirmació del que he dit que Lluís Valls ha estat un home de fets.

Ferran Blasi

Claret

Roger de Llúria, 5 · 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 · Fax 933 174 830 · A/e: editorial@claret.es

www.claret.es

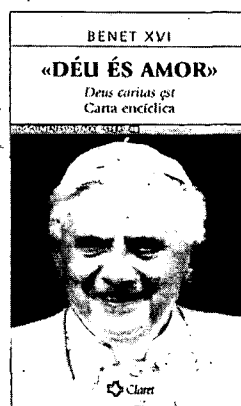
Josep M. Guix i Ferreres

Pregàries de les mans buides

Set dies amb Déu

Mons. Josep Maria Guix és bisbe emèrit de Vic. S'ha jubilat i viu a les Germanetes dels Pobres. Editorial Claret li va demanar què pot fer un bisbe jubilat amb les seves mans. El bisbe Josep Maria, a partir d'una pregària medieval, ens mostra com es pot pregar amb les mans, que ens ajuden a plasmar els nostres pensaments. Aquest llibre és un comentari fet pregària.

Col. El Bri, 48. 40 pàgines. PVP: 5,00 €

Benet XVI

Déu és amor

Carta encíclica "Deus caritas est"

La primera encíclica de Benet XVI té com a títol un missatge senzill i fonamental: "Déu és amor". L'amor de Déu i l'amor humà són els dos eixos que vertebraran aquest text que, si no es pot considerar programàtic en un sentit estricte, sí que és tota una declaració d'intencions del Sant Pare.

Col. Documents, 46. 80 pàg. PVP: 3,00 €

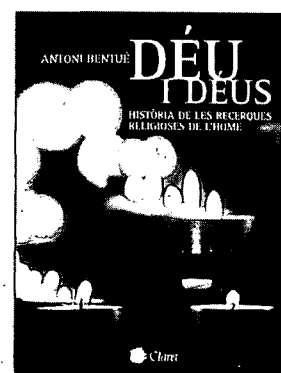
Antoni Bentué

Déu i déus

Història de les recerques religioses de l'home

La història de la religió coincideix amb la història de l'home, en la seva constant cursa vers la recerca del seu propi fonament. I és precisament la importància que aquesta recerca té per a una millor comprensió de l'ésser humà el que ha mogut l'autor a conèixer i fer conèixer les formes religioses més significatives de la humanitat. Aquesta obra és la primera història de les religions en català.

458 pàg. PVP: 24,00 €

El Papa exhorta a promoure la cultura de la solidaritat

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va animar els participants en un congrés internacional sobre microcrèdits a «un renovat compromís per promoure la cultura de la solidaritat inspirada en els valors evangèlics». Ho va comunicar per mitjà d'un telegrama, enviat en el seu nom pel cardenal secretari d'Estat, als participants en la Conferència internacional promoguda pel Pontifici Consell Justícia i Pau a Roma, dedicada a la importància solidària dels microcrèdits. Milions de persones en els països en vies de desenvolupament, la gran majoria dones, no poden presentar avals bancaris per aconseguir crèdits. Una oferta que comencen a aplicar les institucions financeres és la concessió dels microcrèdits, moltes vegades inferiors als cent dòlars, a les persones amb esperit emprenedor. Gairebé sempre aconseguen retornar els préstecs i obtenir el petit benefici que necessiten per a les seves activitats normals. (M.D.B.)

cultura

Signat el contracte per construir l'orgue de la parròquia de Sant Esteve de Granollers

■ El nou instrument podria estar instal·lat a mitjan 2007

GRANOLLERS.— Poc després de la presentació de la campanya «L'orgue Josep M. Ruera: un orgue per a tots, fes-lo teu!», la parròquia de Sant Esteve va signar recentment el contracte amb l'empresa alemanya Hugo Mayer Orgelbau per a l'inici de la construcció d'aquest instrument. El contracte el van firmar el rector de la parròquia de Sant Esteve, Mn. Francesc Pardo, i el mestre organer Stephan Mayer. Les aportacions i els compromisos aconseguits fins al moment xifren la campanya en 103.000 euros, el 30% del pressupost.

El treball del taller d'organeria, situat a Heusweiler, prop de la frontera amb França i Luxemburg, comprèn diferents etapes, cadascuna d'elles amb un percentatge del pressupost total adjudicat. Inicialment es preparen les peces essencials, es fan els plànols definitius i s'inicia la fabricació. Posteriorment, es fa un muntatge parcial al taller i es transporta a Granollers, on es duu a terme l'assen- tament definitiu de l'orgue, la construcció del moble i la col·locació dels tubs, tasca que pot durar entre un i dos mesos.

Finalment, es fa la part més artística que consisteix en l'afinació i l'harmonització de cadascun dels 1.616 tubs. Es busca que cada tub emeti el so desitjat amb la suavitat, la força i la claredat necessàries. Calen unes quatre setmanes o més per aconseguir-ho. Les previsions

són que, a tot estirar, durant el tercer trimestre del 2007 es pugui inaugurar l'orgue.

El projecte més definitiu conté un total de trenta registres, dels quals quatre queden vacants, buits de tubs, depenent de l'abast de la campanya econòmica. El moble també ha canviat i es farà més ample, prenent la mateixa amplada del rosetó. Els grans tubs del pedal, abans a l'interior del moble, s'afegiran ara a banda i banda tot donant un aspecte imponent a l'orgue, la façana del qual mesurarà 7,50 metres i omplirà harmònicament el gran espai del cor de l'església.

Bon ritme de la campanya

La marxa de la campanya fins avui és esperançadora, gràcies a la bona acollida

Mn. Francesc Pardo i Stephan Mayer signen el contracte.

que el projecte ha generat a la ciutat. L'àmbit d'acció següent és el món empresarial, el comerç i els professionals, per acabar finalment en l'àmbit familiar i associatiu. De fet, ja són força les famílies i associacions que han demanat apadrinar un tub de l'orgue Josep M. Ruera en la mesura de les seves possibilitats. Per exemple, un IES de Granollers es planteja apadrinar un tub com a institució, donada la tasca educativa que també farà aquest instrument.

Tota aportació serà atesa amb cura i tots els noms figuraran a la placa commemorativa general. Cal recordar també que les aportacions de 5.000, 10.000 i 20.000 euros—corresponents als grans tubs de façana de l'orgue—comporten la gravació dels noms en els mateixos tubs apadrinats i que tota aportació desgrava un 25% del seu im-

port en la declaració de la renda.

La parròquia de Sant Esteve agraeix profundament la resposta obtinguda de la ciutadania de Granollers i el suport ofert per l'Ajuntament de la ciutat, que ha donat suport a aquesta gran obra històrica. La tasca de la parròquia és la de ser pal·ler dels esforços que faran possible que l'orgue Josep M. Ruera de Sant Esteve de Granollers perduri al llarg dels segles com a mostra d'una ciutat empre- nedora i activa. (C.C.)

125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat (IV)

Un cop alliberat el territori català de les tropes franceses, encara l'esperaven moments molt difícils a Montserrat; ara provenien de les lluites que van presidir la vida del nostre poble en la primera meitat del segle XIX. Com diu el P. Albareda, l'any 1820 comença per a Montserrat l'època més lamentable de la seva història, període de desolació que no es va tancar fins al 1844.

El trienni liberal (1820-1823) va ser veritablement desastrós per a Montserrat. Va començar amb la incautació de totes les finques propietat del monestir i va acabar amb el despullament de totes les joies de la santa imatge que s'havien pogut salvar durant la guerra del Francès. Un grup de monjos van ser acusats falsament de facciosos i foren empresonats. Un pacífic ermità va morir assassinat sense cap motiu. Cal esmentar sobretot la manca de recursos per viure, ja que el Govern els ho havia pres tot. Feia set mesos que l'Estat no pagava als monjos la migrada pensió promesa. I en aquesta situació crítica, la comunitat es va veure obligada a dispersar-se. Van encomanar la custòdia de la santa imatge a un monjo, a un germà llec i a un ermità.

Hom deia que els «realistes» es volien apoderar de la santa imatge i els «constitucionalistes», per impedir-ho, van decretar el seu trasllat a Barcelona. L'Ajuntament li va organitzar una rebuda règia i va ser acollida amb goig pels barcelonins. Després dels obsequis fets a la catedral de Barcelona, la imatge va ser custodiada a

Les pertorbacions que va viure Montserrat entre el 1820 i el 1844

l'església de Sant Miquel, que era de l'Ajuntament. L'1 d'octubre del mateix 1823 caigué el govern constitucional i va anul·lar totes les disposicions del govern

anterior. Es va preparar el retorn de la santa imatge a Montserrat, que va ser triomfal. Va tenir lloc el 12 de juny del 1824, després d'un solemne tridu a la catedral de Barcelona.

Moments molt difícils

A Montserrat l'esperava la comunitat presidida per l'abat Bretón, el qual va restablir el culte, va improvisar una petita escolania i va aparellar el que calia per tal de rebre decorosament la imatge de la Mare de Déu. Per a Montserrat començava un període de franca reconstrucció, però malauradament va ser molt breu. A la mort de Ferran VII (1833) es va iniciar la primera guerra carlina, que va durar set anys i va ser la causa de grans pertorbacions. Davant dels assassinats i linxament de religiosos el 1835 a Barcelona, Reus..., els monjos van retirar del cambril la imatge de la Mare de Déu i va ser amagada amb la més gran cautela al mas de Pau Jorba, un veí del Bruc que era persona de confiança.

Poc després, la comunitat, forçada pels esdeveniments, es va dispersar. El monestir, però, no va quedar abandonat del tot; l'abat Blanc va encomanar al germà Josep Campderrós la guarda del monestir. Ell va construir un petit altar al cambril mateix, damunt del qual va col·locar una petita

imatge de la Mare de Déu de Montserrat.

Allà repregué el culte a la Madona absent. Acabada la primera guerra carlina, el P. Boada va retornar el 1841 a l'enyorat monestir, va ensenyar cant a l'escolanet que li servia a la missa i, cada tarda a la posta del sol, la pregària a la Mare de Déu trencava el silenci de l'església abandonada. Un monjo, un llec i un escolà eren els representants de la nombrosa família monàstica passada i els iniciadors de la futura. Aviat se'ls van ajuntar uns seglars i van començar novament les peregrinacions interrompudes, que van preparar la desitjada reobertura del santuari.

Aquesta reobertura tindrà lloc el 7 de setembre del 1844, quan l'abat Blanc va col·locar de nou la santa imatge a l'altar major, d'on era absent des de feia nou anys, i la va mostrar a la veneració dels fidels que esclataren en joia. El concurs de fidels vinguts de tot Catalunya era un dels més grans que s'han reunit a Montserrat. I no van deixar de pujar en romiatges individuals o col·lectius durant tota l'octava, de bell nou per honorar Santa Maria, per complir les promeses fetes al llarg dels set anys de guerra, per implorar l'ajut de la bona Mare del cel i per les necessitats individuals i col·lectives del nostre poble.

Certament, va ser l'amor del poble català a la Mare de Déu de Montserrat i el coratge dels monjos i dels seus abats els qui van fer possible que la Verge Maria fos venerada de nou a la Santa Muntanya. (C.C.)

El bisbe Casaldàliga rep el XVIII Premi Internacional Catalunya

BARCELONA.— Mons. Pere Casaldàliga, bisbe emèrit de São Félix do Araguaia, al Brasil, ha estat guardonat amb el XVIII Premi Internacional Catalunya per la seva meritòria tasca entre els més desvalguts, en especial els indígenes i camperols sense terra, amb els quals ha col·laborat en la transformació socioeconòmica del Mato Grosso brasiler.

Mons. Jaume Pujol, com a president de la Conferència Episcopal Tarraconense i en nom dels bisbes de Catalunya, li va enviar un missatge de felicitació per la concessió del premi. «El treball eclesial de tota una vida al servei de l'Església i dels pobres al Brasil» afirma el prelat— avala aquest reconeixement públic. El bisbe Casaldàliga és un esplèndid exponent de tants missioners i missioneres catalans que, arreu del món, fan creïble l'Evangeli amb el seu compromís al servei dels més necessitats.»

El 9 de març, el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va lliurar personalment el Premi Internacional Catalunya a Mons. Casaldàliga. El cap de l'executiu català es va desplaçar fins al Brasil per lliurar-li el guardó, ja que el prelat es resisteix a sortir de São Félix perquè no té la garantia de poder tornar-hi, a causa dels cinc processos d'expulsió que li han estat incoats. (C.C.)

L'Acadèmia Mariana dedicarà el certamen marià d'enguany a Santa Maria de Ripoll

■ Les obres de restauració d'aquest centre cultural s'inauguraran l'1 d'octubre

LLEIDA.— L'Acadèmia Mariana de Lleida ha comunicat que el certamen marià d'enguany serà dedicat a Santa Maria de Ripoll, com a «Mare i bressol de Catalunya». D'aquesta manera es vol posar èmfasi en els orígens cristians i marians de Catalunya.

La imatge de Santa Maria de Ripoll està representada en un magnífic mosaic, executat als tallers del Vaticà, el qual va ser ofrenat al monestir de Ripoll pel papa Lleó XIII. Avui dia aquesta imatge és venerada en el presbiteri de la basílica del monestir.

El certamen marià tindrà lloc el diumenge 1 d'octubre i, com és costum en aquests darrers anys, se celebrarà a l'Auditori Municipal Enric Granados, amb el discurs del mantenidor i el lliurament de la Flor Natural i els altres premis als poetes i escriptors guardonats. Abans, però, s'oficiarà una missa solemne a l'oratori de l'Acadèmia Mariana, seu de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, la festa de la qual se celebra el 2 d'octubre. La celebració serà presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, bisbat al qual pertany el monestir de Ripoll, amb l'assistència de les primeres autoritats de Lleida i de Ripoll.

Inauguració oficial

Aquesta missa solemne en honor de la patrona de Lleida serà alhora l'acte d'inauguració oficial de la nova seu restaurada de l'Acadèmia Mariana.

Casa de l'Església de Lleida i Casa d'Espiritualitat. És previst que els lleidatans puguin visitar les noves instal·lacions durant tota aquella setmana, en unes jornades programades de portes obertes.

Les obres de restauració de l'Acadèmia Mariana van a bon ritme. En aquests moments s'estan restaurant les pintures de l'oratori de la Patrona i del cimbori de l'anomenada Escala Imperial i en breu s'iniciarà la restauració del paranimf. Mons. Francesc Xavier Ciuraneta ha manifestat la seva voluntat que l'1 d'octubre, amb el certamen marià dedicat a Santa Maria de Ripoll, sigui la jornada inaugural de la nova Acadèmia Mariana de Lleida.

Jordi Curcó

Imatge de Santa Maria de Ripoll.

La bona notícia...

L'obra evangelitzadora de les dones

Benet XVI va retre tribut a l'obra evangelitzadora de milions de dones amb motiu de la seva visita, el febrer passat, a la parròquia dedicada a santa Anna, al Vaticà, que té uns 500 feligresos i està confiada als pares agustins. Durant l'homilia, el Papa va comentar la pintura que es troba sobre l'altar d'aquella església, en la qual apareix santa Anna que explica a la seva filla, la Mare de Déu, les Sagrades Escripures.

El Papa va aprofitar l'oportunitat per agrair la tasca que desenvolupen les dones, atès que «ens ajuden a conèixer la Paraula de Déu, no sols amb la intel·ligència, sinó també amb el cor». Es referia a les mares, àvies i altres dones compromeses amb la catequesi parroquial i amb altres tasques que duen a terme dins de les comunitats cristianes.

Si en les darreres dècades és un fet la incorporació i transcendència de la dona en el món de la ciència i la cultura, de les lletres i les arts, de la política i l'economia, també podem esperar que la dona exerceixi funcions de responsabilitat i d'execució en la vida de l'Església. Un exemple: la sensibilitat i la intuïció —habilitats essencialment femenines— fan que la catequesi infantil impartida per les dones sigui molt més eficaç. Però no només en l'execució, sinó també en la direcció i la planificació. En aquest sentit, el Consell dels Laics i de la Família és on sembla que la dona comença a tenir una presència i un cert protagonisme. Aquests avenços en l'àmbit eclesial són una bona notícia per als creients.

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El cirerer

La cadira on m'assec és de fusta de cirerer. També ho és la taula llarga i ampla que hi ha a la cuina del restaurant on farem un gran sopar d'inauguració. Aquesta fusta és semidura i compacta, per això és molt valorada en ebenisteria. Del cirerer anomenat negre, se n'extreu una escorça força amarga i aromàtica, molt rica en taní, que s'aprofita per a la fabricació de tònic i calmants per a la tos.

Des dels finestrals del menjador, observo els arbres fruiters plens de flors blanques molt maques. El fruit del cirerer és la cirera. És una fruita rica en fibres, vitamines i minerals.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

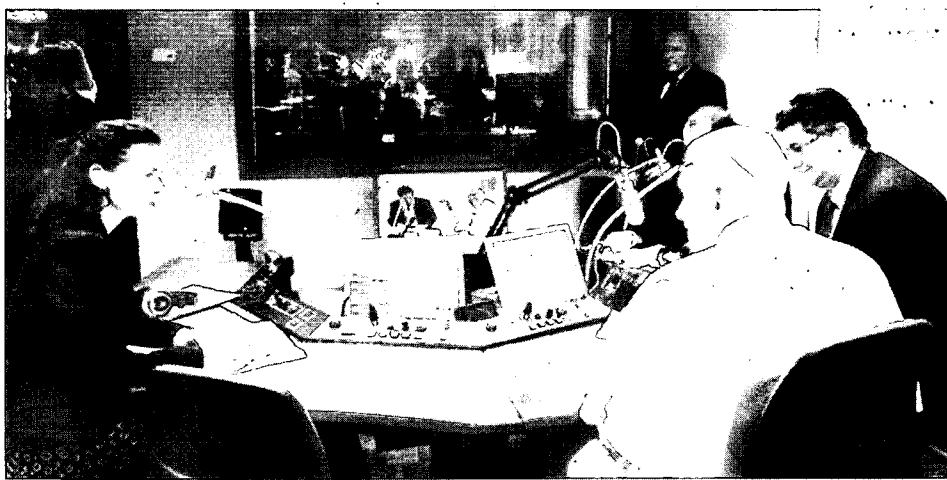
Benet XVI saluda els oients de Ràdio Vaticana

■ El Papa va visitar recentment les instal·lacions de l'emissora

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va visitar el 3 de març passat els locals de Ràdio Vaticana amb motiu del 75è aniversari de la fundació de l'emissora. El Pontífex es va posar davant dels micròfons i va adreçar unes paraules als oients.

El Sant Pare els va dir el següent: «Saludo de cor a tots els oients de Ràdio Vaticana, els desitjo la pau i l'alegria del Senyor. Per a mi és una gran alegria ser aquí. Fa 75 anys el papa Pius XI va inaugurar Ràdio Vaticana, donant així una nova veu a la Santa Seu, és més, a l'Església i al Senyor. Una veu amb la qual es pogués aplicar realment el manament del Senyor: "Anuncieu l'Evangeli a totes les criatures fins als confins de la terra." Mentrestant, segons ho estic veient, en aquests 75 anys, la tècnica s'ha perfeccionat molt. Avui la veu de Ràdio Vaticana pot arribar arreu del món.»

Després de la salutació inicial, el Papa va seguir parlant davant dels micròfons i va reconèixer que «el sentit d'un mitjà de comunicació com aquest és ajudar a construir aquesta gran família que no té fronte-

El Papa va parlar pels micròfons de Ràdio Vaticana.

res, en la qual tothom se sent germà i germana en la multiplicitat de cultures i idiomes, i així representar una força per a la pau.» «Voldria desitjar —va afegir— a tots els que m'escolteu en aquest moment que us sentiu realment involucrats en aquest gran diàleg de la veritat.»

Benet XVI va alertar que avui en el món dels mitjans de comunicació tampoc no falten veus contrastants. «És, per tant, particularment important que existeixi aquesta veu, que vol posar-se realment al

servei de la veritat, de Jesucrist, i al servei de la pau i de la reconciliació en el món», va afirmar el Pontífex. Durant la visita que va realitzar a la seu de l'emissora pontificia, el Papa va beneir la placa «Cardenal Karol Wojtyła», ubicada a l'estudi de la Direcció 3. Posteriorment, després d'una estona de pregària a la capella de l'edifici, Benet XVI es va reunir a la Sala Marconi amb el personal de Ràdio Vaticana.

Miriam Díez Bosch

L'Apostolat Mundial de Fàtima, erigit com a Associació Pública de Fidels

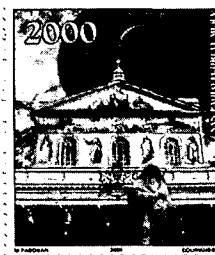
CIUTAT DEL VATICÀ.— L'Apostolat Mundial de Fàtima ha estat erigit com a Associació Pública de Fidels de l'Església Universal, segons estableix un decret que l'arquebisbe Stanislaw Rylko, president del Consell Pontifici per als Laics, va lliurar el 3 de febrer passat a Américo Pablo López-Ortiz, president de l'esmentada organització internacional. L'Apostolat Mundial de Fàtima té milions de membres repartits en gairebé cinquanta països. Com a Associació Pública de Fidels, és actualment l'única associació, aprovada per l'Església catòlica, responsable de la propagació del missatge de Fàtima. (Zenit)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Basílica de Sant Pau Extramurs

El Vaticà, amb motiu del Jubileu de l'any 2000, va emetre una sèrie filatèlica dedicada a les basíliques vaticanes. El segell d'avui ret homenatge a la de Sant Pau Extramurs. És, després de la basílica de Sant Pere, l'església més gran de Roma. Edificada originàriament al segle IV en el lloc on, segons la tradició, va ser enterrat sant Pau, va ser destruïda el 1823 per un terrible incendi. Imponent i monumental, el nou temple va ser consagrat el 10 de desembre del 1854 pel papa Pius X. Per accedir a la basílica de Sant Pau Extramurs, cal travessar un atri precedit per un jardí. Es tracta d'una autèntica joia de perfecció inaudita.

INGREDIENTS:

galletes
mel
mató
Cointreau
cacau
nata
cireres

PREPARACIÓ:

Piqueu unes quantes galletes del tipus «maria» en quatre copes ben altes. A continuació, afegiu-hi, per aquest ordre, els següents ingredients: una mica de mel, quatre cullerades de mató barrejat amb unes gotetes de Cointreau, força cacau en pols i nata muntada i, com a punt final, unes cireres.

Cireres amb mató

LLIBRES

Històries amb esperit franciscà

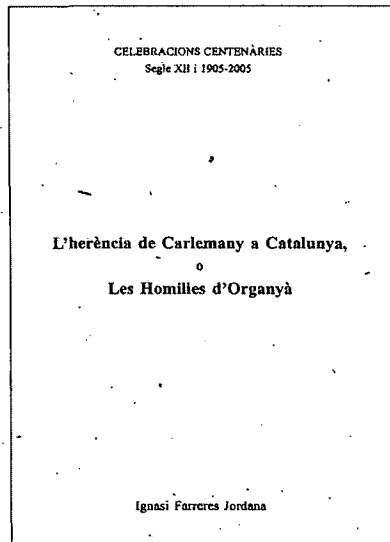
Tòthom coneix el llibre de les *Floretes de sant Francesc*, on els deixebles del «pobrissó d'Assís» van escriure les seves pròpies vivències. També un grup de persones de Sabadell, testimonis dels darrers cinquanta-cinc anys, han protagonitzat aquest volum. «Els protagonistes d'aquestes històries —explica fra Francesc Vilà, ministre provincial dels Franciscans en el pròleg— són plurals: frares, gent del poble, gent senzilla, gent normal que així, espontàniament, expressen els seus sentiments. Totes, però, tenen idèntic anhel: fer possible la presència dels franciscans a Sabadell i, per tant, mostren la voluntat d'arriscar-ho tot per tal de poder fer viable la nostra fundació.» I afegeix: «Són exemple d'una fe plena, d'un gran coratge i d'una confiança esperançada en Déu i així superen les dificultats dels primers anys d'aquesta aventura franciscana.» L'autor del llibre és el P. Josep Maria Valls i Anguera. Nascut a Reus el 1919, va entrar a l'orde franciscà el 1943 i quatre anys més tard va ser ordenat sacerdot. Durant vint-i-dos anys va ser missioner a l'Argentina i al Perú. (C.C.)

Josep Maria Valls i Anguera, *Floretes franciscanes de Sabadell*. Edició Comunitat de Franciscans, Sabadell 2005, 327 pàg.

L'inici de la predicació en català

L'objectiu d'aquesta obra és contribuir a commemorar el centenari de la troballa de les *Homilies d'Organyà* (1905-2005), nom amb què es coneixen els textos en prosa més antics escrits en català que es van trobar a la rectoria d'Organyà (Alt Urgell). Es tracta d'unes homilies escrites i predicades fa uns vuit-cents anys. «És veritat que encara que és ja del segle XII, el nostre petit homiliari trenca, a partir de l'occità, el costum eclesiàstic que eren escrits en llatí des de segles immemorials», afirma el Gmà. Ignasi Farreres Jordana, nadiu d'Organyà i autor d'aquesta representació teatral sobre les esmentades homilies, en la introducció del seu llibre. També dóna a conèixer el motiu del títol de la seva obra: *L'herència de Carlemany a Catalunya o les Homilies d'Organyà*. Segons el Gmà. Farreres, l'emperador germànic Carlemany «desconeixia el llatí i per tal motiu va urgir la necessitat de predicar en la llengua de cada poble; d'on van sorgir, a més de l'homiliari de Llemotges o el de París, el nostre». (C.C.)

Ignasi Farreres Jordana, *L'herència de Carlemany a Catalunya o les Homilies d'Organyà*. Edició particular, Mataró 2005, 96 pàg.

La Patum, una festa emblemàtica

La Patum és la festa del Corpus Christi de Berga. En aquesta ciutat des de fa segles cada any per Corpus surten els diversos elements de la comparsa (els gegants, l'àliga, els turcs i cavallets...). La Unesco la va declarar, el 25 de novembre del 2005, Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat. Ramon Felipó recull en aquest llibre una sèrie de fotografies antigues on «es pot veure com ha anat evolucionant la festa els primers anys del segle XX». Les imatges són dels fotògrafs Àngel Toldrà Viàzo, Luciano Roisin, Jaume Huch i Guixer, Narcís Cuyàs i Ramon Obiols. «Moltes de les seves fotografies van ser fetes a la Patum de Lluïment. Quan molts d'ells feien les seves postals no s'havia inventat encara el sistema per fer-les sense la llum del dia», assenyala Felipó. Qualifica la Patum com «una de les festes més emblemàtiques i espectaculars del món». Cal dir que aquest volum porta textos escrits en quatre idiomes: català, castellà, francès i anglès. A més, conté una àmplia bibliografia i una completa discografia en CD sobre la Patum. (C.C.)

Ramon Felipó, *Antigues imatges de la Patum*. Editorial Llibres de l'Índex, Barcelona 2006, 91 pàg.

Estudis sobre l'obra de Lluç

Un dels temes més importants en l'obra de sant Lluç és el de la pobresa i la riquesa. En aquest llibre, diferents autors d'Amèrica Llatina, Àsia i Europa (Massimo Grilli, Córdula Langner, Detlev Dormeyer...) investiguen des de la perspectiva pragmalingüística sobre els textos centrals de l'evangeli de Lluç i dels Fets dels Apòstols. Els seus articles demostren que Lluç va desenvolupar una perspectiva molt diferenciada de la riquesa i la pobresa: ni globalitza, ni condemna, sinó que més aviat proposa uns models concrets d'acció per tal que cadascú pugui fer servir solidàriament els seus propis béns. No hi ha cap mena de dubte que aquests textos poden il·luminar també la situació de la societat actual, en la qual la vida de gran part dels éssers humans està marcada per una enorme inseguretat existencial. Els models d'acció que presenta sant Lluç ofereixen moltes possibilitats per ser aplicats i actualitzats en les nostres situacions d'avui dia. En una de les pàgines d'aquest volum, se subratlla que «Lluç sempre va suggerir opinions riques en contrastos» i que «exigeix una consciència nova» en la societat i en l'Església. (C.C.)

AA.DD., *Riqueza y solidaridad en la obra de Lucas*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Evangeli i Cultura, Estella 2006, 325 pàg.

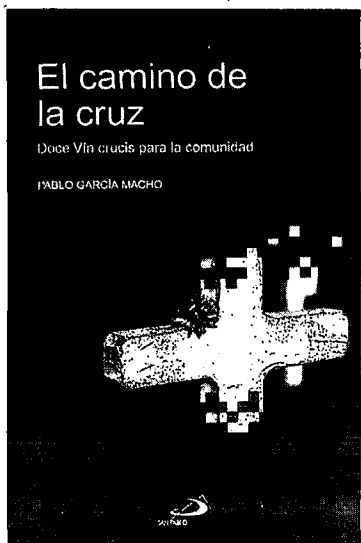

La creu, el camí de la vida

Deia sant Bernat que «la creu és el camí de la vida, el camí de la glòria, el camí del Regne etern». És el camí que va seguir el Senyor i el que hem de seguir tots els cristians per esdevenir veritables deixebles seus. El «camí de la creu» és el que s'anomena Via Crucis. «Els camins de l'home sobre la terra són molts i variats. N'hi ha cap a dalt, cap

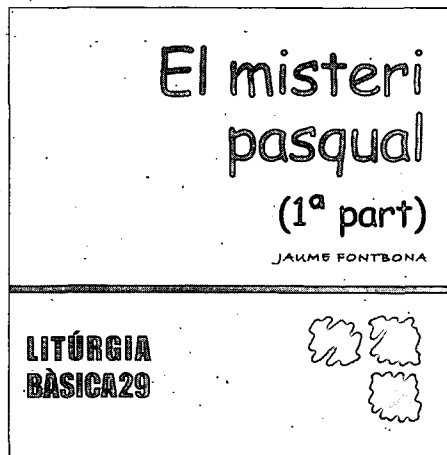
avall, cap a la dreta, cap a l'esquerra, drets, torts, en ziga-zaga o sinuosos. Però si són camins que ha de recórrer el cristià, seran sempre «camins de creu». Això no ens ha de causar tristesa, sinó alegria i goig immens en el més profund del nostre cor», escriu el sacerdot passionista Pablo García Macho en aquesta obra. L'objectiu del seu llibre és ajudar el lector a dur a terme de manera correcta aquest camí. L'autor proposa diversos Via Crucis: de sant Pau de la Creu, dels que pateixen, dels testimonis, de la justícia, de la solidaritat, de la comunitat, etc. En seu camí a Calvari i en la seva mort en la creu, Jesús ens va ensenyar lliçons molt importants per a la nostra vida, com ara que en el camí de la vida mai no anem sols, atès que amb nosaltres es troba també Maria. (C.C.)

Pablo García Macho, *El camino de la cruz. Doce Vía Crucis para la comunidad*. Editorial San Pablo, Col·lecció Betel, Madrid 2006, 205 pàg.

Tot sobre el misteri pasqual

Aquests dos quaderns pretenen explicar el que entenem per misteri pasqual, és a dir, la memòria de la mort i la resurrecció de Jesús i de tot el que significa. L'autor, Jaume Fontbona, assegura que el misteri pasqual «és l'element constitutiu no sols del cànon neotestamentari, sinó també de l'Església. El que constitueix el cristianisme com a tal és precisament la persona de Jesús —encarnat, crucificat, ressuscitat i glorificat— i la predicació apostòlica, arrelada en diverses comunitats i viscuda i testimoniada des d'aquestes diverses comunitats i en elles». Fontbona també recull la narració de la mort de Jesús a través dels quatre evangelistes: Mateu, Marc, Lluç i Joan. Un altre dels capítols està dedicat a la celebració del misteri pasqual. «El simbolisme eucarístic, amb la seva funció reveladora, vol que la presència del Senyor sigui més que una presència d'oferta, vol que es completi en una relació veritable de Persona a persona. El qui diu presència veritable diu comunió», subratlla Jaume Fontbona en una de les pàgines del llibre. (C.C.)

Jaume Fontbona, *El misteri pasqual (1a i 2a part)*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgia Bàsica, Barcelona 2006, 24 pàgines cadascun

La crítica literària d'aquesta setmana

Amb Maria i Grignon de Montfort

Tot el que es pot dir de la Mare de Déu, viscut des de la perspectiva del món d'avui, ho trobem en aquestes pàgines inspirades en l'espiritualitat de sant Lluís Maria Grignon de Montfort.

Calia que un home de l'experiència espiritual del P. Morinay es lliurés plenament a escutar tot el que hi ha en els escrits de Grignon de Montfort, per desvetllar els qui vivim en un món secularitzat i apartat de la transcendència, que és el missatge que ens aporta Maria, la filla predilecta de l'Altíssim.

Sobretot perquè deixa de banda l'argument típic basat en les excel·lències de la Mare de Déu per col·locar-nos de ple davant la realitat d'aquesta creatura en la qual Déu va posar els seus ulls per dispersar els superbs de la terra, i es va fixar en la petita de la seva esclava.

Morinay ens parla del «sempre més», que és una aspiració dels homes i dones d'avui, però dona la dimensió autèntica a aquesta aspiració, que es frustra amb els horitzons humans. Ens sap conduir pels camins de l'amor de la saviesa eterna, i ens endinsa en la felicitat de la creu inqüestionable i inexplicable.

Jean MORINAY.

María y la debilidad de Dios.

Combel editorial, Barcelona 2002, 320 pàg.

Aquesta espiritualitat eminentment montfortiana condueix directament, si s'aborda amb generositat, a la trobada amb Jesús, que és qui dona la clau del coneixement autèntic del món, contrastat precisament amb la saviesa de Déu.

Per això qui continua aquest itinerari entra en la saviesa de Déu amb les tres grans opcions de l'amor: la pobresa, la creu, la dependència... totes tres al cor mateix del lliurament, que dona pas a la felicitat veritable, que obre el camí envers la santedat.

I, on es trobarà sinó en Maria? Ella està amagada en Déu, i Déu està misteriosament amagat en ella des del moment de l'Encarnació.

I en ella hi ha el secret de la «feblesa» de Déu, ja que gràcies a ella, Déu comparteix amb els homes el seu fill.

Aquest llibre del P. Morinay és per

llegir i meditar amb pau, i cercar la veritable dimensió de la vida, per sobre de les estridències d'un món que ens atordeix amb el seu espectacle fals, amb les seves exigències, i amb les seves alienacions infinites... La seva lectura torna a la serenitat de l'evangeli, i a les estones de silenci i de pau en les quals ens sentim atrets envers el món inefable de la transcendència, sense, per això, deixar de viure la realitat de cada dia.

Excel·lent per a uns dies de recés, o per assaborir dia rere dia aquest regust imparable que deixa en l'ànima el contacte autèntic amb les «coses de Déu».

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Tres iniciatives de la Cobla Ciutat de Girona

La celebració del 30è aniversari de la Cobla Ciutat de Girona ha donat un nou impuls a aquesta formació que al llarg del temps s'ha fet creditora de l'admiració popular a partir dels bons dots interpretatius dels seus membres i el bon criteri dels seus responsables artístics.

Aquest mes de març tenim tres mostres d'aquest impuls musical. El 5 de març, a Foixà (Baix Empordà) va tenir lloc el darrer dels actes d'aquest 30è aniversari. Es tracta de la presentació de CD amb l'obra completa del jove tenora solista de la cobla, Josep Coll i Ferrando, nascut a Foixà fa també 30 anys.

Les 15 peces del nou CD de la Cobla Ciutat de Girona constitueixen la producció musical feta per aquest jove compositor entre el 1997 i el 2005 i que permet copsar-ne l'evolució artística, des de la peça *Inquietuds musicals* fins a la sardana *Banyolina*, premi popular de sardanes d'estrena de la competició de 'cobles' de la capital del Pla de l'Estany. La vàlua musical de Josep Coll ha estat reconeguda en diferents ocasions en els Memorials Francesc Basil i Pere Fontàs, i al Concurs per a Joves Compositors de Blanes amb les sardanes *El Codolar*, *Sant Martí d'Empúries* i *Foixà*, respectivament. També es recullen en aquest treball discogràfic les obres per a cobla de Josep Coll: *Aires populars* i *Concertino per a tenora i cobla*. Els altres títols d'aquest CD corresponen a

altres tantes sardanes: *Odissea*, *Castell de Farners*, *Commemoració a Lloret*, *Recordança*, *Les nimfes del llac*, *De Reus a Torroella*, *La goja de l'estany* i *Joliua parella*.

El dissabte 18 de març trobarem una altra iniciativa de la Cobla Ciutat de Girona. Es tracta de la presentació d'un nou espectacle que planteja un recorregut per la cançó catalana i la sardana, titulat *Nina i la Ciutat de Girona en concert*, amb l'actuació estel·lar d'aquesta popular cantant i la col·laboració literària de Lluís Subirana. Aquest acte tindrà lloc al teatre La Massa de Vilassar de Dalt, a la nit, en el prelude de la celebració del 7è Aplec de la Sardana d'aquesta vila del Maresme, que tindrà lloc l'endemà (19 de març), en sessions de matí i tarda.

Des de la seva fundació, la Cobla Ciutat de Girona inicia la seva temporada d'activitats amb un concert a la capital que dona nom a aquesta formació. Enguany aquest concert, que compta amb el suport organitzatiu dels Amics de la Sardana Teranostra de Girona, se celebrarà el 25 de març, a les 6 de la tarda, a l'Auditori de la Mercè amb un homenatge al compositor Joaquim Soms, del qual s'estrenarà la sardana obligada de tenora i fiscorn titulada *Girona sardanista*. En aquest mateix concert, s'estrenaran dues sardanes més, *La iaia petita*, de J. A. López i *Cargolina*, peça obligada de tible d'Agustí Pedrico, contrabaixista de la Cobla Ciutat de Girona. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

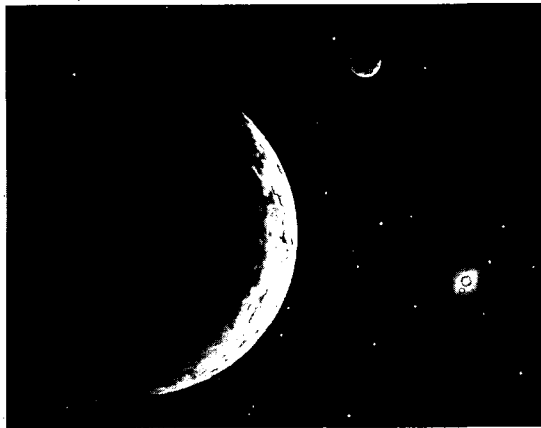
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

S'ha pogut calcular el diàmetre del «desè planeta» del sistema solar

El 29 de setembre de l'any passat en aquesta pàgina de «Ciència» us explicàvem que s'havia trobat un astre del sistema solar més enllà de Plutó que no té llum pròpia i que, doncs, compleix amb la definició de planeta. De moment no es va poder precisar gaire com era de gran, si bé semblava que ho era més que Plutó, que és el «nostre» novè planeta. S'anomena tècnicament 2003UB 313, i el seu descobridor, Mike Brown, li ha volgut posar el nom de Xena. De seguida després del descobriment es discutí si ja se'l podia considerar planeta del nostre sistema. De fet, però, no és més que un altre objecte dels molts que hi ha d'haver a l'anomenat *Cinturó de Kuiper* més enllà de Neptú i es prefereix no dir-ne planetes. Un d'ells, però, és el planeta Plutó, que fa excepció perquè en rep el nom des del 1930, any en què fou descobert. L'òrbita de 2003UB 313 és molt excèntrica: la seva distància del Sol oscil·la entre 14.500 i 5.500 milions de quilòmetres i ara és a 5.900; en aquest moment es troba més a prop de nosaltres que Plutó (que té l'òrbita entre 7.369 i 4.431 milions de km).

Quina és l'actualitat que us haig de contar? Que per fi s'ha pogut determinar amb una seguretat molt alta el valor del diàmetre de 2003UB 313 (o Xena): és

Ara que se'n sap la mida només queda per discutir si val la pena, o no, dir-ne planeta. Alguns diuen que o bé s'ha de posar Xena a la llista o bé se'n ha de treure Plutó. Nosaltres no hi podem pas dir l'última paraula. El *Cinturó de Kuiper* conté molts altres objectes que, si bé més petits, no es pot pas afirmar que tinguin una constitució gaire diferent de Xena i Plutó, i serien també planetes. Esperem que hi decideixi la comunitat científica mundial.

de 3.100 km, efectivament més gran que el de Plutó, que el té de 2.200, si bé no arriba a la nostra Lluna, que és de 3.474. Com s'ha pogut saber? La cosa no ha estat fàcil: ha calgut la col·laboració del telescopi IRAM de Punta Veleta, a Sierra Nevada (Granada), amb les observacions del telescopi espacial d'infrarojos *Spitzer* de la NASA. Els càlculs, a partir de la resplendor i calor que emet, fets per un equip alemany, encapçalat per Frank Bertoldi, de la universitat de Bonn, sembla que són correctes. Ho han publicat a la revista *Nature* el 2 de febrer passat. El que no han pogut determinar és la seva massa; Xena no té cap satèl·lit per poder saber la força gravitatòria que exerceix.

A actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

38 Primeres determinacions de les distàncies de les estrelles

A l'època de Copèrnic l'objecció principal que li posaven els astrònoms contraris a l'heliocentrisme era el fet que les estrelles fixes es veuen col·locades al cel exactament igual durant tot l'any, cosa que no seria així, deien, si la Terra es trasllada en òrbita al voltant del Sol. La cosa es pot il·lustrar amb un exemple: si hom es col·loca a una certa distància d'un bosc i es posa a girar a l'entorn d'un arbre, veurà que la posició relativa dels arbres més pròxims varia visualment respecte dels més distants, i això no veiem que passi amb les estrelles fixes que sempre es contemplen al mateix lloc respectiu. Copèrnic responia dient que les fixes es troben molt lluny, tan lluny que la petita variació angular causada per la translació de la Terra no la podem apreciar.

Tenia raó Copèrnic, ja ho sabem. Al seu temps, sense telescopi, era impossible adonar-se de la petita variació que existeix realment. I a mesura que es perfeccionaren els telescopis i que l'acceptació de la teoria copernicana es féu general molts es llançaren a mesurar la petita diferència angular de la visual dirigida, al llarg de l'any, a un estel pròxim respecte d'un de més llunyà, per calcular-ne l'angle de *paral·laxi anual* (angle que farien dues visuals dirigides l'una al Sol i l'altra a la Terra des de l'estrella), que ens proporcionaria també, per trigonometria elemental, la seva distància. Ho intentaren Flamsteed, Cassini, Römer, Bradley i Herschel. I tots fracassaren, però, recordem-ho, Bradley aconseguí demostrar el moviment de la Terra al voltant del Sol amb la descoberta de l'aberració de la llum. Per la seva banda, Herschel descobrí tantes estrelles dobles perquè perseguia parells dobles per perspectiva visual que haurien

variats al llarg de l'any i demostrat la paral·laxi.

Després de Herschel encara hi hagué els intents infructuosos de Piazzini (1803), Brinkley (1812), Arago (1812), Lindeman (1813) i Struve (1820). Hauríem d'esperar el 1838, setze anys després de la mort de Herschel, per a l'èxit.

Friedrich Wilhelm Bessel (1784-1846)

Va néixer el 22 de juliol de 1784 a Minden (Prússia). Començà fent de comptable, però al mateix temps estudià astronomia. Tenia vint anys quan recalculà l'òrbita del cometa Halley i envià el resultat a Olbers, que en quedà gratament impressionat i li concedí un lloc al seu observatori. El 1810 el rei Guillem III de Prússia volgué construir un observatori a Königsberg i trià Bessel per a ser-ne el superintendent. I és aquí on Bessel treballà fins a la mort.

Va repassar les més de 60.000 observacions de Bradley, per fer-ne un bon catàleg estel·lar que publicà el 1818, el més exacte de tots els que fins aleshores s'havien fet. Contenia 3.222 estrelles. Afeegim-hi que un deixeble seu, Friedrich W. A. Argelander (1799-1875), es dedicà a ampliar-lo i entre 1859 i 1862 en publicà un altre de 324.198 estrelles, que és el que durant més d'un segle s'ha utilitzat a tots els observatoris. Però la celebritat de Bessel va ser deguda a una altra cosa: haver estat el primer a determinar la paral·laxi d'una estrella: la 61 Cygni, que Piazzini havia observat que era de moviment ràpid. És de 5a magnitud, no gaire brillant. Bessel, amb la paciència de tot bon astrònom, la va anar seguint uns anys fins que

el 1838 pogué anunciar, sense cap mena de dubte, que n'havia trobat la paral·laxi: 0,676 segons d'arc, cosa que corresponia a una distància de 6 anys llum. Els valors admesos actualment són 0,3 segons que donen 11,1 anys llum per a la llunyania, però no treu el mèrit d'haver pogut afirmar que tenia paral·laxi.

De Bessel, encara n'hem de dir que va fer altres troballes. Amb l'*heliòmetre* que ell mateix va dissenyar, i que Fraunhofer va construir, podia amidar desplaçaments mínims de les estrelles i aplicant-lo a Sírius i Procion va notar que feien un moviment oscil·latori i el 1844 hi va trobar l'explicació que publicà: són estrelles dobles que tenen una companya invisible al telescopi. I l'encertà. La companya de Sírius fou descoberta visualment el 1862 per Alvan G. Clark (1832-1897) i classificada com a *nana blanca* el 1915 per Walter S. Adams (1876-1956).

Bessel també calculà les masses de Júpiter i Saturn amb molta més precisió del que es tenia i va anunciar que el planeta Urà presentava una pertorbació en el seu moviment que exigia la presència d'un altre planeta desconegut. Tenia raó, però no va poder veure confirmada la seva predicció. Va morir el 17 de març del 1846 i el nou planeta, anomenat Neptú, es descobrí el 23 de setembre d'aquell mateix any.

Es calculen dues paral·laxis més al cap de poc

Thomas Henderson (1798-1844) era un astrònom escocès. La família li havia fet estudiar la carrera de lleis però ell aconseguí dedicar-se a l'astronomia. El 1831 anà a Sud-Àfrica a dirigir l'observatori del cap de Bona Esperança. Des d'allà

l'estrella més brillant és l'alfa del Centaure. Si Bessel havia pensat en una estrella de moviment ràpid, ell pensà en una altra cosa: si brillava més deu ser perquè és més a prop. I es dedicà, com Bessel, a seguir-ne durant un temps la posició i va trobar, efectivament, que tenia paral·laxi: 0,75 segons, que donava una distància de 4,3 anys llum. Sembla que va acabar els seus càlculs abans que Bessel els seus, però no els donà a conèixer fins al 1839. Per això es dona la prioritat a Bessel. Henderson, en tornar de l'Àfrica fou nomenat astrònom reial d'Escòcia i féu de professor d'astronomia fins a la mort. Ara sabem que l'alfa del Centaure és efectivament la més pròxima a nosaltres, i que és una estrella doble, i s'anomena *Proxima* la component de la parella que ens és més propera.

Friedrich Georg Wilhelm Struve (1793-1864) era alemany, nascut a Altona (Schleswig-Holstein). El 1808, per escapar de servir als exèrcits de Napoleó que aleshores ocupava Alemanya, se'n anà a Dinamarca, després a Estònia (província russa aleshores) i entrà a la universitat de Dorpat (ara Tartu) i passà tota la resta de la vida a Rússia. Va ser més de vint anys director de l'observatori de Pulkovo, prop de Sant Petersburg, construït per ordre del tsar Nicolau I, i es va dedicar sobretot a estudiar les estrelles dobles. I també volgué obtenir la paral·laxi d'una estrella. Va adoptar el mateix criteri de Henderson escollint una estrella brillant, la Vega de la Lira. Després d'un primer intent fallit el 1820, el 1839 amb un telescopi de refracció construït per Fraunhofer que en aquell moment era el millor del món, pogué determinar-ne la paral·laxi: 0,12 segons corresponents a 27 anys llum de distància.

Aquestes primeres determinacions de paral·laxis demostraren una cosa: que les estrelles són molt llunyanes. Fem una comparança: si posem un centímetre per a la distància Terra-Sol, l'alfa del Centaure estaria a 2,7 quilòmetres, la 61 Cygni, a 74, i la Vega, a 164.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

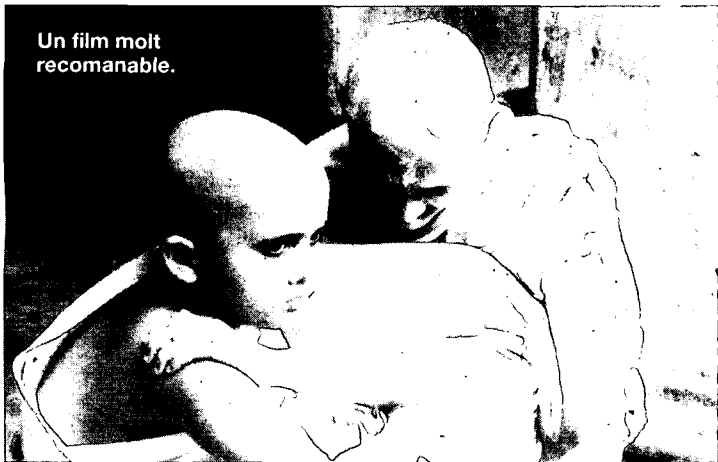
Agua ****

Directora i guionista: Deepa Mehta.
Intèrprets: Sarala, John Abraham, Lisa Ray, Seema Biswas.
Gènere cinematogràfic: drama.
Índia-Canadà, color, 2005. 115 minuts.
Públic: joves-adults.

L'Índia, el 1938, encara és un país colonial, sota l'imperi britànic, però convulsionat pel moviment d'independència de Gandhi. Tot i això, la vida per a les vídues segueix el mateix camí que dos mil anys enrere: abandonament i pobresa.

La directora i guionista Deepa Mehta, nascuda a l'Índia, però amb una trajectòria professional internacional, ha recreat una de les seves inquietuds més profundes com a dona i com a hindú: el destí desesperant de les vídues. El retrat que fa la pel·lícula és dur i està tenyit d'un caire ideològic-religiós sempre dut amb mesura, sense acritud ni complaença, cosa que permet reflexionar, apropar-se i comprendre millor un problema encara present en la societat índia. Encara que el ritme pot semblar lent i cadenciós, la veritat és que cada pla de la pel·lícula aporta alguna dada sobre els personatges, la seva situació i perspectives, sempre acompanyats per l'aigua, com a metàfora de la purificació i del bàlsam físic i espiritual. *Agua* ofereix un bany de cultura hindú, juntament amb una fotografia sòbria i magnífica i un passeig una mica trist pels racons d'aquestes ànimes solitàries.

• Humor: 1/2; acció: 1; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3)

Un film molt recomanable.

Syriana ****

Director i guionista: Stephen Gaghan.
Intèrprets: George Clooney, Matt Damon, Jeffrey Wright, William Hurt, Amanda Peet, Christopher Plummer.
Gènere cinematogràfic: thriller.
Estat Units, color, 2005. 126 minuts. / Públic: joves.

Aquest thriller polític es desenvolupa en el marc de les intrigues i la corrupció de la indústria mundial del petroli. Des dels poderosos intermediaris de Washington fins als treballadors dels jaciments petrolífers del golf Pèrsic, les múltiples trames de la pel·lícula s'entrellacen per mostrar les conseqüències humanes de la cruel recerca de poder i riqueses.

Hi ha equips que sembla que funcionen. El director i guionista Stephen Gaghan ja va triomfar a *Traffic* juntament amb Steven Soderbergh, mentre que Soderbergh i George Clooney comparteixen empresa productora i múltiples projectes en comú (*Ocean's eleven*, *Solaris*, *Buenas noches, y buena suerte...*). Ara, Gaghan escriu i dirigeix aquest film, que compta amb Soderbergh i Clooney com a productors executius. Aquest actor, a més, interpreta un agent de la CIA, paper pel qual ha obtingut l'Oscar al millor actor secundari.

El film es basa en el llibre *See no evil*, de Robert Baer, que recull les memòries escrites per un exagent de la CIA —el mateix Baer— al Pròxim Orient com a oficial per a la Direcció d'Operacions de la CIA des del 1976 fins al 1997. *Syriana* és un terme real utilitzat pels gabinets estratègics de Washington per descriure una hipotètica reestructuració del

George Clooney ha guanyat un «Oscar» per aquest paper.

Pròxim Orient. La pel·lícula es converteix —com ja ho va fer *Traffic* amb la droga— en una ullada general, però bastant completa, al món intrigant, complex i fosc del petroli i del poder polític i econòmic.

El mateix estil de fotografia —lluminosa i fins i tot cremada, en algun moment— i realització —força *travélings* càmera en mà— aconseguixen implicar l'espectador en un guió que demana atenció, però que també aporta emoció. Sense demonitzacions fàcils, *Syriana* denuncia els abusos i mostra també el costat humà d'un sector allunyat del ciutadà normal i corrent, però que l'implica diàriament, ja que el petroli continua sent una de les nostres principals fonts d'energia.

• Humor: 0; acció: 2 i 1/2; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

La importancia de llamarse Ernesto ***

Director i guionista: Oliver Parker.
Intèrprets: Colin Firth, Frances O'Connor, Judi Dench, Reese Witherspoon.
Gènere cinematogràfic: comèdia romàntica.
Estat Units, color, 2002. 100 minuts. / Públic: joves.

Jack té un secret. D'una banda, gaudeix d'una vida tranquil·la i respectable al camp, on exerceix com a protector de la bellíssima Cecily. Però, de l'altra, quan necessita més al·licients, Jack s'escapa a Londres, on es converteix en el seu imaginari germà Ernest Worthing. Ernest és un home dissolt amb gran preferència per la vida extravagant, extrem que comparteix amb el seu únic amic, Algy.

Tot i això, l'objectiu de la seva última excursió és proposar en matrimoni a la cosina d'Algy, Gwendolen. Ignorant de l'autèntica identitat de Jack, Gwendolen accepta de bon grat la proposta. Això no obstant, la mare de Gwendolen, la temuda Lady Bracknell, té uns altres plans per a la seva filla.

Es tracta d'una comèdia d'emboïcs, basada en l'obra de teatre més exponencial de l'estil d'Oscar Wilde. Com també va fer amb *Un marit ideal* (una altra peça de Wilde), Oliver Parker manté gairebé intacte el text original —amb les seves ironies fines, les ento-

Una pel·lícula entretinguda.

nacions exagerades i la sàtira dels usos socials del moment— per permetre als actors —tots ells magnífics— lluir-se i divertir-se (es percep un cert to d'autoparòdia en el guió i en les interpretacions) fins a l'última escena. Encara que com a pel·lícula no aporta res d'especial, aquesta adaptació teatral permet a l'espectador passar una bona estona amb un guió intel·ligent.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: culte (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

▷ **Numb3rs**

Dimarts - 23.15 h. - Antena 3

Antena 3 va estrenar la setmana passada *Numb3rs*, una producció dramàtica firmada pels realitzadors Ridley i Tony Scoot, que mostra les peripècies de dos germans que tracten de resoldre els casos més enigmàtics amb l'ajut de les matemàtiques.

La sèrie s'inicia quan Don Eppes, un agent de l'FBI, decideix reclutar el seu germà Charlie, un expert en matemàtiques, per lluitar contra el poderós crim organitzat a la ciutat de Los Angeles. Els germans, que treballaran de forma molt diferent, actuaran sota les ordres de l'eficient Terry Lake i seran ajudats pel novell David Synclair.

El lema de la sèrie és molt senzill: «Els números no menteixen, les persones, sí». La veritat és que molts dels casos tractats a la sèrie estan basats en esdeveniments reals resolts per l'FBI amb l'ajut dels números.

▷ **Buffy cazavampiros**

De dilluns a divendres - 13.25 h. - Cuatro

La sèrie es basa, en part, en la pel·lícula feta l'any 1992 amb el mateix nom, escrita i produïda pel seu creador, Joss Whedon. Sota una aparença lleugera d'humor i aventures contra monstres, presenta uns personatges en principi adolescents que, poc a poc, s'hauran d'enfrontar a conflictes cada cop més dramàtics. Destaca la feina de caracterització i els efectes especials. Agradarà sobretot als seguidors del gènere fantàstic amb aires vampírescos.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Endavant Espanyol*
19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *Piscobabis*
19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-22.00 *Radiofórmula*
23.00-00.00 *Persona i vida*

00.00-01.00

Pregària de Completes
La gran diferència
Ressons
Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *Piscobabis*
19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Mirades de cinema*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00

Radiofórmula
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
Radiofórmula
12.00-18.00 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.00-18.30 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Covà de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 19

08.45 *Shalom*

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 *Islam hoy*

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 *Buenas noticias TV*

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.30 *Con todos los acentos*

Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*

«Teresa Ekobo.»
Entrevista a Teresa Ekobo, cap de redacció de la revista *Pantalla 90*.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*

Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» narrades en primera persona.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la coral polifònica Arrels de Joventut de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), sota la direcció de Víctor Gregorio.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 *Els camins de la calma*

Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 20

17.00 *Pueblo de Dios*

Director: Julián del Olmo.

Diumenge 19

10.15 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Divendres 17

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Música i missatge

Barcelona 106.6

Tarragona 100.6

Catalunya Central 93.7

Girona 103.4

Tortosa 90.1

Garraf 96.8

Vic 91.3

Lleida 91.5

Cerdanya 104.4

La Seu d'Urgell 105.0

Andorra 107.5

www.radioestel.com

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

SETMANA SANTA

• **TIBIDABO.**— Diumenge de Rams: a les 12.00, benedicció de rams a la basílica; a les 13.00, benedicció de rams a la cripta; **Dijous Sant:** a les 8.00, laudes; a les 18.30, missa vespertina. Sopar del Senyor; a les 21.30, hora santa, i a les 23.00, vetlla extraordinària; **Divendres Sant:** a les 8.30, laudes; a les 11.30, ofici de lectures; a les 12.00, via crucis; a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 8.30, laudes; a les 23.00, Vetlla Pasqual; **Pasqua de Resurrecció:** horari de misses dels dies festius.

• **BETÀNIA.**— Del 12 al 16 d'abril, exercicis espirituals de Setmana Santa dirigits pel P. Pere Suñer, s.j., a la casa Betània, c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat, tel. 933 751 102.

Internet

• **PERÚ.**— www.vicariatojaenperu.org és la pàgina web del vicariat apostòlic de Jaén (Perú). Ofereix notícies sobre les activitats desenvolupades per l'Església en aquesta zona de la selva peruana. La pàgina informa sobre l'organització i la història de la jurisdicció eclesiàstica, els llocs de missió i el treball de les diferents seccions pastorals.

Altres bisbats

• **CONFERÈNCIES DE L'AULA PEDRO ARRUEPE.**— El 22 de març, conferència de Juan López de Uralde (director de Greenpeace a Espanya) sobre *Ante el deterioro ecológico*; el 23, xerrada de Víctor Renes (doctor en Sociologia i membre de Càritas espanyola) sobre *Ante la desigualdad social*. Totes dues seran a les 20.00 a la parròquia de Sant Francesc de Borja, c/ Maldonado, 1 - Madrid, tel. 915 760 607.

Barcelona

• **COL·LEGI MAJOR BONAIGUA.**— L'Aula de Teologia de l'Oratori de Santa Maria del Col·legi Major de Bonaigua organitza una sessió sobre l'encíclica de Benet XVI, *Deus caritas est*, a càrrec del Dr. Antoni Carol sobre *L'amor és servei: solidaritat cristiana*. Serà el 18 de març, a les 12.00, al carrer Jiménez i Iglesias, 1 - Barcelona, tel. 932 049 551, web: www.bonaigua.net

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 18 de març, a les

18.00, conferència quaresmal de Pilar Albajar, educadora, sobre *La meua experiència quaresmal des del compromís docent*. C/ Lluís el Piadós, 1 - Barcelona, tel. 932 680 742.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 19 de març, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics a l'Ateneu Barcelonès, c/ Canuda, 6 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Organitza una sèrie de conferències quaresmals amb el títol genèric de «Catalunya, cristiana? 10 anys després del Concili Provincial Tarraconense». La darrera serà el 19 de març, a les 19.30, *Testimonis del Déu vivent a la nostra societat*, amb Mn. Miquel Barbarà Anglès, vicari general de Tarragona. Tot seguit hi haurà un estona de silenci, vespres solemnes i, a les 20.30, eucaristia. Possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació. Servei de guarderia; d'altra banda, el 23, a les 20.00, Mn. Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, parlarà sobre *Fe i ciència: una relació impossible?* Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona.

• **EQUIP DE PASTORAL OBRERA DE BADALONA-SANT ADRIÀ.**— El 20 de març, de 19.00 a 21.00, a la parròquia de Santa Clara (barri de Morera), *Com vivim la nostra pertinença a l'Església local i universal i com créixer en vida comunitària i responsabilitat*. Més informació: tel. 933 953 554.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 20 de març, a les 20.45, escola de pregària sobre *Francesc Xavier i la trobada amb les religions orientals*, amb Xavier Melloní, s.j.; el 21, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols, catedràtic d'Història, i Óscar Mateos, llicenciat en Ciències Polítiques; el 24, a les 19.00, cinefòrum sobre la pel·lícula *Promises*, amb Ignasi Salvat, s.j. (president de CiJ, professor de Moral a la FTC), Quim Pons, s.j. (de Migra-Studium) i Neus Forcano (pedagoga). Més informació: c/ Rogèr de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 20 de març, a les 19.30, reflexió d'actualitat cultural i religiosa amb Assumpta Sendra (llicenciada en Teologia i en Periodisme, i directora de la revista *Re*); del 27 al 31, de 19.15 a 21.30, aula sobre *La ritualitat en les societats ultramodernes*, a càrrec de Danièle Hervieu-Léger. Més informació: c/ València, 244, 2n - Barcelona, tel. 934 880 888, web: www.fundaciojoanmaragall.org

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El Museu Geològic i els Amics del Museu Geològic del Seminari organitzen el cicle «Paleon-

tologia humana», amb una sèrie de conferències que pronunciarà Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL). La propera xerrada serà el 21 de març, a les 18.30, sobre *L'Homo habilis, H. ergaster, H. heidelbergensis i H. neanderthalensis*. Sala Sant Jordi, edifici del Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231, tel. 934 541 600.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 21 de març, a les 19.00, vídeo sobre el Sant Llençol de Torí, presentat i comentat per Miquel Morell i el G. Mariano. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **FUNDACIÓ AJUDA I ESPERANÇA.**— El Telèfon de l'Esperança de Barcelona celebra 37 anys i el 19è aniversari de la seva segona etapa. El 23 de març, a les 19.30, José M. Pallarés Soubrier, filòsof i teòleg, parlarà entorn del tema *La comunicació ens obre a l'Esperança*, després hi haurà un petit refrigeri. Serà a la seu de la Fundació, c/ Modolell, 41 - Barcelona. Cal confirmar l'assistència al telèfon 932 020 260, de 9.00 a 14.00.

• **PARRÒQUIA DE SANT OLEGUER.**— El 25 de març, de 10.00 a 13.00, recés quaresmal predicat pel P. Manel Bellmunt amb el tema *Vida cristiana. Vida pasqual*. C/ Nàpols, 133 - 137 - Barcelona, tel. 932 313 604.

• **MARE DE DÉU DE LA CINTA.**— La Confraria i coit d'honor de la Mare de Déu de la Cinta celebra a Barcelona la festa del descendiment a Tortosa de la Mare de Déu el 25 de març, a Santa Maria del Pi, amb missa a les 11.00. Presidirà el consiliari, P. Nicolás Echave Sustaeta, s.d.b. A l'ofertori es presentaran els nens a la Mare de Déu.

• **PARRÒQUIA NTRA. SRA. DELS ÀNGELS.**— El 25 de març, a les 18.30, reflexió quaresmal *Maria al peu de la creu*, a través de la imatge, la paraula i la música. Concert de Bach de la soprano Carmen Montoya; el 26, a les 11.00, *El desert com a camí d'esperança*; a les 13.00, eucaristia. La trobada durarà fins a després de dinar. C/ Balmes, 76 - Barcelona.

• **SANT GALDERIC.**— Amb motiu de la benedicció d'una imatge nova de sant Galderic a l'ermita de Sant Simó de Mataró, el 26 de març, després de la missa d'11.00, es podrà visitar una exposició de goigs del sant, patró dels pagesos catalans. Més informació: a/e: santgalderic@wanadoo.es

• **CONFRARIA DEL NEN JESÚS.**— El 26 de març, a les 17.00, missa i consagració dels nens i petició de fills pels matrimonis que ho desitgin. Monestir de

la Visitació, Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **PARESTEATINS.**— El 26 de març, a les 18.00, conferència de la Dra. Inès Castel-Branco i concert del Conservatori de Música del Liceu d'octet de violoncelles amb obres de H. Villa-Lobos i Metàlica, i quartet de saxos amb obres d'E. Bozza, A. Vivaldi, J. Anuláis, L. Bernstein i J. Iturralde. C/ Consell de Cent, 293 - Barcelona. Entrada gratuïta, aportació voluntària.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 26 de març, a les 18.00, conferència quaresmal del Dr. Josep M. Rovira Belloso *Crist ens ensenya a viure i a créixer malgrat el dolor del món*. C/ Anglí, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915.

• **CATÒLICS I VIDA PÚBLICA.**— Del 31 de març al 2 d'abril la Universitat Abat Oliba CEU organitza la convenció Catòlics i Vida Pública amb el tema *Guanyant el dret a escollir*. Hi intervindran, entre altres ponents, Mons. Jaume Pujol (arquebisbe de Tarragona), Mons. Lluís Martínez Sistach (arquebisbe de Barcelona) i Josep Miró i Ardèvol. Més informació: tel. 932 521 427, web: www.convenciocatolics.uao.es

• **PARRÒQUIA DE SANT NARCÍS.**— El 3 d'abril, recés de preparació per a la Setmana Santa: a les 18.00, exposició del Santíssim amb cants d'adoració i lloança; a les 18.15, prèdica sobre *Actualització de la Passió de Crist en els pobles crucificats, en els marginats i com nosaltres contribuïm en la Passió i en el seu alliberament (pas de la mort a la vida)*; a les 18.30, treball en grups; a les 19.00, posada en comú; a les 19.15, pregària personal i confessions; a les 19.45, reserva; a les 20.00, eucaristia. C/ Antonio Machado, s/n - Barcelona.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 4, 18 i 25 d'abril, i 2, 9, 16 i 23 de maig, Mn. Josep Lluís Arín impartirà el curs *Obra del cronista (Esdras, Nehemias, 1-2 Cròniques) i Dues històries monogràfiques (1-2 Macabeus)*. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **ESCOLA D'ANIMADORS BÍBLICS.**— El 8 d'abril, de 10.00 a 13.30, es convida a participar en el projecte «Despertar les llavors: llegir la Bíblia des de la vida». Es compartiran experiències al servei de la Paraula de Déu a les comunitats treballant l'evangeli de Marc. Coordina i anima: Justino Martínez, missioner combonià. Més informació: tel. 934 278 577, a/e: juspaz@combonianos.com

Girona

• **FORMACIÓ.**— El 20 de març, a les 21.30, xerrada de formació sobre *Els fets dels apòstols*, amb el claretà Anton Maria Vilarrubias. Serà a la parròquia de Santa Maria dels Turers de Banyoles.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 20 de març, a les 21.30, xerrada sobre *El malalt de la parròquia: una prioritat*, a càrrec de Mn. Josep Maria Tor, delegat diocesà de Pastoral de la Salut. Serà a la rectoria de Caldes de Malavella.

• **LAICAT.**— Cicle de conferències «La

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Des del carrer

Embarcat al capdavant d'una entusiasta aventura missionera al Brasil, el P. Delton Filho va viatjar recentment a Europa per conèixer experiències i intercanviar impressions professionals en el camp dels mitjans de comunicació. S'ha quedat sorprès dels recursos tècnics i humans amb què aquí comptem. A la seva diòcesi, cinc persones s'ocupen elles soles de la revista diocesana, la ràdio i l'organització de concerts de música per tot el país. Ara el seu repte és aconseguir comprar l'emissora en la qual estan llogats per poder emetre així programació cristiana les 24 hores del dia.

El P. Delton Filho és teòleg, músic i responsable de comunicació de la diòcesi brasilera d'Uruaçu (pedeltonfilho@freelines.com.br)

«La nostra missió és atreure la gent cap al Cor de Jesús»

—Comença a ser molt freqüent trobar sacerdots dedicats a la música...

—Al Seminari sempre em va agradar la música però poca cosa més. Amb el temps vaig anar veient que la figura sacerdotal exercia al Brasil una influència molt forta, gairebé mística, i que la gent responia molt bé a la música cantada per un sacerdot. Constatada aquesta realitat, vaig decidir dedicar temps a la música i fa dos anys, en companyia d'un grup de joves laics, vam començar a treballar en l'elaboració d'un CD. Així va néixer «Junto al Corazón», el nostre primer disc, del qual estem molt satisfets. El nostre objectiu amb ell és atreure cap a Déu els que estan més allunyats: apropar-los al cor de Jesús, perquè tots tinguin un sol cor. Són ritmes ben alegres, influïts per les músiques brasileres, que parlen de Déu i del Cor fidel de Jesús.

—Qui t'acompanya en aquesta aventura?

—Arran de començar a moure'm en aquest àmbit, i en contacte amb grups de joves, es va formar una petita comunitat amb el nom de Cor Fidel. La formem un servidor i quatre laics —tres noies i un noi— que hem decidit deixar-ho tot per consagrar-nos a Déu i servir-lo en una experiència missionera nova. El bisbe

de la nostra diòcesi d'Uruaçu, Mons. José Silva, no només ens ha donat el vistiplau, sinó que també ens ha encarregat la responsabilitat dels mitjans de comunicació.

—Sou, doncs, una nova comunitat dedicada als mitjans de comunicació?

—La comunitat Cor Fidel, encara molt incipient, neix com a resposta a la necessitat d'una nova evangelització. En principi no hi havia intenció de fundar res, però a través del desig de diversos joves, hem intentat respondre a la crida de Déu. Va ser el bisbe, al corrent sempre de les nostres activitats, qui ens va aportar després el camí més exacte: el de la pastoral de la comunicació. Vam començar estrictament amb la música, amb concerts pel Brasil... i més tard Mons. Silva ens va demanar que ens ocupéssim del diari diocesà *Caminad Juntos*, que ja existia, i de la ràdio, que vam iniciar fa uns tres mesos...

—No deu ser fàcil iniciar una ràdio de zero...

—Realment no ho és, però és una experiència molt bonica perquè en aquesta regió del centre del Brasil gairebé no hi ha ràdios catòliques. Gran part de la nostra programació es basa en la pregària en directe, el contacte amb

la gent, l'intercanvi d'experiències. En els primers 30 dies de ràdio, ens van trucar més de 1.000 persones per telèfon. Actualment emetem de 6.00 a 22.00 h, tot i que el repte és emetre les 24 hores del dia. De moment no tenim condicions humanes ni econòmiques. Per això donem molt de protagonisme a la música, tant regional com religiosa. També emetem música popular brasilera i evangèlica.

—Què més ens pots explicar de la comunitat Cor Fidel?

—Fa poc més d'un any que compartim plegats la vida. El que més atreu l'atenció de la gent és que cinc persones ho haguem deixat tot per aquest tipus d'evangelització. La nostra consagració interpel·la: vida comunitària entre un sacerdot, tres noies i un noi. Marcats per una certa espiritualitat carismàtica, ens sentim hereus de sant Francesc, sant Josep, santa Faustina Kowalska, santa Teresina de l'Infant Jesús i sant Joan Bosco. Ara, en aquesta nova fase d'actualització, el nostre gran referent és Joan Pau II, a qui hem dedicat el nostre disc. Ell és el nostre principal protector.

—Com a sacerdot, no només cantes, dirigeixes el diari i la ràdio, sinó que també ets professor d'Antropologia al Seminari. D'on treus temps per a tot?

—És un miracle. El Senyor ens dona la força i ens hi ajuda. La pregària diària i l'amistat són els nostres principals punts. El que molta gent no sap és que vivim de la providència. I la providència va responent...

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El bisbe Pere Casaldàliga

Ens omple de goig l'atorgament del premi Catalunya al bisbe Pere Casaldàliga, de São Félix. És un reconeixement just a aquest bon català que ha gastat la seva vida al servei dels pobres del Brasil. Just i oportú, en aquest moment d'una certa confusió transversal entre nosaltres. Ell valora —acaba de dir-ho— amb la seva fina sensibilitat que li fa veure tota la vida com a gràcia, aquest reconeixement que li arriba de la seva terra.

Però és especialment a nosaltres que ens fa bé. L'extraordinària audiència que va aconseguir el bisbe Pere, no fa gaire, en la seva última entrevista televisiva palesa una certa nostàlgia de referents que facin possible refer l'esperança. Una esperança que, en graus diversos, molts tenen la impressió d'estar perdent... Esperança, vull dir, en un cristianisme encarnat en la història i compromès, sobretot, amb la causa dels pobres. Esperança d'una Església alliberada de les hipoteques no ja d'un Estat dictatorial com, de joves, demanàvem, sinó del rerefons d'intransigència que l'alimentava i que continua més viu que no creïem, reencarnat en la democràcia.

Fa temps que la personalitat de Pere Casaldàliga està definitivament construïda i que el seu compromís està irreversiblement pres. Ho ha fet vivint enmig de les llums i de les ombres del nostre temps: amb factors de lucidesa i de generositat, amb factors d'incerteses i de contradiccions. Que Casaldàliga sigui qui és i com és, ho devem al fet que ell no ha condicionat les seves opcions a un canvi previ de la societat o de l'Església, sinó que les ha preses sobre la marxa, d'acord amb la seva consciència i amb llibertat d'esperit. Així, la seva vida, en lloc de restar confinada en el terreny de les hipòtesis, les especulacions o la queixa, s'ha situat en l'àmbit de la realitat. Ha optat per fer ell allò que calia que fes tothom i, d'aquesta manera, ha obert camins per als altres.

Alguns dels títols dels seus llibres ja suggereixen l'amplada de la seva mirada. Per exemple, *Yo creo en la justicia y la esperanza* o *En rebelde fidelidad*. És a dir, a Casaldàliga la fe cristiana no l'ha allunyat mai de l'entorn: l'ha dut més aviat a denunciar el latifundisme i a fer costat als camperols *sem terra*. Lluitant per ells, per tots els pobres, ha cercat la justícia, amb esperança. Ha experimentat rebel·lia vehement davant la marginació i el latifundi. Ha restat fidel al projecte de l'Evangeli i per això ha vindicat una Església inculturada en l'Amazònia, lliure de residus colonialistes.

Casaldàliga assumeix, així, el nucli més genuí i irrefutable de la teologia de l'alliberament. Molts —i ell, el primer— ho subratllaran legítimament. Altres preferiran referir-se a textos més clàssics, com al recent *Compendi de la doctrina social de l'Església*, on s'afirma que l'atenció als problemes de la justícia, del desenvolupament, de l'alliberament «és part integrant del ministeri d'evangelització de l'Església» (Cf. núm. 6). Tant se val... L'important de Pere Casaldàliga és el que ha fet: s'ha aturat per ajudar l'home ferit, com el bon samarità.

Ara mateix

Rauxa

Setmanes enrere la publicació d'unes caricatures sobre Mahoma en diversos diaris europeus va provocar una onada de violència molt greu —amb incendis i assassinats inclosos— que va travessar de banda a banda tota la geografia islàmica, des d'Indonèsia fins a Nigèria. Només uns dies més tard, una bomba destruïa un santuari xiïta de l'Iraq i s'iniciaven una sèrie de matances entre xiïtes i sunnites que encara duren. En aquesta ocasió, però, i malgrat els centenars de morts que hi ha hagut, la majoria del món musulmà no s'ha commogut.

La desproporció amb què part del món islàmic va respondre a les caricatures contrasta d'una manera insultant amb el mutisme aclaparador d'aquesta mateixa societat davant les matances o els atemptats comesos en nom de Mahoma. Aquesta evidència dolorosa ja no escapa a ningú amb un mínim de sentit comú, i molta gent es pregunta, legítimament, quan veurem grans manifestacions pacífiques en països musulmans que condemnin els atemptats dels fonamentalistes islàmics. Ens trobem davant d'una inversió gravíssima de l'escala de valors si una part del món troba que uns dibuixos sobre Mahoma, per desafortunats que siguin, són moralment més condemnables que un sol assassinat en nom de Mahoma.

Eduard Brufau

Valors invertits